XIX. évfolyam 51. szám Ára: 1 forint 1963. december 19

Ludas Matyi

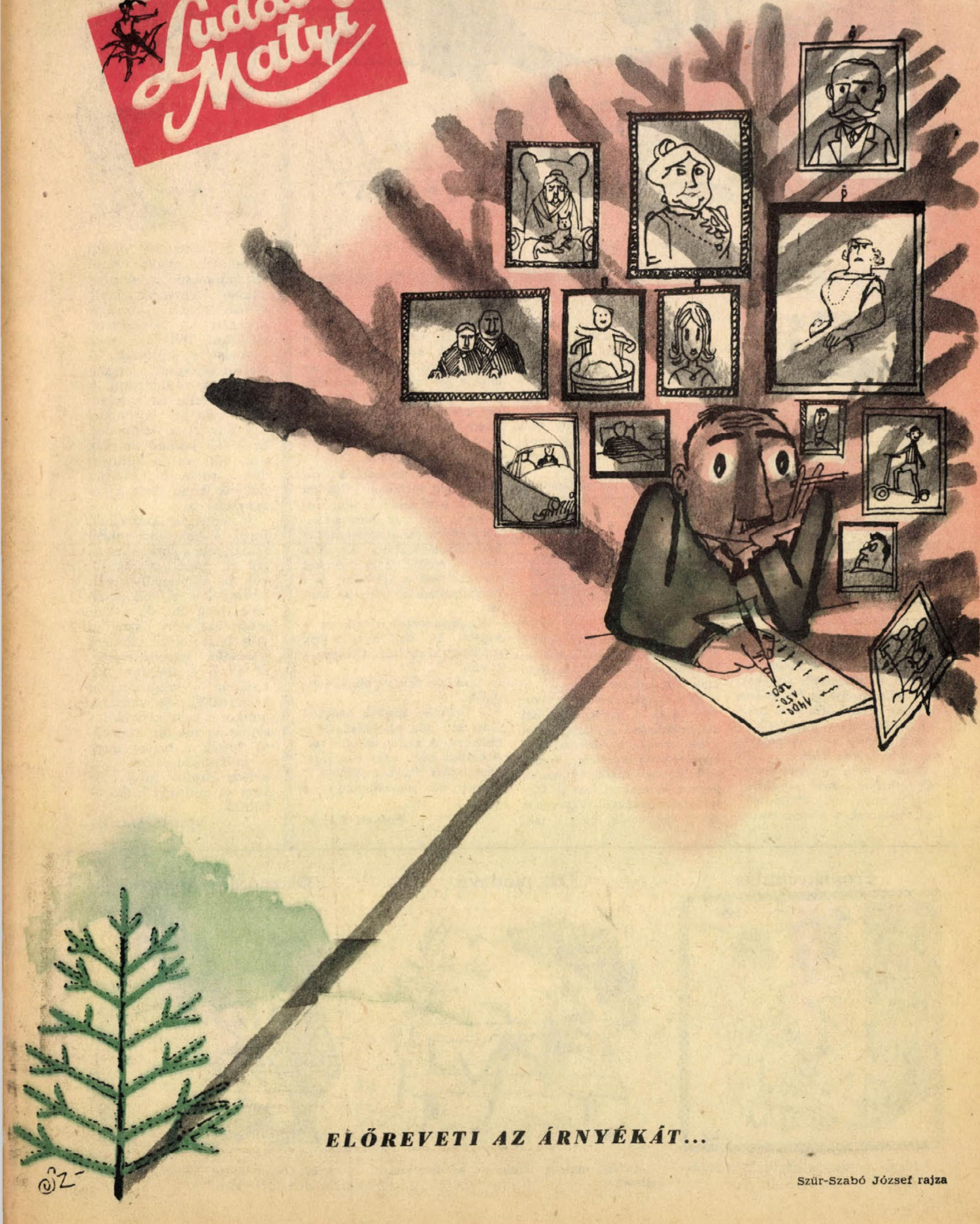
1400.-
450.-
200.-

ELŐREVETI AZ ÁRNYÉKÁT...

Szür-Szabó József rajza

Hazafelé

Gerő Sándor rajza

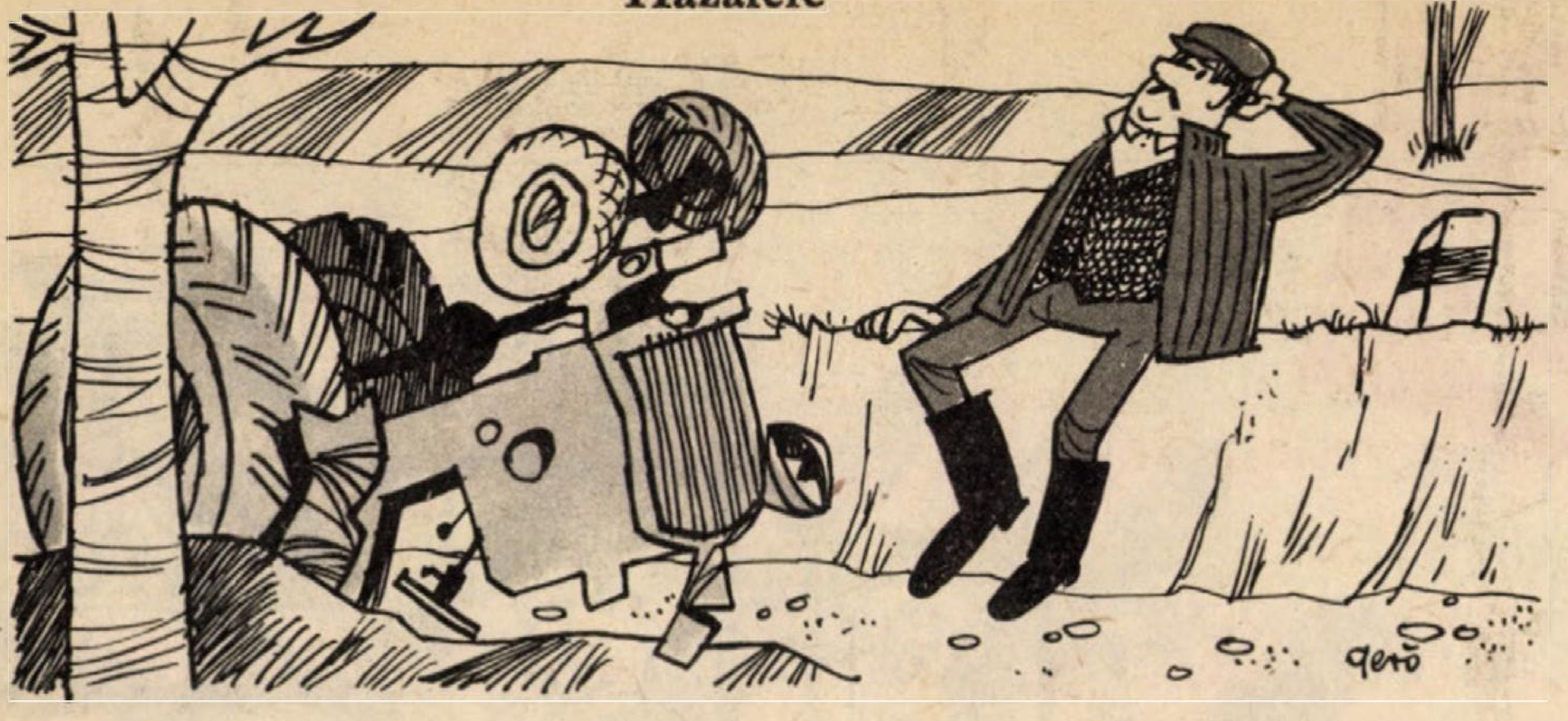

– Bezzeg a lovaim maguktól is hazavittek, ha elaludtam a bakon . . .

RAKTÁR

A nagykereskedelem levelekkel bombázta a Különleges Minőségű Táskákat Készítő Ktsz-t. A vevők ugyanis szünet nélkül ostromolták a szakboltokat rombusz alakú fémdíszítéses táskákért.

A Kátéesz sajnálattal értesítette a nagykereskedelmi vállalatot, hogy nem szállíthat, mert a rombusz alakú fémdíszítést készítő vállalatot a felettes szerve más sürgős munkával bízta meg. Egy épülő raktárház belső lakatosmunkáit kellett elvégezniük.

A félig kész táskákat tehát nem lehetett szállítani, viszont a terv és beütemezés szerint továbbra is készítették azokat, mert a nyersanyagot fel kellett dolgozni. Annyi félig kész táska volt a Kátéeszben, hogy a felhalmozott árutól a helyiségekben már járni is alig lehetett.

Amikor már elviselhetetlenné vált a helyzet, mert az elnöki iroda is dugig volt a díszítés nélküli táskákkal, a kátéesz ismertette a felső szervvel a tűrhetetlen állapotot, és segítséget kért. Az illetékesek nem tudtak változtatni a helyzeten, és a félig kész táskák tovább szaporodtak. A Kátéesz megpróbálta rombusz alakú fémdíszítés nélkül eladni őket, de a kereskedelem nem vette át a táskákat, mert a divat, az divat, a nők csak rombuszosat kértek.

Közben a raktár elkészült, és a vállalatnál, amelynek nem volt módjában a táskadíszeket elkészíteni, célprémiumot tűztek ki a közben teljesen felépült raktárház lakatosmunkáinak határidő előtti elkészítésére.

És a táskákat tovább gyártották, hiszen a nyersanyagot fel kellett dolgozni. A házban, ahol a kátéesz volt, a házfelügyelőnő a szövetkezet kérésére, ideiglenesen az egyik lakóhoz költözött, hogy a házmesterlakást is telerakhassák táskákkal. Egy napon azután megtudták, hogy a raktárépület teljesen elkészült, és a kátéesz azt hitte, mivel a vállalatnak már nincs dolga a raktárépülettel, teljes gőzzel nekilát a rombuszdíszek készítésének. Nem így történt, mert most egy másik raktárház belső szerelésére kaptak megbízatást. A rombuszdíszek gyártását ismét el kellett halasztaniuk.

– De hiszen ez szörnyű – panaszkodtak telefonon a kátéesz vezetői. – Itt állunk a tengernyi táskával, már csak oldalvást tudunk közlekedni a helyiségben, a házfelügyelőnő pedig állandóan macerál minket, hogy szeretne visszaköltözni a lakásába, és a rombuszoknak se híre, se hamva . . .

Kétségbeesetten tették le a kagylót. De ahol nagy a baj, ott közel a segítség. Csengett a telefon.

A vállalat felettes szerve telefonált:

– Örömhírt közlünk önökkel! Nem kell már belefulladniuk a táskákba. A most elkészült raktárházban egy nagy helyiséget biztosítottak a táskák céljaira . . . Holnap már odaszállíthatják az árut . . .

Palásti László

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

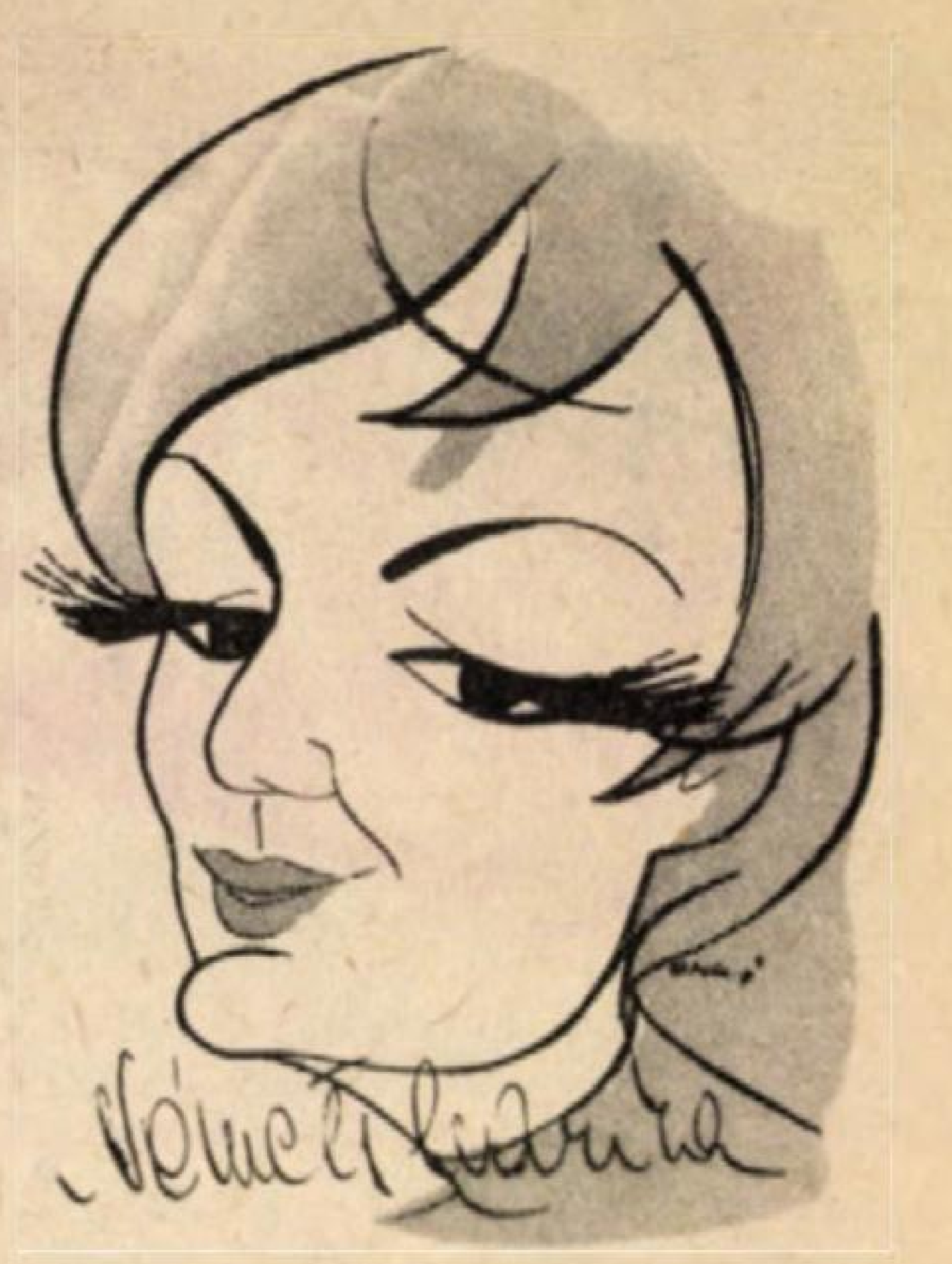

A Nebáncsvirág utolsó előadásán történt. Mint köztudomású, a színházakban egy-egy darab utolsó előadásán, az úgynevezett „temetésen” gyakran tréfálják meg egymást a színészek. A Nebáncsvirágnál engem szemeltek ki áldozatul. A darab szerint én a felvonás végén két bőrönddel hagyom el a színpadot. Ez a két bőrönd mindig üres volt, és én könnyedén vittem ki, mintha nem is lenne teher a kezemben.

A kollégák kieszelték, hogy vastag könyvekkel rakják tele a koffereket, és így én majd zavarba jövök, ha a könnyűnek vélt bőröndöket fel kell emelnem. Igen ám, de a kellékes, aki nagy tisztelőm volt, beavatott az ellenem irányuló összeesküvésbe, és az ő segítségével kiszedtem a könyveket a kofferekből. Így azután, amikor a tréfa kieszelői a színfalak mögött kuncogva lesték a hatást, nagy megrökönyödésükre azt kellett látniok, hogy erős vagyok, mint egy birkózóbajnok.

Németh Marika

Frontátvonulás

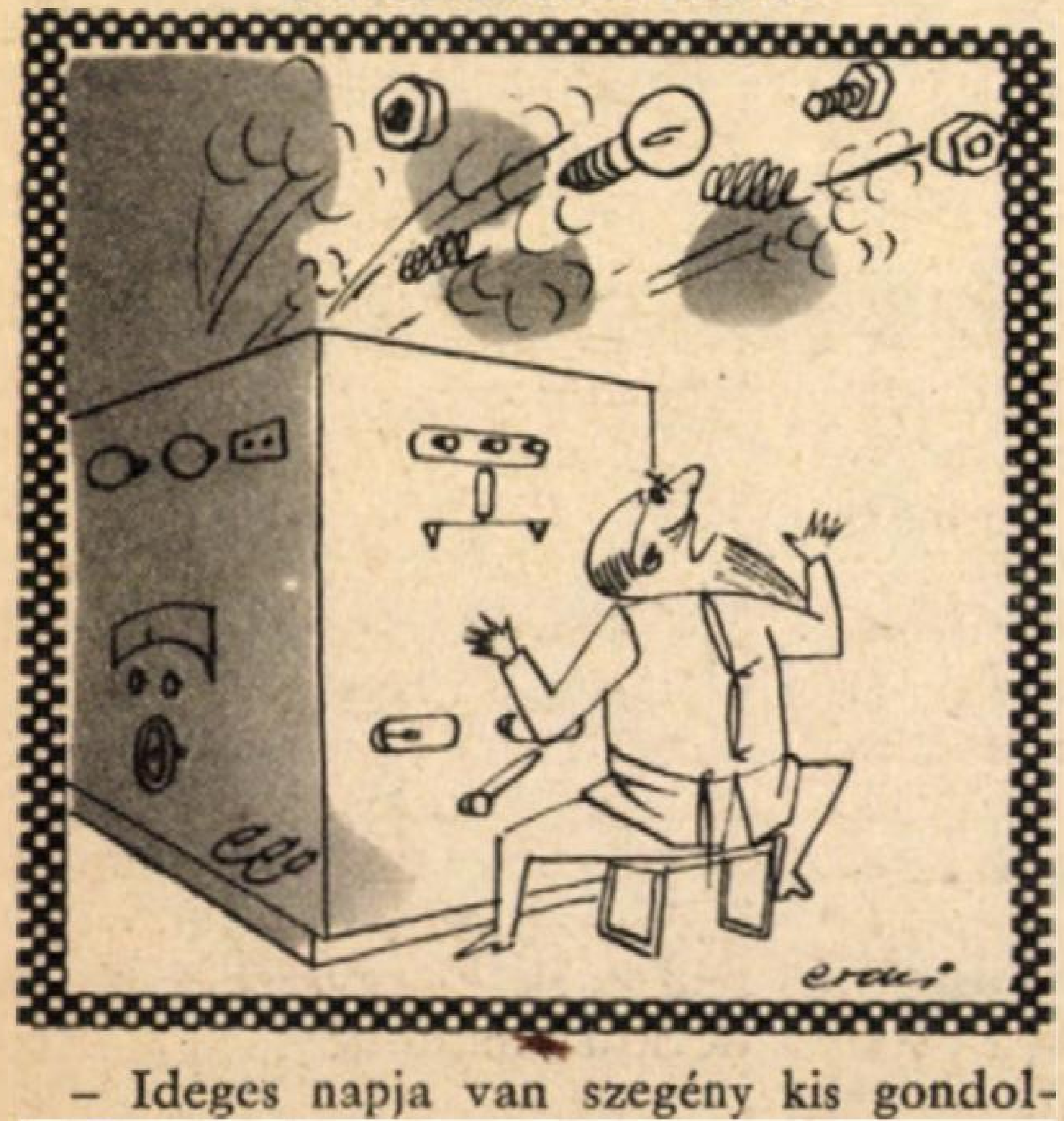

– Ideges napja van szegény kis gondolkodó gépnek . . .

Téli randevú

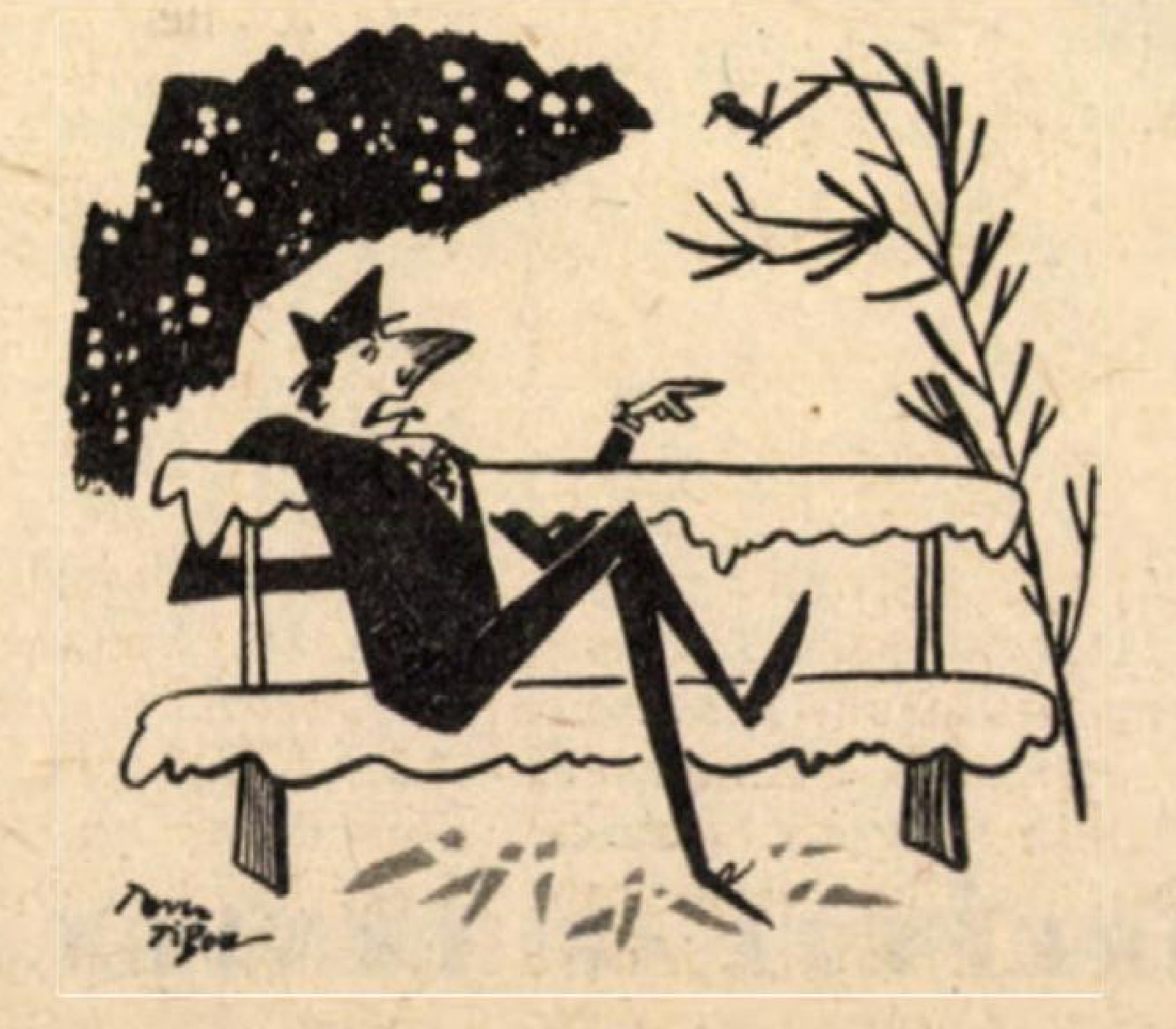

– Még májusig várok, de ha nem jön, ejtem! . . .

Disznóölés idején

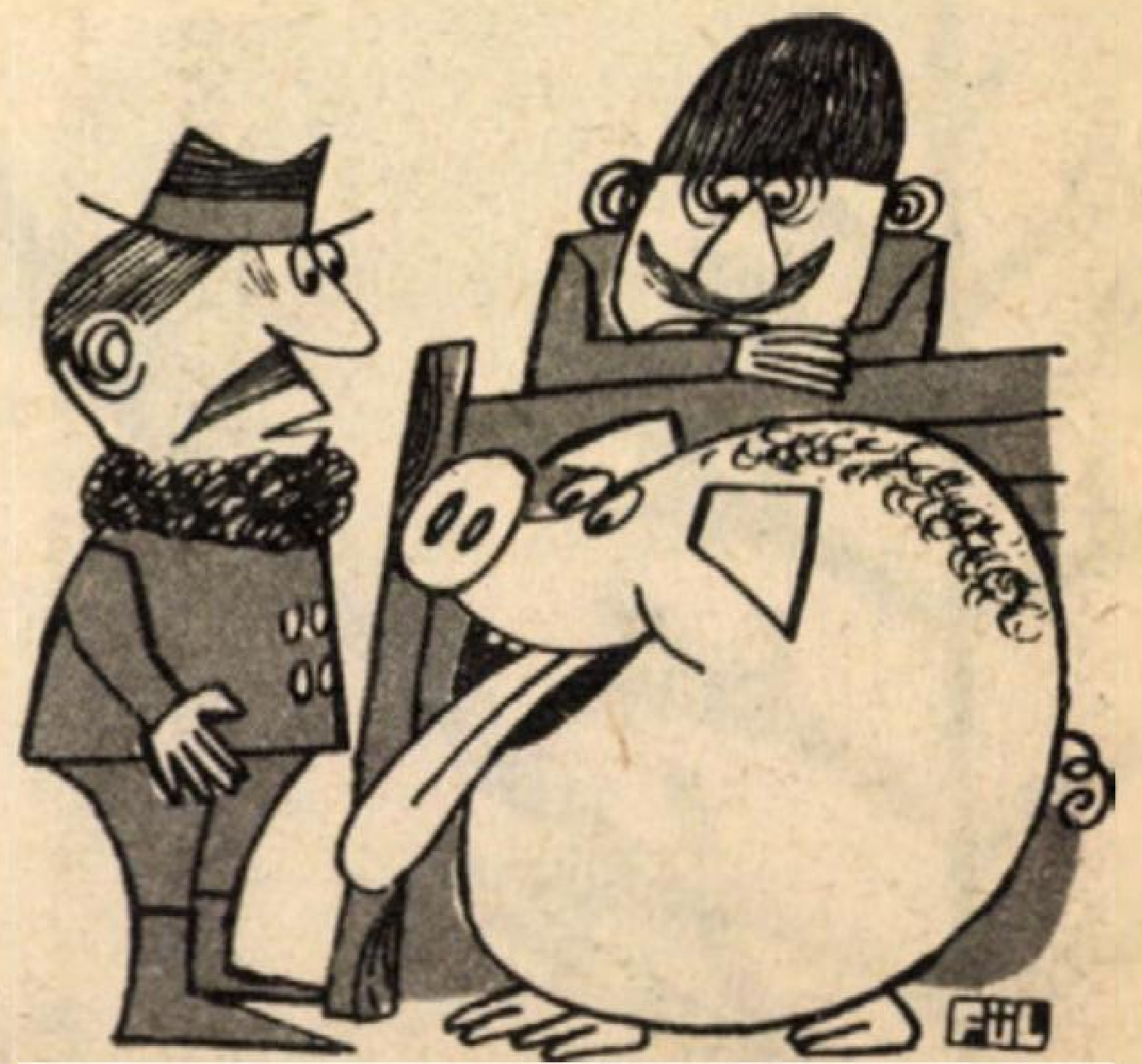

– Mióta tudja, hogy böllérhiány van, teljesen elszemtelenedett! . . .

Rakétát gyártanak Nyugat-Németországban

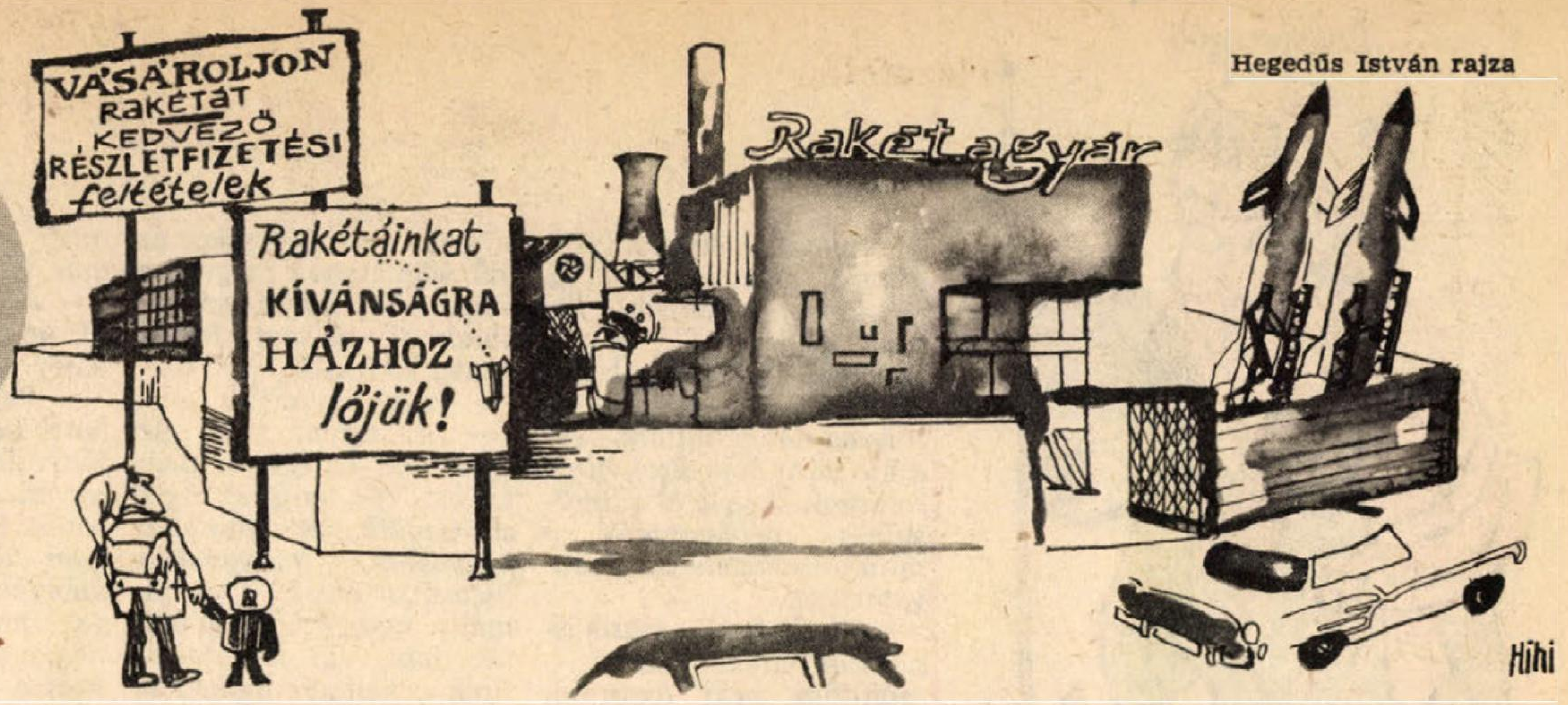

A bonni kormány állítólag nem tudott a rakétakísérletekről . .

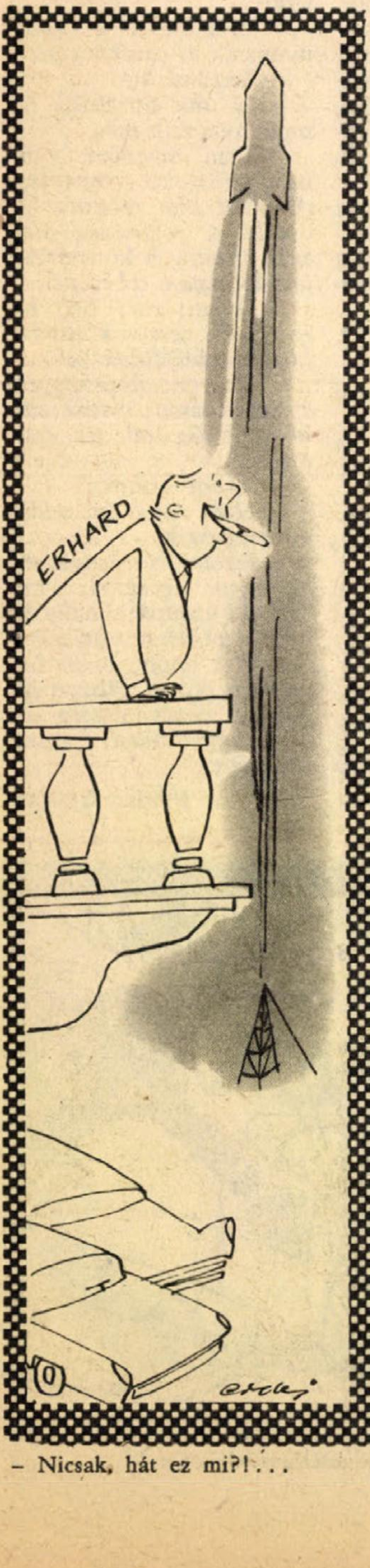

– Nicsak, hát ez mi?! . . .

KÉK-FEHÉR JUBILEUM

Hetvenöt esztendős idén a Magyar Testgyakorlók Köre, már mint az emtéká. Ez a háromnegyed évszázad nemcsak bajnokságokban és rekordokban gazdag, hanem vidám történetekben is. A kiváló sportegyesület néhány élversenyzője számol be az alábbiakban egy-egy mulatságos élményéről.

Papp László

Az 1952-es olimpiai bajnokságom idején én is MTK-ás voltam, bár akkor a klubot a változatosság kedvéért másképp hívták.

A sportolók élete, leszámítva persze a kemény edzéseket és a még keményebb versenyeket, tele van derűvel, ugratásokkal. A fiúk külföldi túrákon gyakorta öntenek például ragasztót egymás cipőjébe, vagy esetleg összevarrják az újonc szobatárs pizsamáját, sőt, ennél virgoncabb tréfák is előfordultak már eddigi pályafutásom alatt. Érdekes véletlen, de engem valahogy sohasem választottak az effajta mókák céltáblájául. Még ma sem tudom, hogy mi lehetett ennek a mellőzésnek az oka . . .

Néhány éve Kölnben a sors úgy látszik, kárpótolni akart ezen a téren, mert pár nappal a meccs előtt reggel a szállodában vakító villámlás ébresztett fel legszebb álmomból. Bár nem vagyok kimondottan ijedős természet, majd frászt kaptam. Pedig mindössze csak egy élelmes fotoriporter lopózott be a szobába, és villanó fénnyel néhány újszerű felvételt készített rólam . . .

Lengyel Levente

Nemrég a hollandiai Enschede-ben a sakkvilágbajnoki zónaközi elődöntőn, bár első mérkőzésemet elvesztettem, nagy nehezen sikerült holtversenyben megszereznem a 2–3. helyet, s így bejutottam a zónaközi döntőbe.

Hazafelé a vonaton alig vártam már, hogy végre nyugodtan kialudhassam magam a hálókocsi kényelmes fekhelyén. De amikor levetkőztem és bebújtam a takaró alá, kopogtak az ajtón. A hálókocsi-kalauz volt, méghozzá sakk-készlettel súlyosbítva. Kénytelen voltam játszani vele egész pitymallatig.

Kovács József

Engem bizony sohasem nyomasztott a hosszútávfutó magányossága. Reggelenként, amikor a Városligetben leporoszkáltam a szokásos 8–10 kilométert, a munkába siető járókelők tettek rám derűs megjegyzéseket, délutáni pályaedzéseken pedig többnyire Jeszenszky Lacival és Apró Jóskával együtt róttuk a köröket.

Legnagyobb sport-kortársam, mintaképem és ellenfelem természetesen Emil Zatopek, a cseh lokomotív volt. Egyik legemlékezetesebb találkozásunk az 1953-as bukaresti VIT-versenyen történt: 6000 méternél az új szovjet futócsoda, Vladimir Kuc már alaposan vezetett előttünk. A közönség izgatottan várta a szenzációt, a nagy Zatopek vereségét. Én 7000 méternél erősíteni kezdtem, és egyre gyorsabb iramot diktálva a cseh fiúnak, körről körre ledolgoztuk Kuc előnyét, sőt, a célegyenesben Zatopek még tudott erősíteni, és iszonyú hajrában fél méterrel megverte Kucot, én pedig mellszélességgel harmadik lettem. A célszalag átszakítása után Zatopek így szólt:

– Jól megfuttatta engem, te huncot Kovacs!

Én addig nem is sejtettem, hogy Emil ilyen prímán tud magyarul . . .

Sándor Károly

Nem könnyű a szélső élete. Neki kell felhozni a labdát a saját tizenhatostól az ellenfél tizenhatosáig, ahol sötét tekintetű, langaléta hátvédek várják és becsúszó szereléseik nyomán nem nő többé fű . . .

Úgy az ötvenes évek közepén történt. A válogatott egyik szerdai edzőmérkőzésén nem vehettem részt kisebb sérülés miatt. Kedves barátom, Hidegkúti Nándi játszott helyettem jobbszélsőt, s mi tagadás, remekül mozgott a számára szokatlan poszton. A meccs után odajött hozzám és azt mondta:

– Nem is gondoltam volna, Csikar, hogy ilyen egyszerű dolog jobbszélsőnek lenni.

Kicsit felpaprikázva válaszoltam:

– Ha Kocsis Sanyi az összekötő, valóban nem nagy kunszt, de próbálnád csak ki egyszer a Hidegkúti mellett!

Dalmáth Ferenc

Töprengés

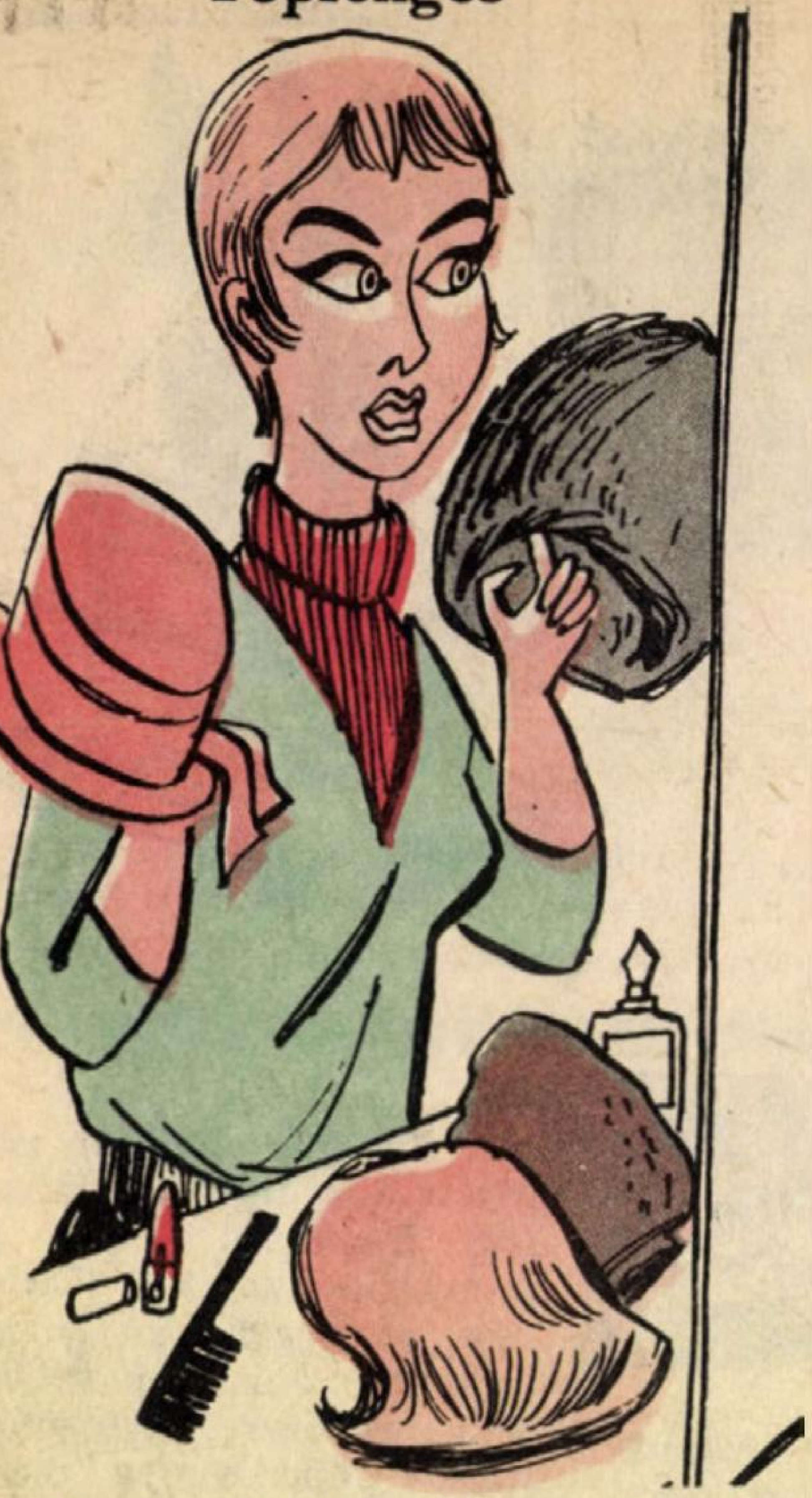

– Mit vegyek fel? Kalapot, kucsmát, sapkát vagy hajat? . . .

Apa és fia

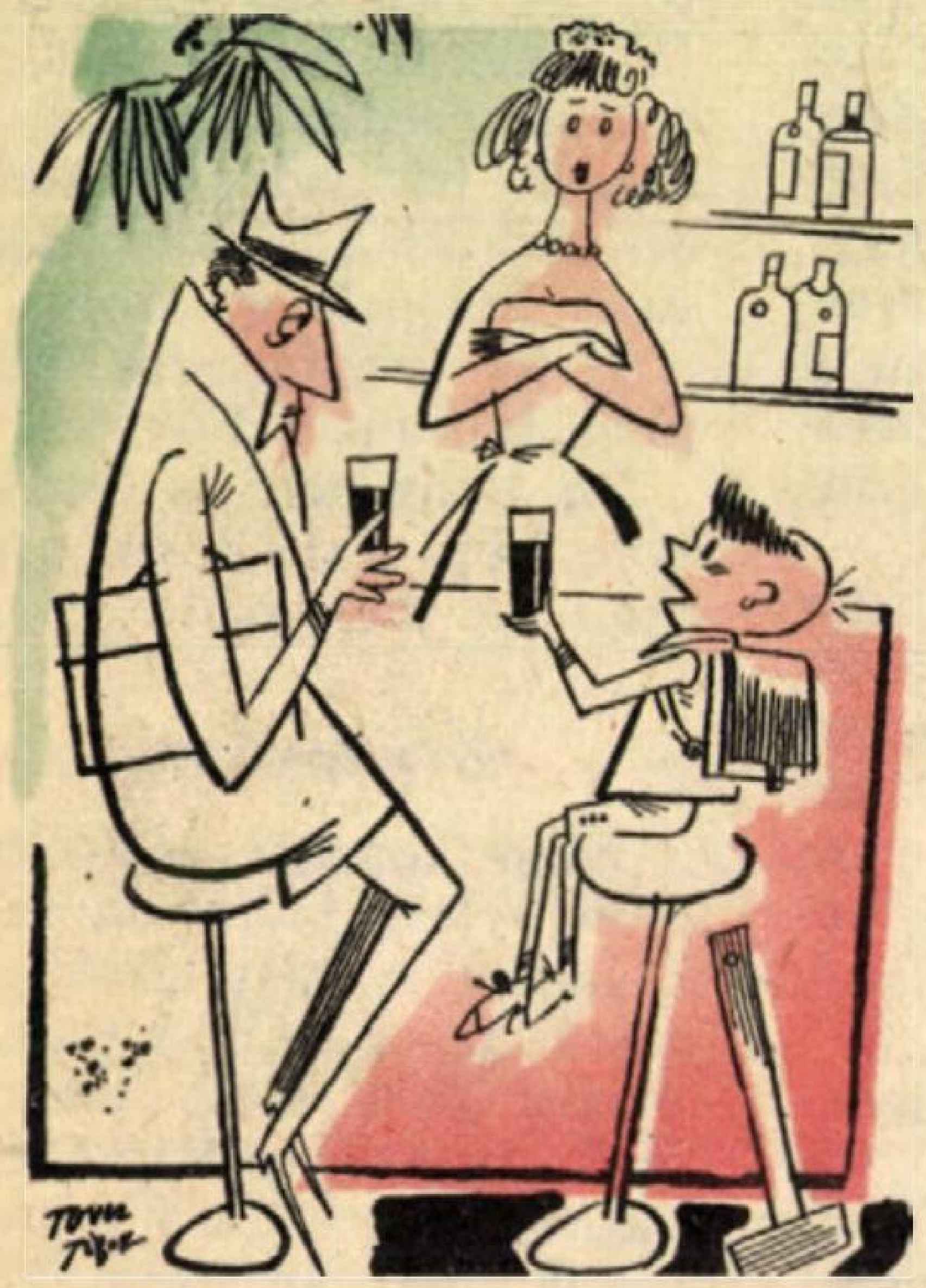

– Részedről bukás, papa? Nálam szerelmi bánat . . .

Fő a nyugalom!

Érdekes beszélgetést folytattam nemrég Bokodi Kázmérral, a Főhivatal kitűnő hírben álló főelőadójával. Egy hangulatos, zenés presszó csendes sarokasztalánál ültünk. Az a hír járja Bokodiról, hogy sohasem hagyja el a nyugalma, példamutató a munkamódszere és a magatartása.

– Eredményes munkásságának titkát kutatom – mondom neki őszintén, nem titkolva a célt, amely miatt találkozót kértem tőle.

Felnevet, ahogy azt az interjúalanyoknál megszoktuk már napi sajtónkban.

– Nincs nekem semmiféle titkom – feleli szerényen. – Befut hozzám például a levél, a beadvány vagy a kérelem. Tanulmányozom, majd behelyezem egy dossziéba, amelyen vastag, kék betűkkel jelzi a felirat, hogy „Elintézendők!"

– Vagyis elfekteti az aktákat.

– Nem fektetem, csak egyelőre nem veszem elő.

– Miért nem, ha szabad érdeklődnöm?

– Ennek több oka, sőt mondhatnám, több előnye van. Először is nem izgatom idő előtt az osztályvezetőmet, másodszor: amíg nincs döntés, nem lehet panasszal élni, nem lehet fellebbezni, nem lehet a Főhivatalnál kellemetlenkedni, harmadszor: nyugalom van az ügyben, zavartalanul tudom a munkámat végezni, negyedszer: gyakran minden beavatkozás nélkül is elintézi a problémákat az idő. Mindennek megvan a maga érési ideje, az aktának is, de ezt laikus aligha érti meg.

– És az ügyfél?

– Két típusa van. Az egyik, aki hallgat és nem zaklat. Vár, míg az ügye elintéződik. Ez munkám nagyobbik hányadában biztosítja máris a maximális nyugalmat. A másik típus, aki nyugtalan. Ezek kellemetlenkedők, idegesek. Telefonálnak, írnak, felkeresnek. Sürgetnek.

– És mit csinál ilyenkor?

– Aki telefonál, azt megnyugtatom: legyen türelemmel, rövidesen rákerül a sor. Aki ír, annak lerakom a levelét a dossziéba. A levélre ráírom, hogy „sürgetve". Aki felkeres, azt szívélyesen fogadom, megmutatom neki a rengeteg elintézésre váró ügydarabot, amelyhez képest az övé csupán egy csepp az aktatengerben.

– Magyarán szólva, elkeni a dolgot . . .

– Rosszul ítéli meg a helyzetet. Akkor lehetne elkenésről beszélni, ha nem foglalkoznék lelkiismeretesen az aktákkal.

– De ön szinte mesterségesen kerüli az ügyek elintézését.

– Sajnos, az ügyek rendkívül bonyolultak. Gyakran összefüggnek más intézménnyel, vállalatokkal, magánosokat érintő súlyos problémákkal. Megbolygatásuk felkavarja a Főhivatal nyugalmát, jól szervezett munkánk menetét és az én nyugalmamat is.

– Könnyen elképzelhető, hogy a fél panasszal megy az ön feletteséhez.

– Referálok, igazoló jelentésben előadom a tényállást és megmagyarázom, hogy a sürgős és soron kívüli elintézés milyen hátrányos következményekkel, sőt felelősséggel járna a Főhivatalra nézve. Egyidejűleg behívatom a felet is.

– Hogy neki is megmagyarázza?

– Igen, megnyugtatom. Felvilágosítom arról, hogy népgazdasági vonatkozásban milyen bonyolult az ügy.

– Ilyenkor a fél megnyugszik és tovább vár?

– Rendszerint.

– És mi történik, ha nem nyugszik meg?

– Nem tagadom, vannak erőszakos ügyfelek. Azokkal sem tehetek kivételt. A sorrendet meg kell tartani. A kivételezés felháborítja a többieket.

– És mit tesz ön, ha az ügyfél nemcsak erőszakos, hanem dühös is?

– Nagyon előzékenyen és udvariasan megkérem, hogy jöjjön fel tíz nap múlva.

– Akkor elintézi?

– Nem, de a fél addig megnyugszik.

– Értem. És mit tesz ön az olyan ügyekkel, amelyeket azonnal, haladék nélkül el lehet intézni?

– Úgy látom, hiába beszéltem önnek. Hiszen éppen azt magyaráztam eddig, hogy olyan ügyek nincsenek.

Földes György

Két koccintás

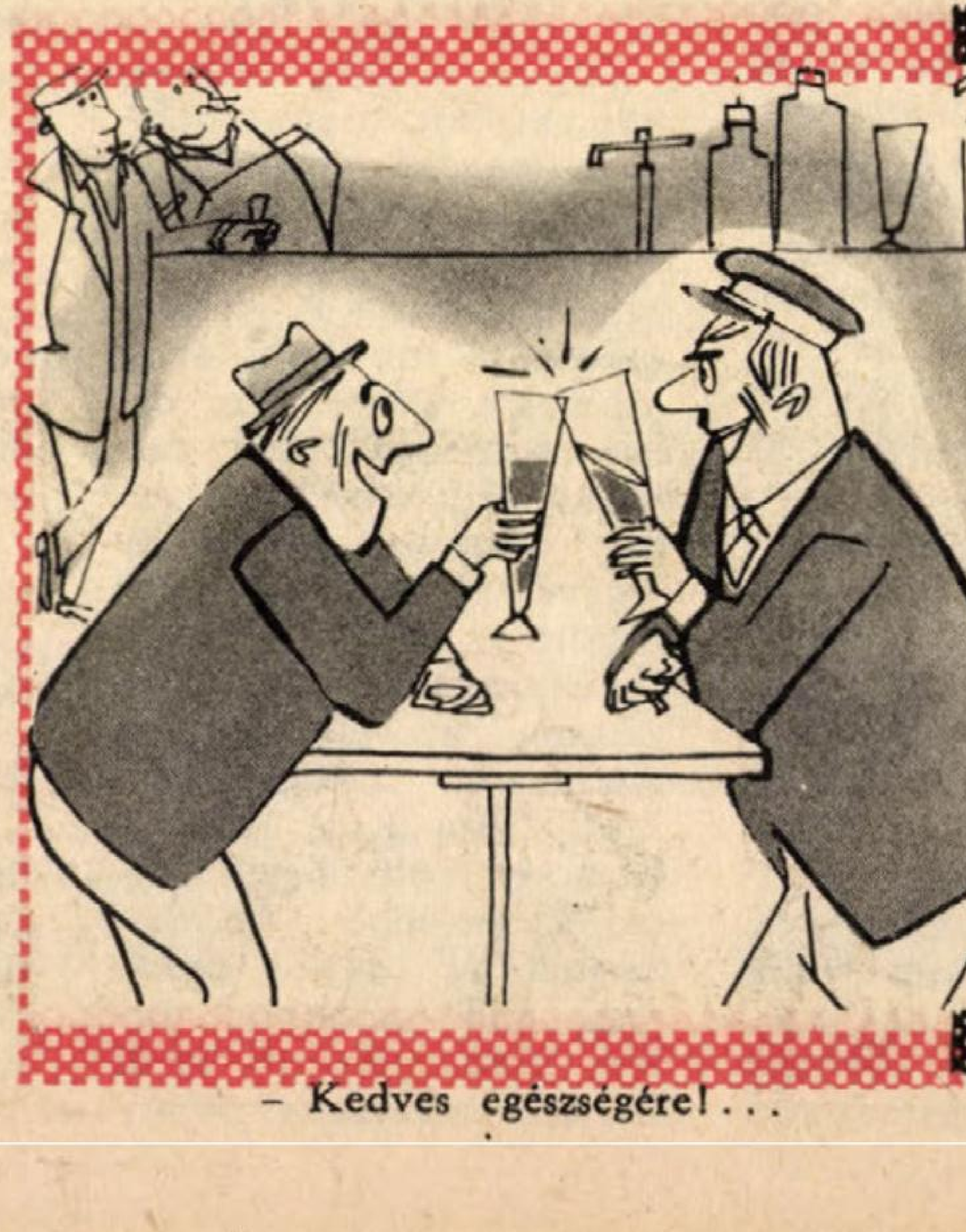

– Kedves egészségére! . . .

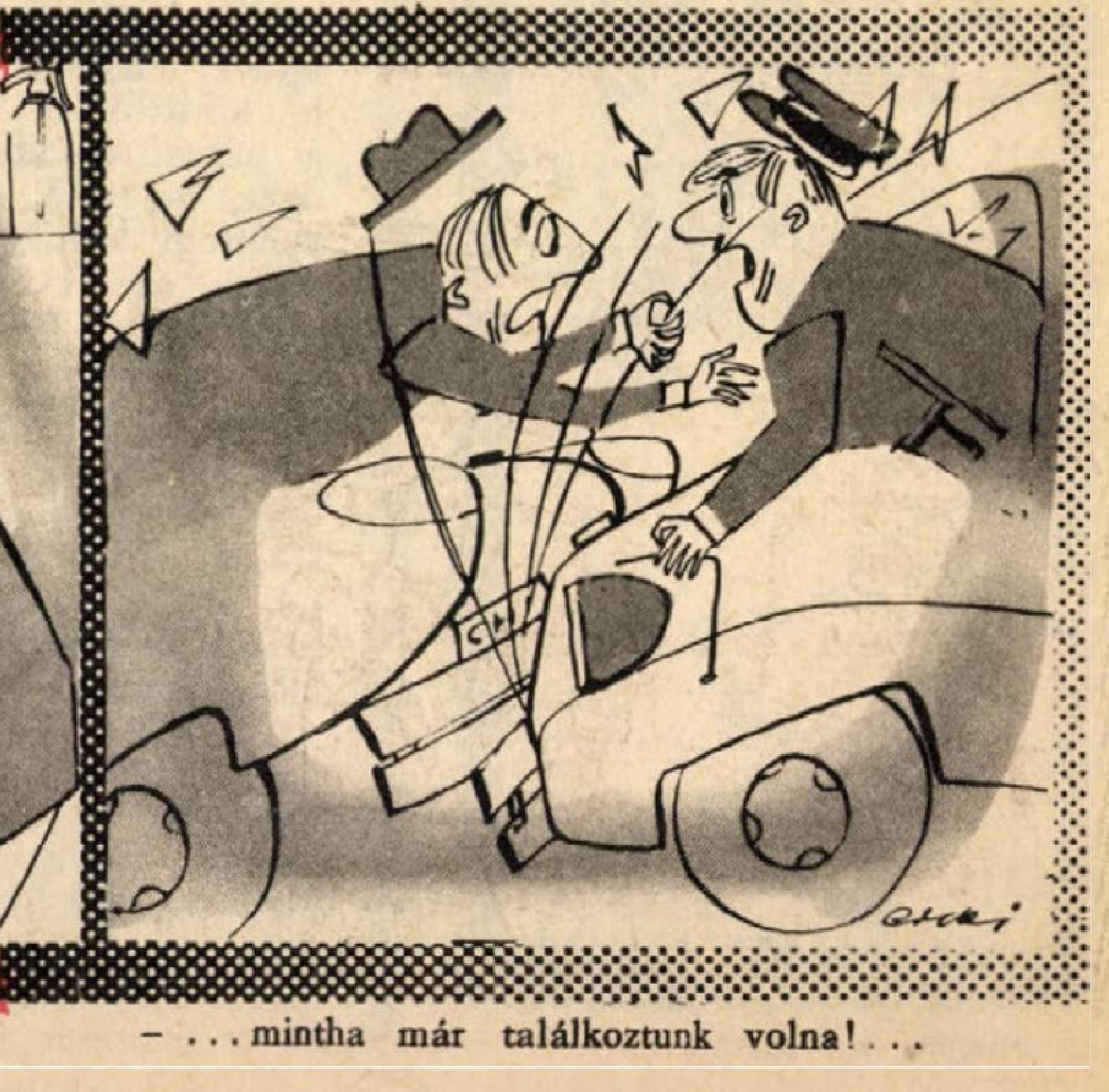

– . . . mintha már találkoztunk volna! . . .

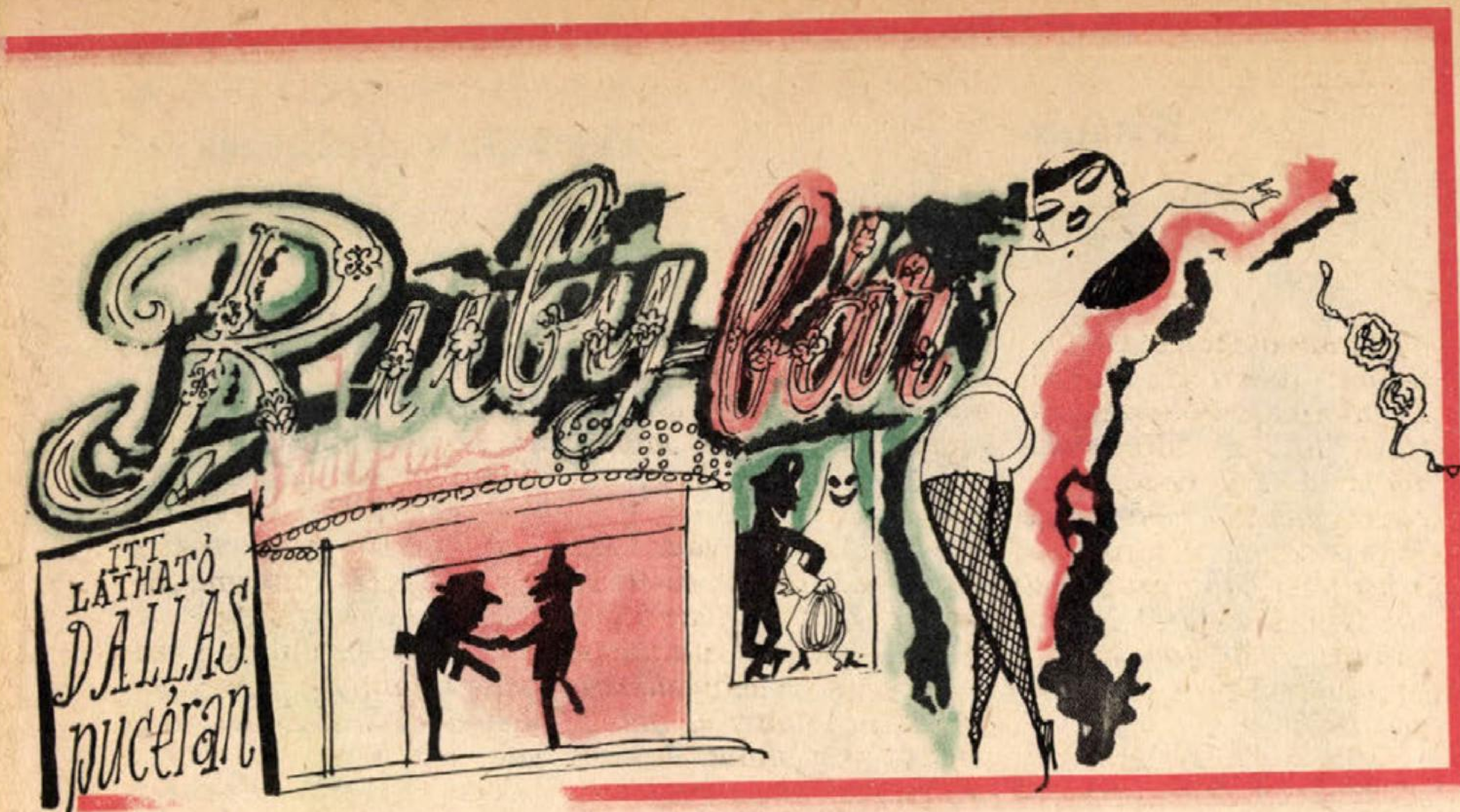
Ruby bár
ITT LÁTHATÓ DALLAS pucéran

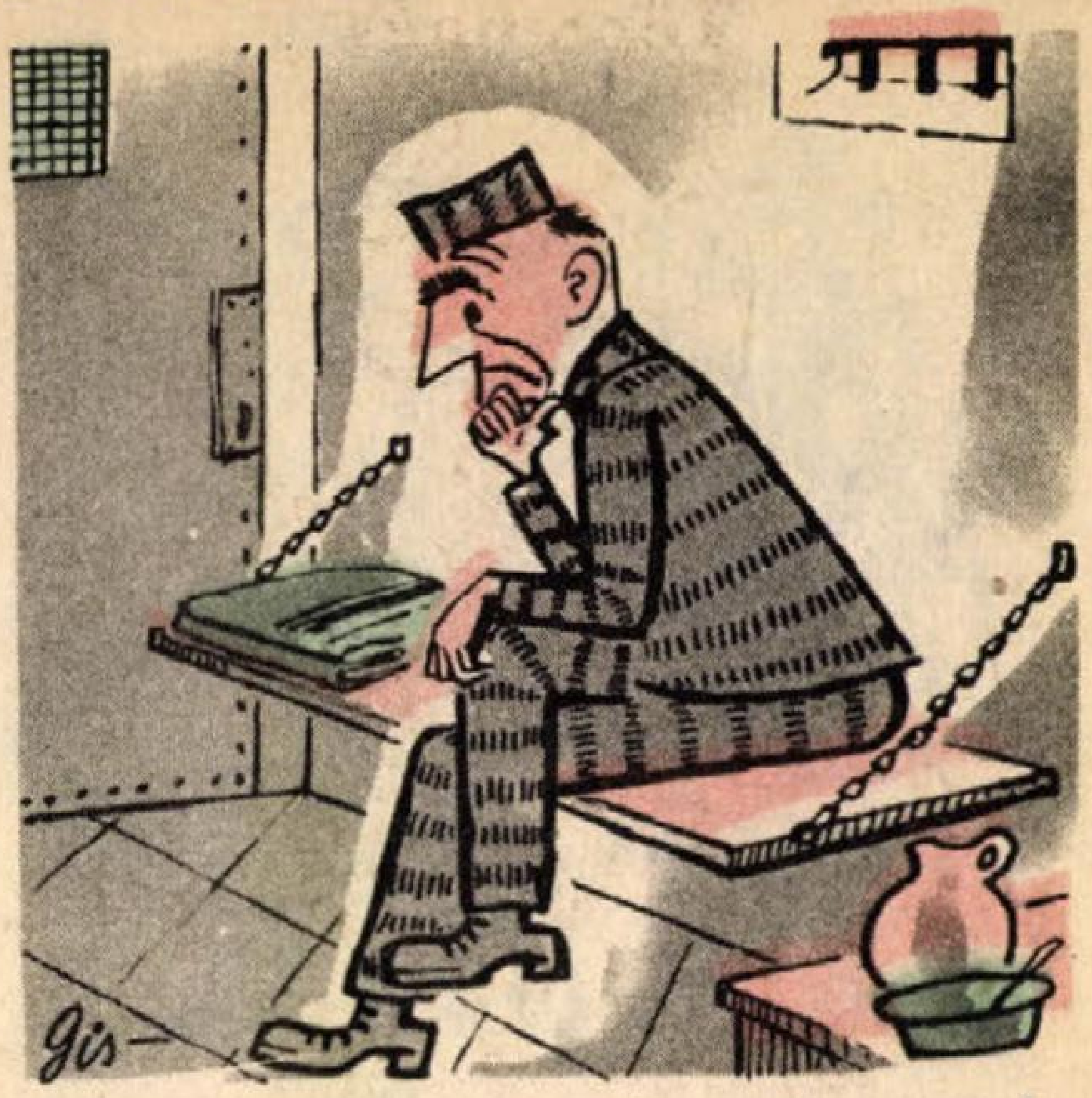

– Sajnos, én csak zsebmetsző vagyok, ha gyilkos volnék, most nekem is olyan fényes dolgom lenne, mint Jack Rubynak . . .

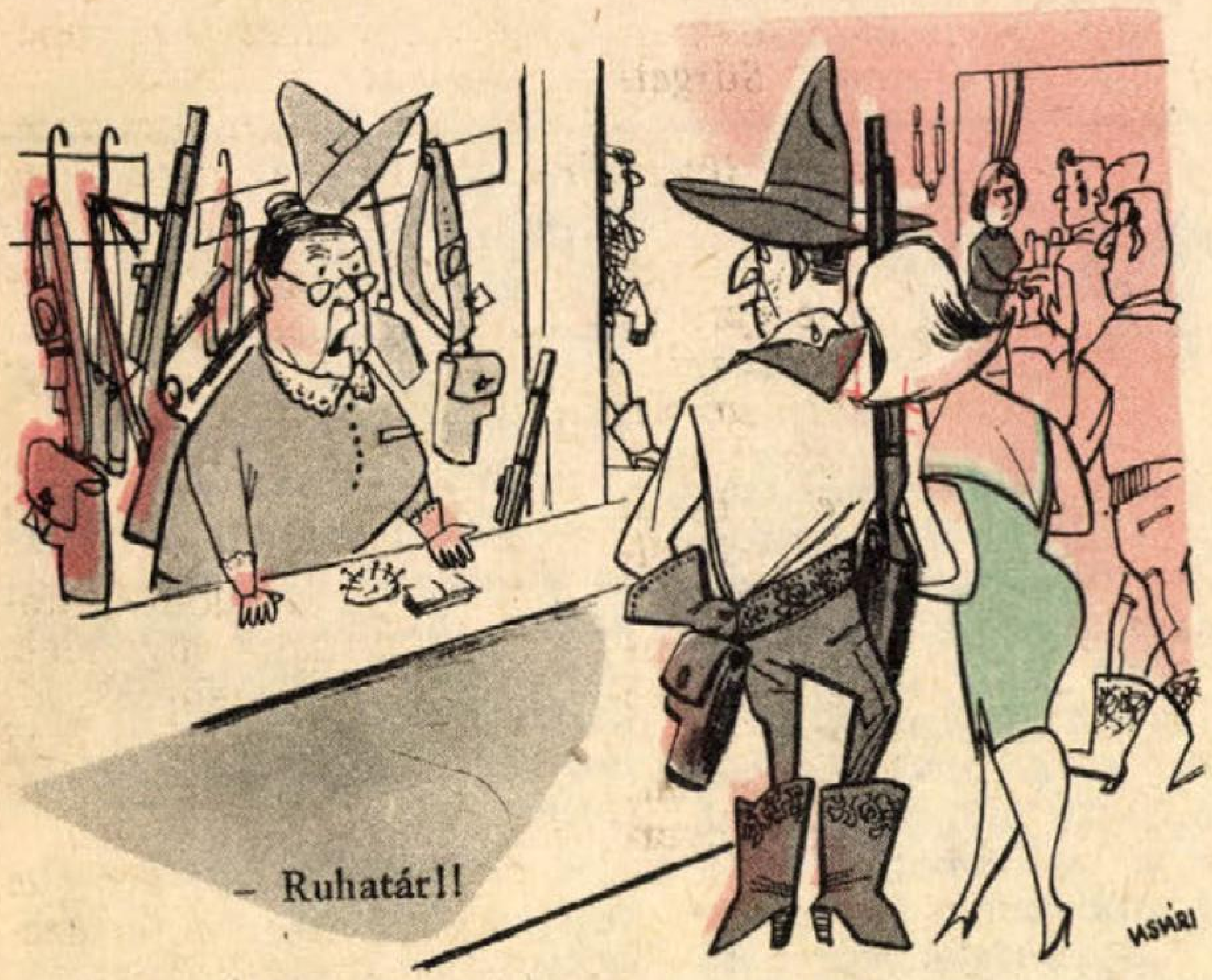

– Ruhatár!!

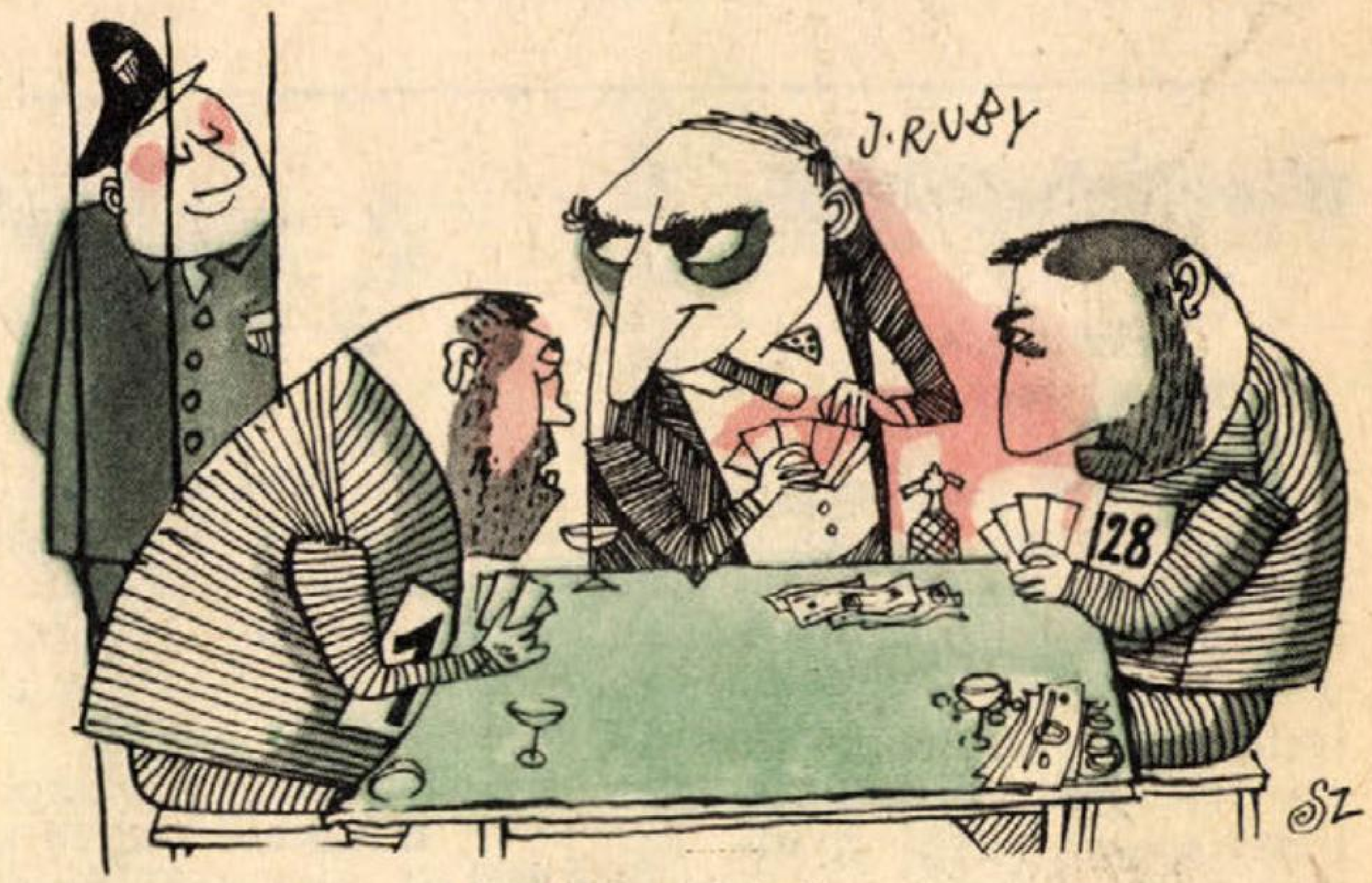

– Mitől félsz, Ruby?
– Szigorúan büntetik a szerencsejátékot!

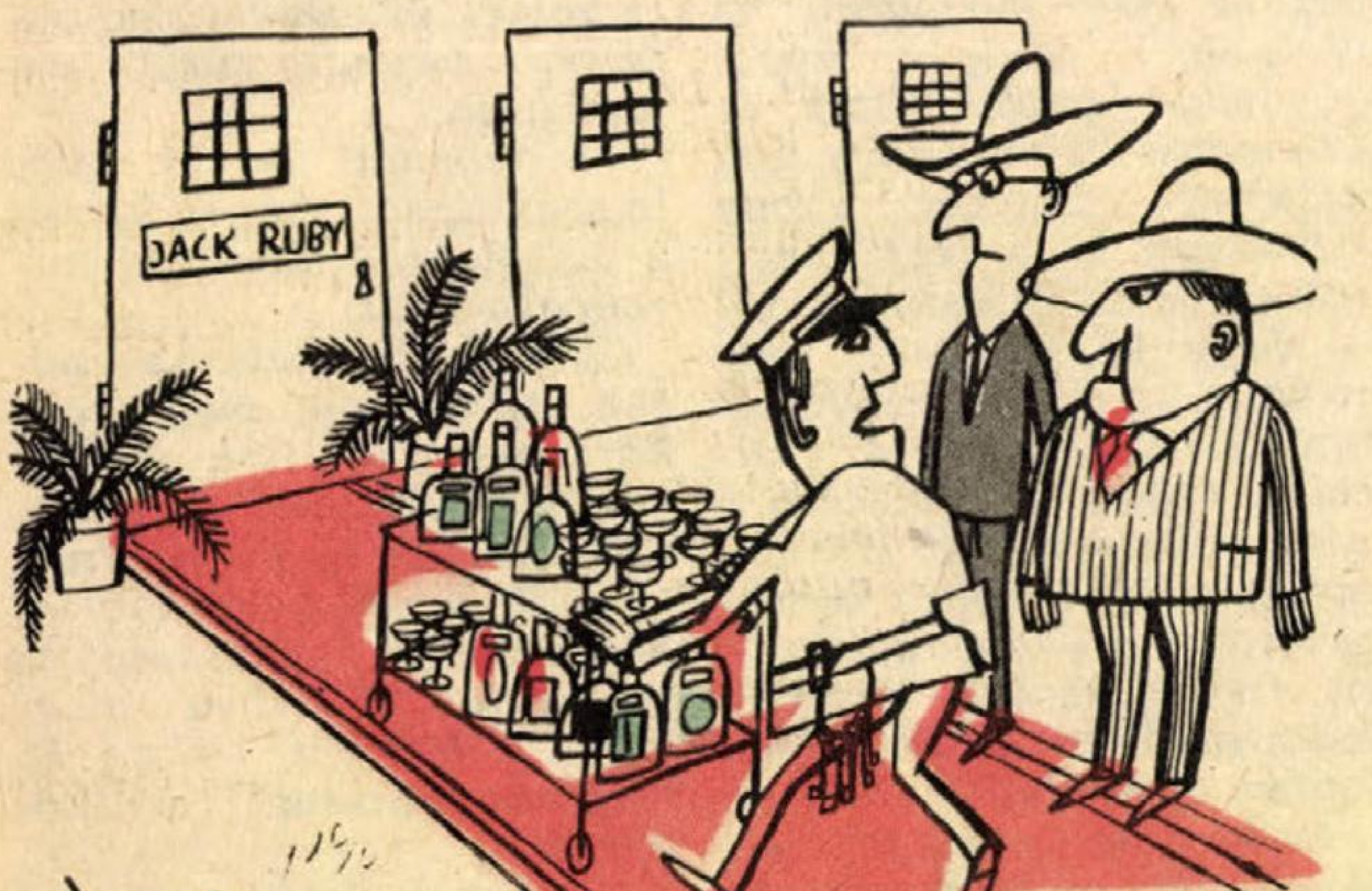
JACK RUBY
8
várnai

– Siessenek, mindjárt kezdődik a cocktail-party! . . .

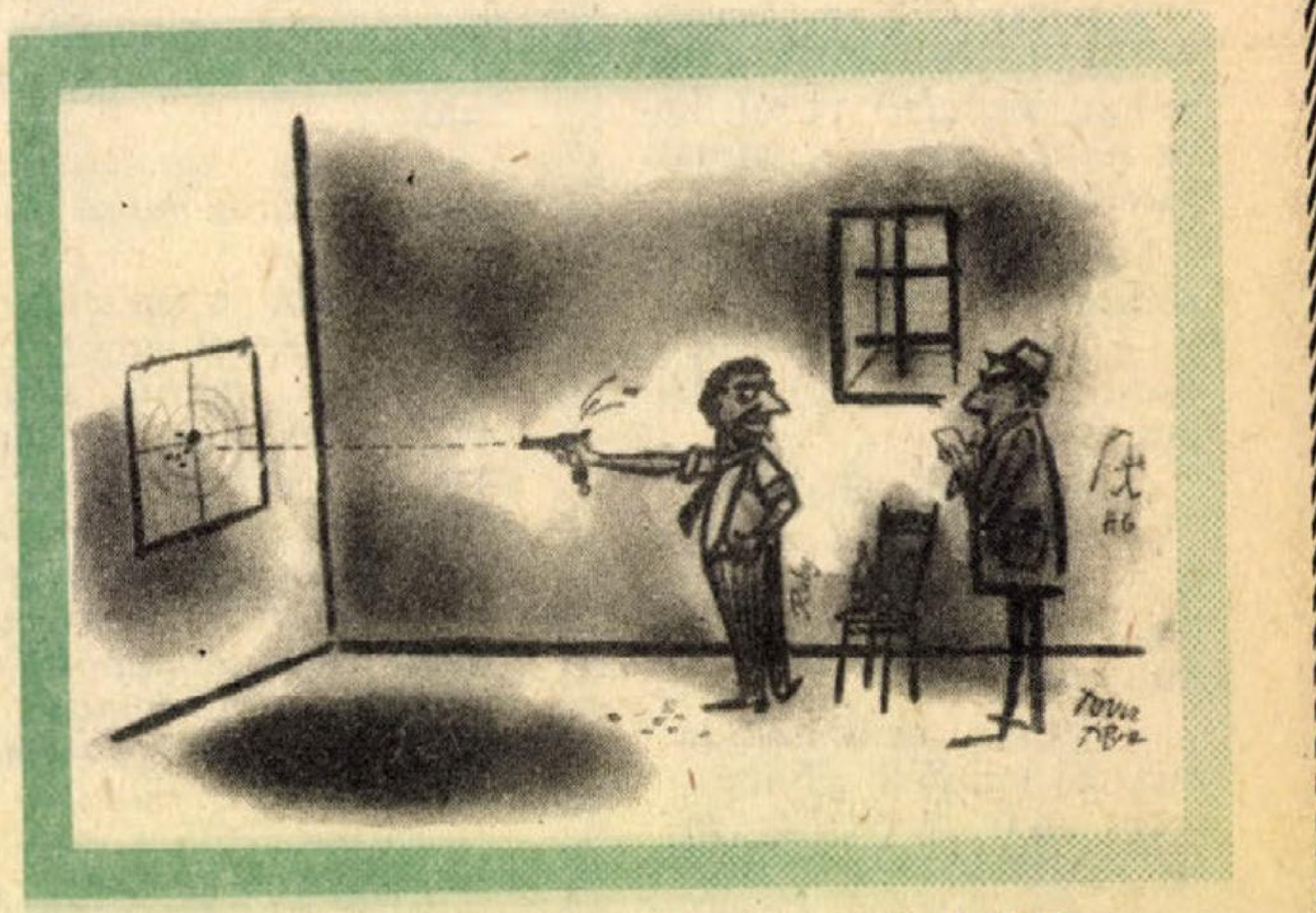

– Ruby: Tudja, nem akarok kijönni a gyakorlatból! . . .

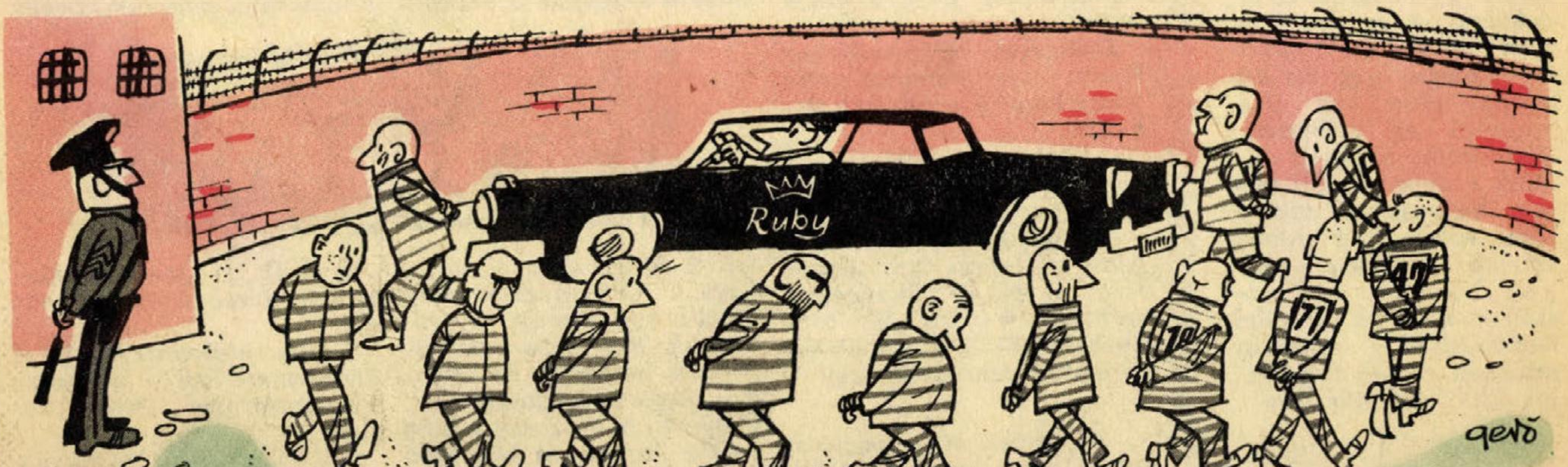
Ruby
70
71
47
gerő

Séta

Változó idők

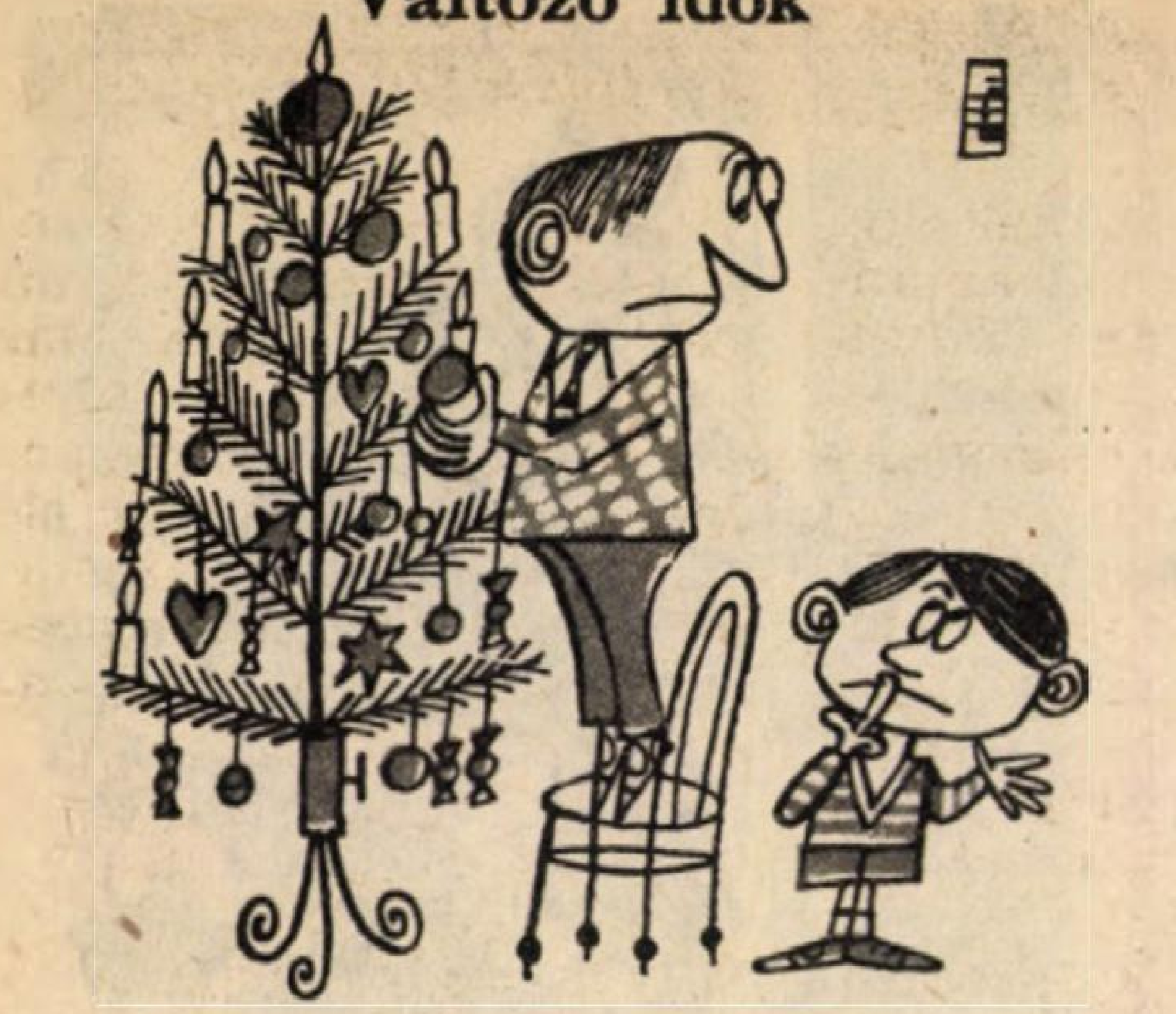

– Csak csendesen, papa, a nagymami még mindig azt hiszi, hogy a Jézuska hozza . . .

Kisautó

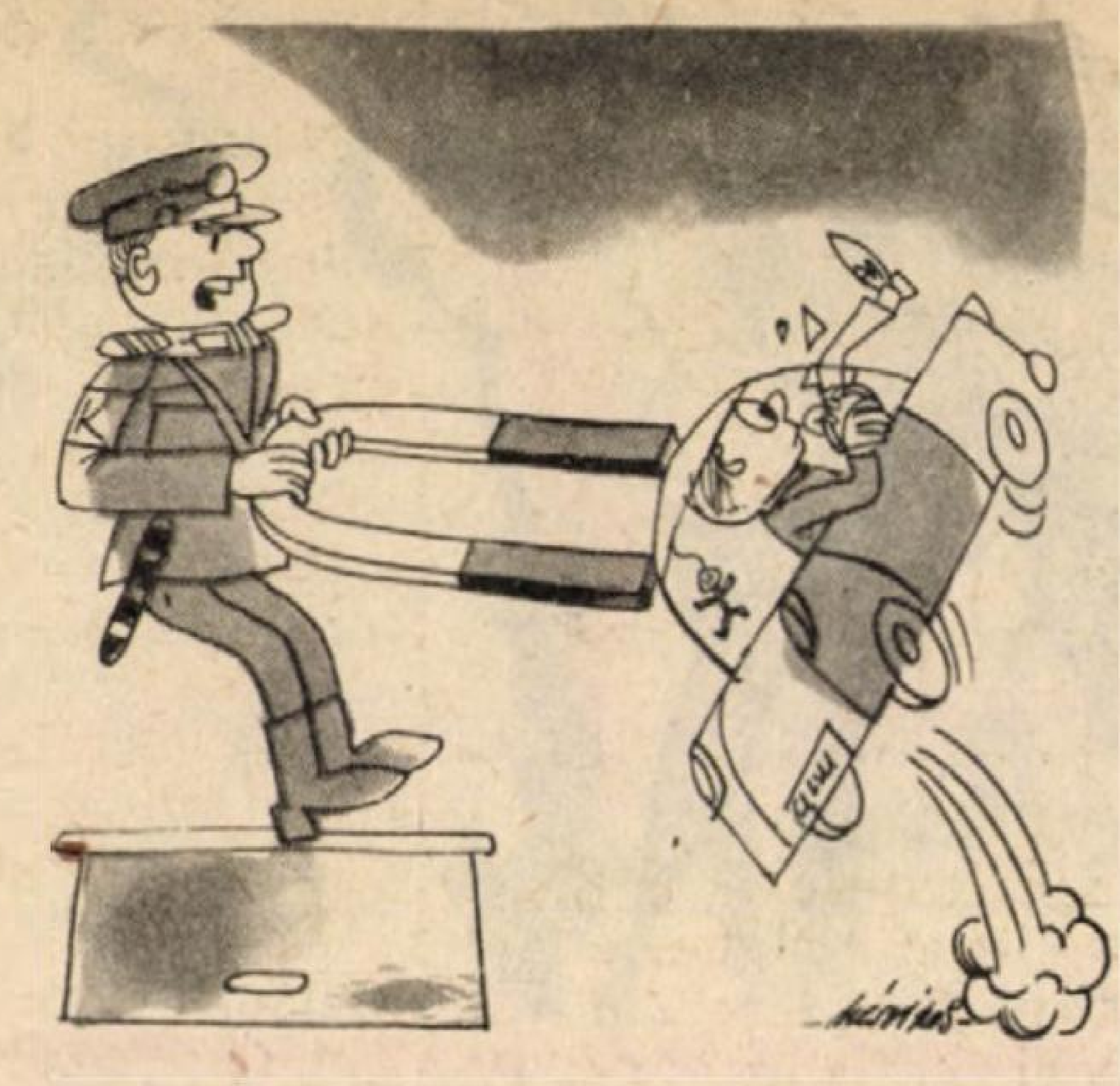

Takarékos építkezés

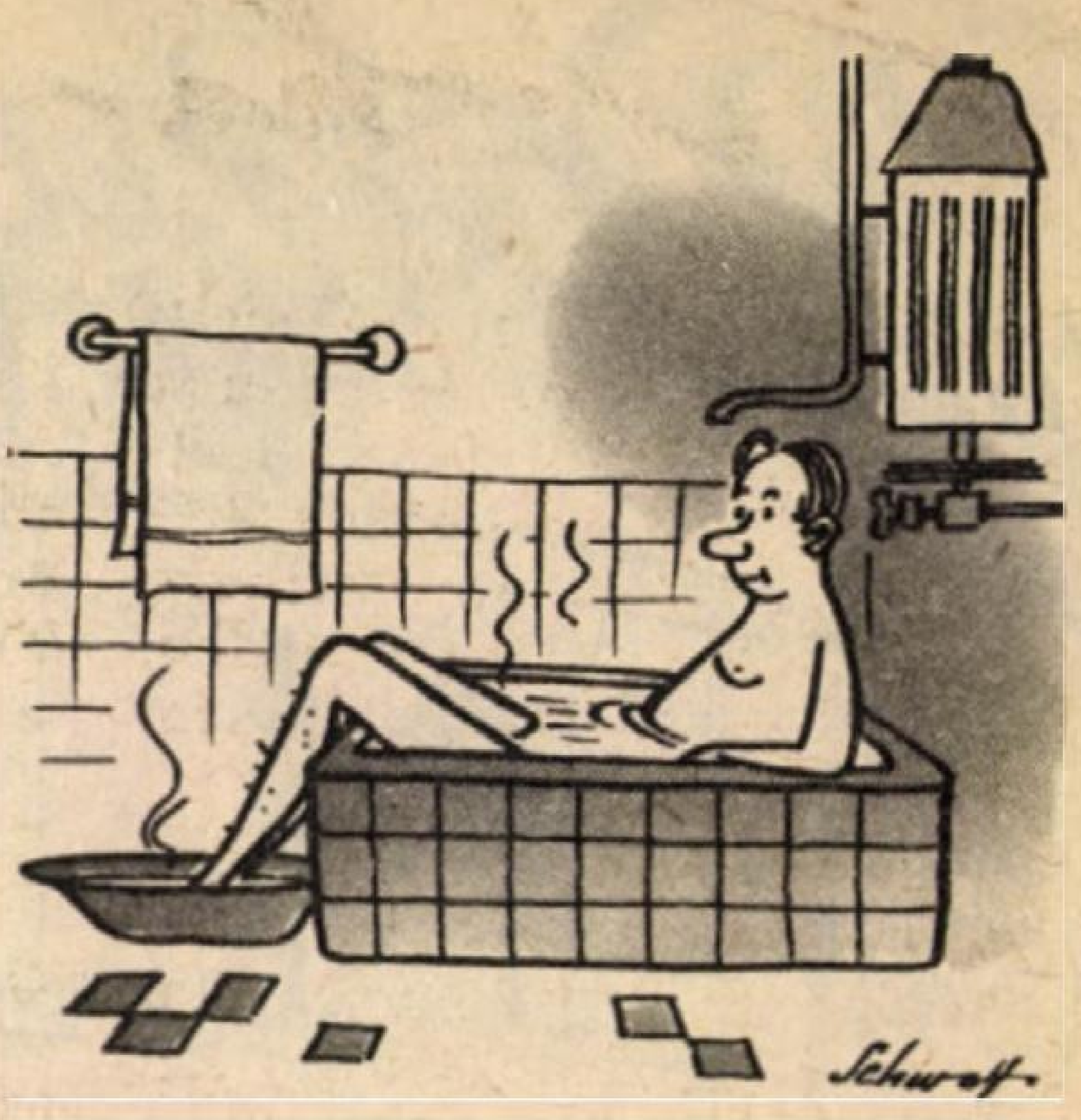

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Gyorsaság nem boszorkányság

December 5-én megjelentem a posta előfizetési osztályának József Attila utcai helyiségében. Külföldi barátom számára óhajtottam egy napilapra és egy hetilapra előfizetni. A tisztviselőnő elém nyújtotta a blankettát.

– Ezt tessék kitölteni.

Mielőtt erre sor került volna, kértem, hogy a lapokat december 15-től, ha ez nem lehetséges, január elsejétől küldjék.

Legnagyobb csodálkozásomra így felelt:

– Csak február elsején tudjuk megindítani a lapot . . .

Gyorsan kiszámoltam:

– Hiszen addig még 57 nap van! Nem lehetne legalább január elsejétől küldeni?

– Sajnos, nem. A januártól kezdődő előfizetéseket már november 20-án lezártuk.

Vegyes érzésekkel hagytam el a hivatalt. A magyar sajtó mindent megtesz a gyors hírközlés érdekében. A lapokat órák alatt állítják elő. Hogyan lehet mégis, hogy két hónappal előre kell megrendelni az előfizetést? Gondolom, nemcsak nekünk – akik külföldi magyar barátainknak szerettünk volna újévi örömet szerezni –, hanem a magyar lapoknak is fontosabb volna, ha kevésbé bürokratikus formában intéznék el sajtótermékeink külföldre juttatását.

S. A.

SZÓKRATÉSZ

Midőn Szókratésszal közölték, hogy méregpoharat kell innia, bölcshöz illő nyugalommal fogadta a hírt, majd így fordult a barátjához:

— Kritón, Aszklépiosznak kakassal tartozunk: adjátok meg neki, és el ne feledjétek.

— Meglesz — felelte Kritón —, de gondold meg, van-e még más mondanivalód?

— Nincs — válaszolta Szókratész, és ment mérget inni.

Jól tudta, hogy a legjobb kisüsti mérget a fazekasok utcájában mérik, arrafelé vette hát útját. Útközben arra gondolt: milyen nagy boldogság, nemsokára együtt lesz a halál országában Homérosszal, és társaloghat vele; szemtől szembe láthatja Odüsszeuszt, és együtt sétálhatnak a halhatatlanokkal.

A talponállóban csak ketten voltak: a söntésnél szuszogva bóbiskoló csapos és a pénztárosnő, aki ásítozva, de fürge ujjakkal csipketerítőt horgolt férje pajzsára.

Szókratész a pénztárhoz lépett, és megcsörgette jobbjában az aprópénzt, így szólt:

— Pohár méreg! — a hangja méltóságteljes volt, és félelem nélküli.

— Váltás! — felelte ridegen a krétafehér arcú pénztárosnő, majd félhangosan számolni kezdett, kis tornyokat építve a különböző nagyságú pénzdarabokból.

A bölcs, türelemmel várt, szelíd tekintetét a pénztárosnőre függesztve, és gondolatban újra az athéni férfiak előtt állt, azok előtt, akik őt hamis vádakkal illették, s a védőbeszédét mondogatta magában, ízlelgetve a szavakat, mondatokat, gyönyörködve a beszéd építményében. Elmondta az egész védőbeszédét, az első mondattól az utolsóig, odáig, hogy: „. . . most pedig rátok és istenemre bízom, hogy úgy ítéljetek fölöttem, ahogy számomra is a legjobbnak ígérkezik és számotokra is" — de a pénztárosnő még mindig számolt, tébolyult tekintettel, homlokát ráncolva, építve és rombolva a pénztornyocskákat. Közben megérkezett a váltás is, egy gömbölyű mykénei asszonyka, frissen szedett virágokkal a hajában, és most már ketten számoltak . . .

Szókratész — mit tehetett volna mást — várt, várt, de fenséges nyugalma elhagyta: idegesen topogott a pénztár előtt, és ismét felmondta magának a védőbeszédet. Mivel azonban látta, hogy a pénztárosnők még mindig fogcsikorgatva számolnak, harmadszor is elfújta a beszédét, de akkor már nagyon nyugtalan volt: időnként panaszosan égnek emelte karjait, és könyörgő tekintettel a plafonra nézett, mintha az isteneket hívta volna segítségül.

Végre megtörtént a váltás, és a mykénei pénztárosnő — bepréselve magát a kasszába — megkérdezte Szókratésztől:

— Mit tetszik?

— Pohár méreg! — felelte dühösen Szókratész, és aztán blokkal a kezében, haragosan, dúlva-fúlva a pulthoz lépett, ahol a csapos bóbiskolt, félrebillent fejjel:

— Kérek egy pohár mérget! — kiáltott rá a filozófus.

A csapos felriadt, álmos szemmel, értetlenül Szókratészre bámult, majd azt mondotta:

— Azonnal! — és nagy buzgalommal mosni kezdte a pulton levő mosatlan méregpoharakat.

Szókratész kétségbeesetten látta, hogy még vagy harminc mosatlan méregpohár sorakozik a pulton, szabálytalan hadirendben.

— Nem várok tovább! — határozta el Szókratész; és iszonyatos dühében megette a blokkot. — Az én idegeim sincsenek drótkötélből!

A csapos ügyet sem vetett a türelmetlen vendégre, teljesen elmerült a mosogatásban, és amikor a pultról elfogytak a poharak, a pult alá nyúlt, és onnan is mosatlan méregpoharakat vett elő.

— De türelmetlen valaki! De türelmetlen! — sziszegte a pénztárosnő Szókratész felé.

A bölcs nem válaszolt. Lenyelte a mérgét.

Aztán abba halt bele.

Mikes György

Az írónak most megjelent „Falra hányt borsó" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

Irka-firka

Megnéztem a Fotó Hábert, az új magyar bűnügyi filmet és mondhatom, egész jól elszórakoztam. Volt benne tervrajz, lövöldözés, sztriptiz, rejtekhely, szóval minden, ami ilyenkor már lenni szokott.

Azonban egy dolog kissé hihetetlennek tűnt, s azt hiszem, az alkotóknak nem lett volna szabad még a kalandtörténet jogcímén sem ennyire elrugaszkodniuk a realitástól.

Amikor ugyanis a kémelhárítók főnöke a szemben levő házban elrejtett televíziós kamera segítségével figyelte a bandát, végig kifogástalan volt az adás, és egyszer sem jelent meg műszaki zavart jelző felirat, hogy:

PARANCSNOK ELVTÁRS,
A HIBA NEM AZ ÖN
KÉSZÜLÉKÉBEN VAN!

*

Egyik éjszaka a villamosra várakozva, furcsa beszélgetésnek voltam fültanúja (nem mertem hátrafordulni, mert féltem, észreveszik, hogy hallgatózom):

– Nyakunkon a tél!

– Bizony, bizony, kedves kolléga.

– Itt a zimankó és képzelje, nekem nincs még fedél a fejem fölött.

– Ha ez magát megvigasztalja, nekem sincs.

– Tavaszig teljesen tropára megyek...

– Legalább a hidak alatt éjszakázhatnánk.

Ekkor már nem bírtam ki tovább és odanéztem. Hát egy Skoda diskurált egy kis Trabanttal a járda mellett.

*

Minap felfigyelek egy elég csinos, fiatal hölgyre a Belvárosban. Mintha már láttam volna valahol, ám képtelen vagyok rájönni, hol és milyen körülmények között volt hozzá szerencsém.

Azonban, midőn kissé közelebbről szemügyre veszem, kiderül, hogy vadidegen az illető, csupán megszólalásig olyan frizurát visel, mint Christine Keeler, s attól lett annyira ismerős.

– Szép kis világ – morfondírozok a bajuszom alatt –, örömlányok diktálják a divatot!

De hamar elszégyellem magam, mert eszembe jut, hogy vészjóslóan kopaszodom, miáltal nemsokára talán én is pontosan olyan leszek, mint Profumo...

*

A Múzeum körút és a Kossuth Lajos utca sarkán, ahol nemrég még bábeli zűrzavar ejtette bámulatba a járókelőket, most minden újra csendes, eltekintve persze a nagyváros zajától.

Rezignáltan tekintek végig az egykori csatamezőn:

– Ismét kevesebb lett hát egy humoreszk-témával...

D. F.

Menedék

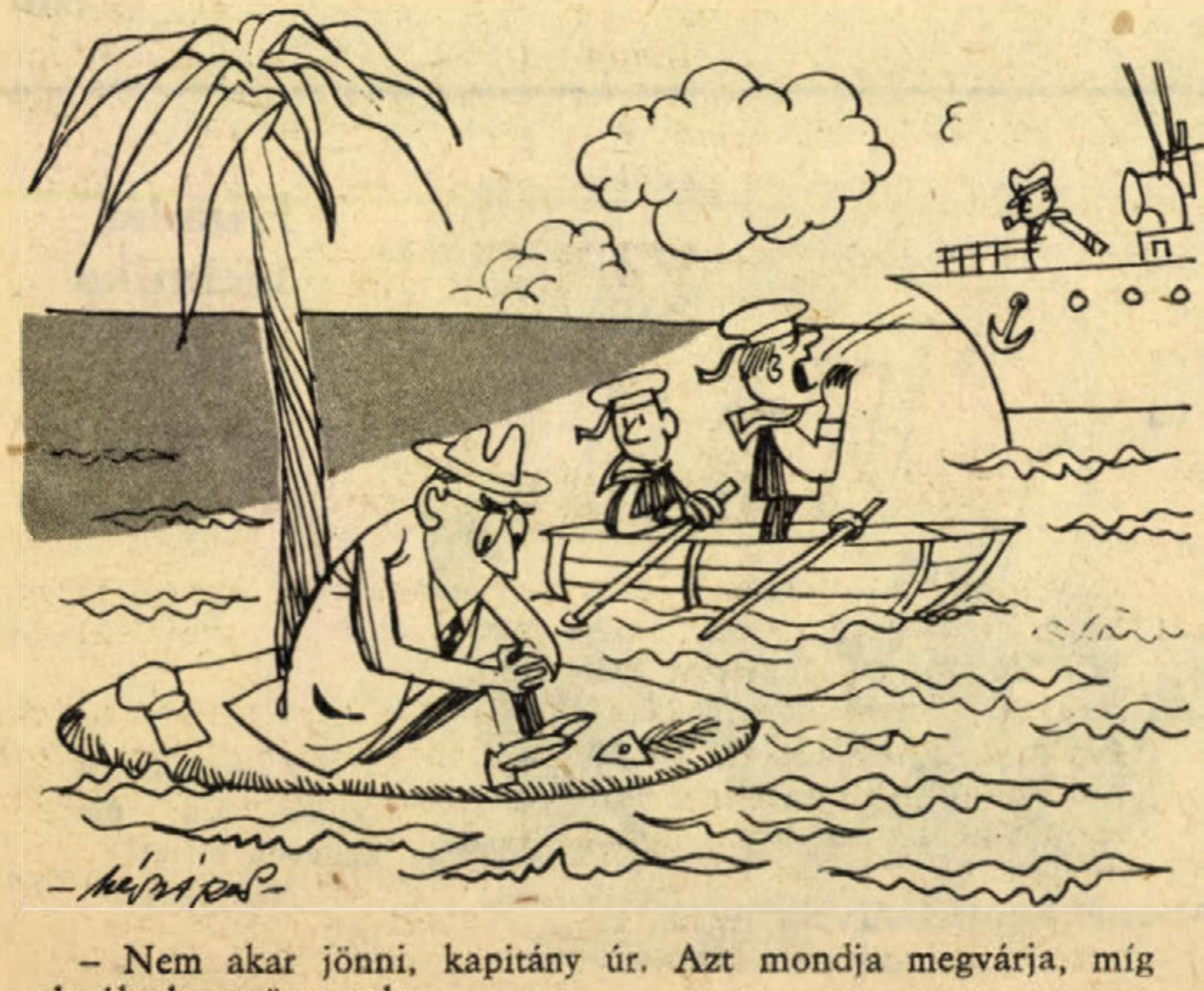

– Nem akar jönni, kapitány úr. Azt mondja megvárja, míg elmúlnak az ünnepek.

Angolok vagyunk

Nálunk a vállalatnál egyre jobban tért hódít az angolos magatartás. Tiszteljük az angolokat, amiért — úgy hírlik — nem szólnak bele egymás magánügyébe, semmin sem lepődnek meg, s ha úgy érzik, hogy valamiről beszélgetni illik, kizárólag az időjárást hozzák szóba. El is határoztuk, hogy mi is angolosan fogunk viselkedni.

Az egyik nap, például, Misinai Berci, szablyával az oldalán jelent meg a könyvelésben. A kard minden lépésnél nagyot csörrent, Berci látványos mozdulattal lecsatolta az oldaláról, és ráfektette íróasztalára. Mi igyekeztünk nem észrevenni a dolgot. Ha szablyával jött, biztos ahhoz volt kedve. Csak nem fogunk beleszólni más ember öltözködésébe?! Eleget vizslatták az ötvenes években, hogy ki milyen ruhában jár. Ha valaki például Londonban indián tollakat ölt magára, a kutya sem fordul meg utána, magánügy. Majd bolondok leszünk mi is felfigyelni Berci viselkedésére. És mintegy adott jelre, Szemlőhegyiné megszólalt.

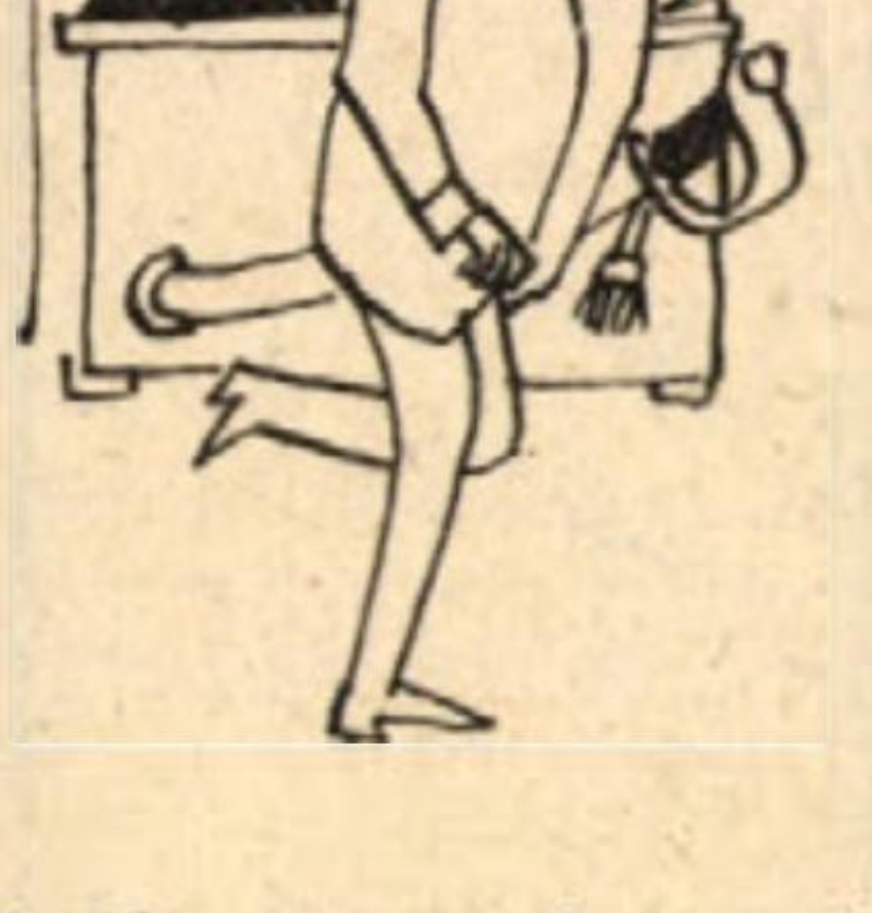

— Azért a reggelek még nagyon borongósak...

Mindannyian helyeseltünk neki... Angolok vagyunk.

Az ebédidőben Berci valami eszpresszót látogathatott meg, mert igen kapatos hangulatban tért vissza. Gondolom, ennek tudható be, hogy belépő főnökünk orrát „Mi van, Papanek, hogy ityeg a fityeg?” kérdéssel egybekapcsolva, megcsavarta. Főnökünk, bölcsen, úgy tett, mintha mi sem történt volna. Tudta, ha valaki iszik, annak oka van. Baj, vagy nagy öröm érte, ami magánügy, tehát ebbe ma már nem illik beleszólni. Így hát kiszabadult orrával beleszimatolt a levegőbe, és megszólalt.

— Attól tartok, nem ártana egy csöpp szellőztetés.

Angolok vagyunk.

Délután Berci, diktálás közben, előbb belecsókolt Gizike nyakába, Gizike segítségért kiáltott, de mi munkába mélyedtünk. Már bocsánatot kérek, a szerelem az aztán igazán magánügy. Azok az idők már elmúltak, amikor minduntalan beleszóltak az ember szerelmi életébe. „Fejlődőképes az a lány, akivel látlak mostanában, elvtársam?” Ma már nem számít a származás, a szerelem bárkivel kifejlődhet. Berci egyre eredményesebb tevékenységére mindössze Bambusz Béla reagált.

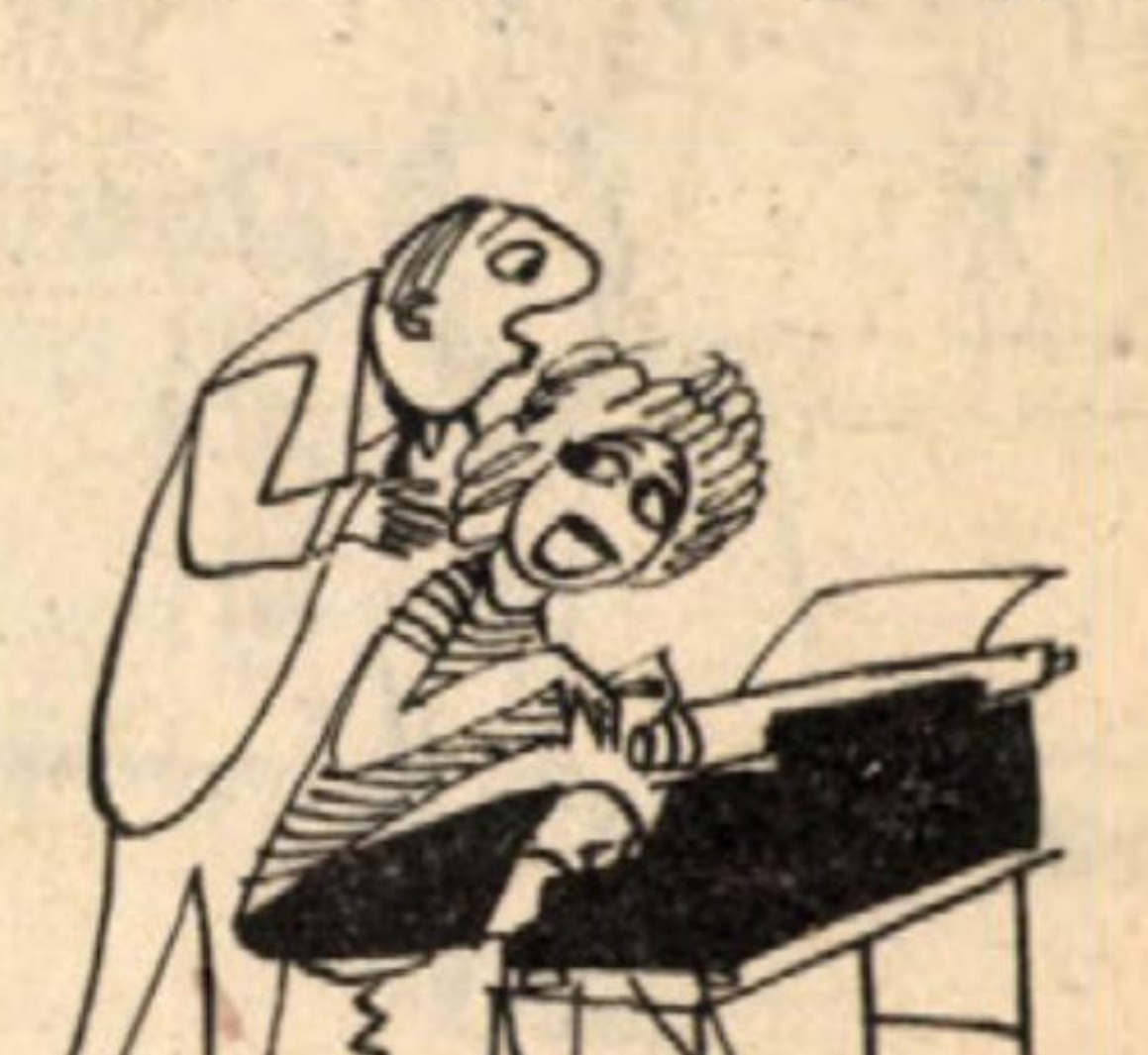

— Attól félek, holnap eső lesz...

Angolok vagyunk.

Éjszaka a vállalat egyetlen ablaka világított csupán. A pénztár ablaka. Ez feltűnt Tropcsák bácsinak, az éjjeliőrnek és arrafelé ballagott. Útközben morfondírozott magában. Wilde Oszkár szerint az igazi úriember nem üti az orrát mások dolgába, és nem néz ki az ablakon. Viszont ablakon benézni, erről nem tett említést a jeles brit. Tropcsák bácsi így bátorságot vett magának, és bepillantott az ablakon. A fényárban úszó szobában Berci térdelt a kassza előtt, és igyekezett azt felfeszíteni.

Tropcsák bácsi arca elkomorult. Hm. fűzte tovább gondolatait, ha valaki illegális pénzhez akar jutni, akkor, úgy látszik, szüksége van a fizetéséig tíz-húszezer forintra. Bizonyára váratlan adósságról, vagy valami előre nem látható kiadásról lehet szó. Ezt firtatni igazán illetlen dolog. Hol vannak már azok az idők, amikor az ember magánéletének a legrejtettebb titkait is kifürkészték. Viszont a kassza felfeszítését mégsem hagyhatja szó nélkül. Tropcsák bácsi így belépett a szobába, tisztelettudóan krákogott egyet, és megszólalt.

— Nem gondolja, hogy lassan már felengednek az éjszakai fagyok?...

Hiába na, angolok vagyunk.

Tardos Péter

„MUNKAMEGOSZTÁS”

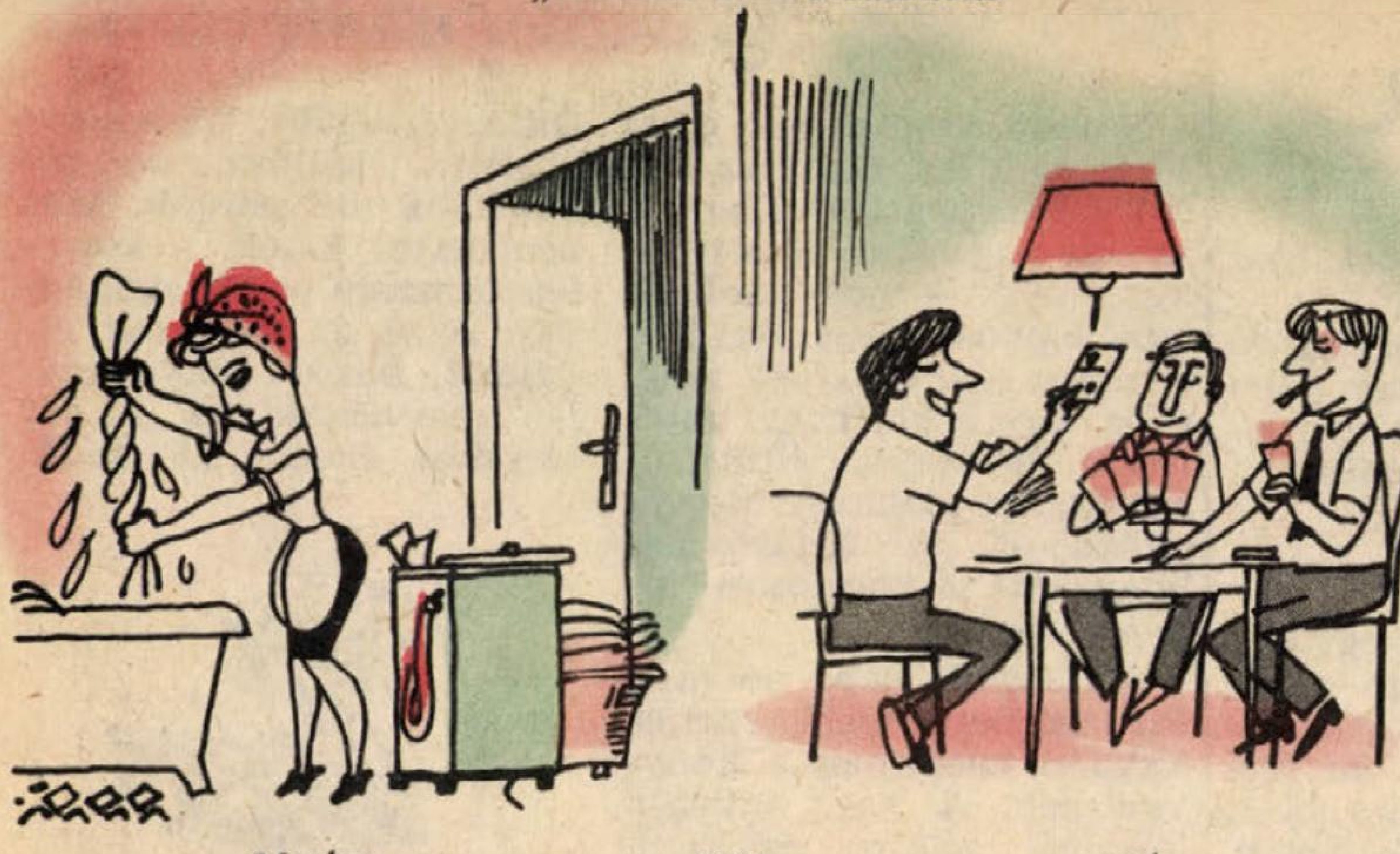

Munka meg osztás

Karácsony előtt

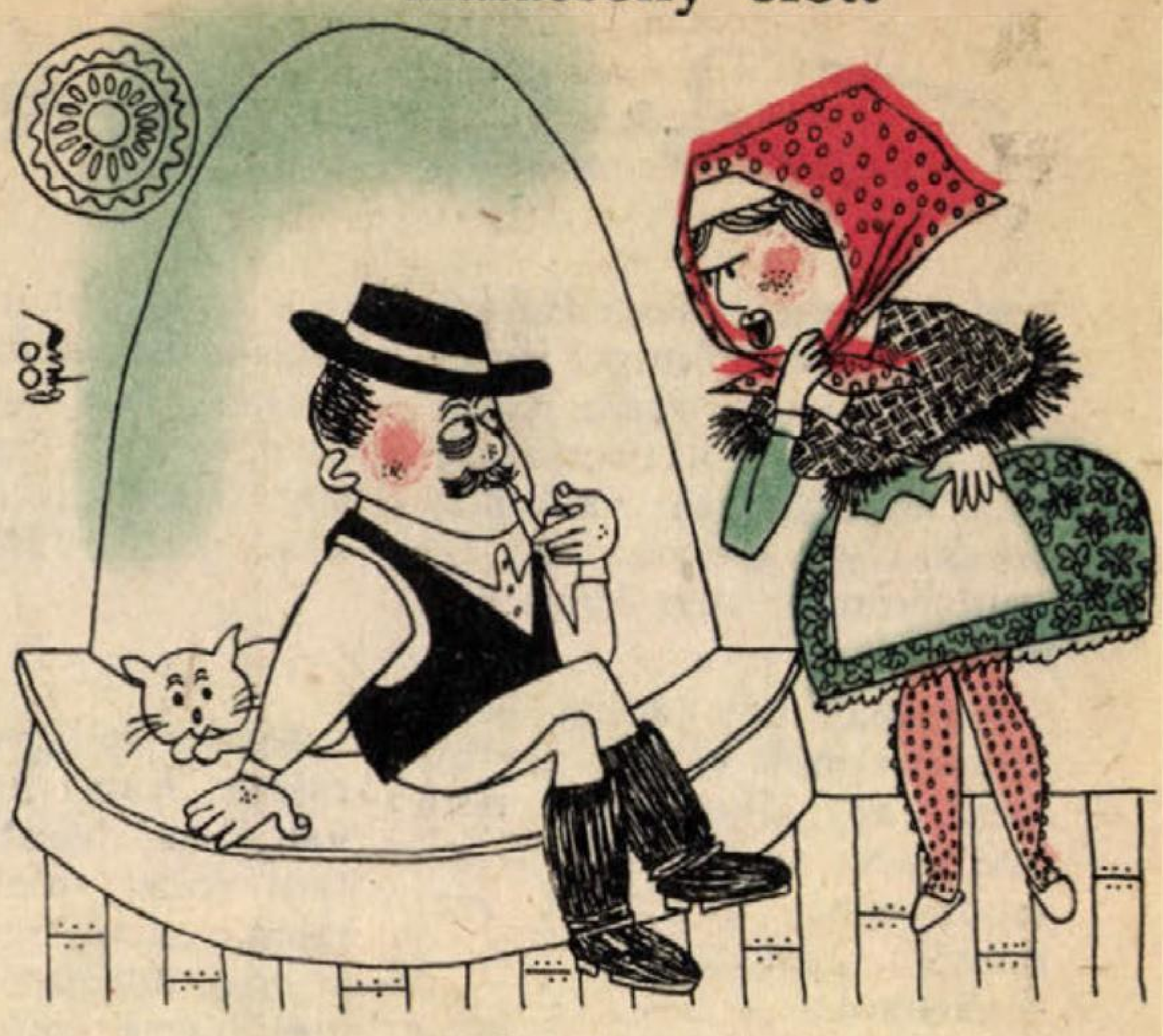

– Hallod-e, apjuk, jó lesz, ha idejében felmegyünk Pestre, mert ezek a pestiek mindent felvásárolnak . . .

Tanácskozás Brüsszelben

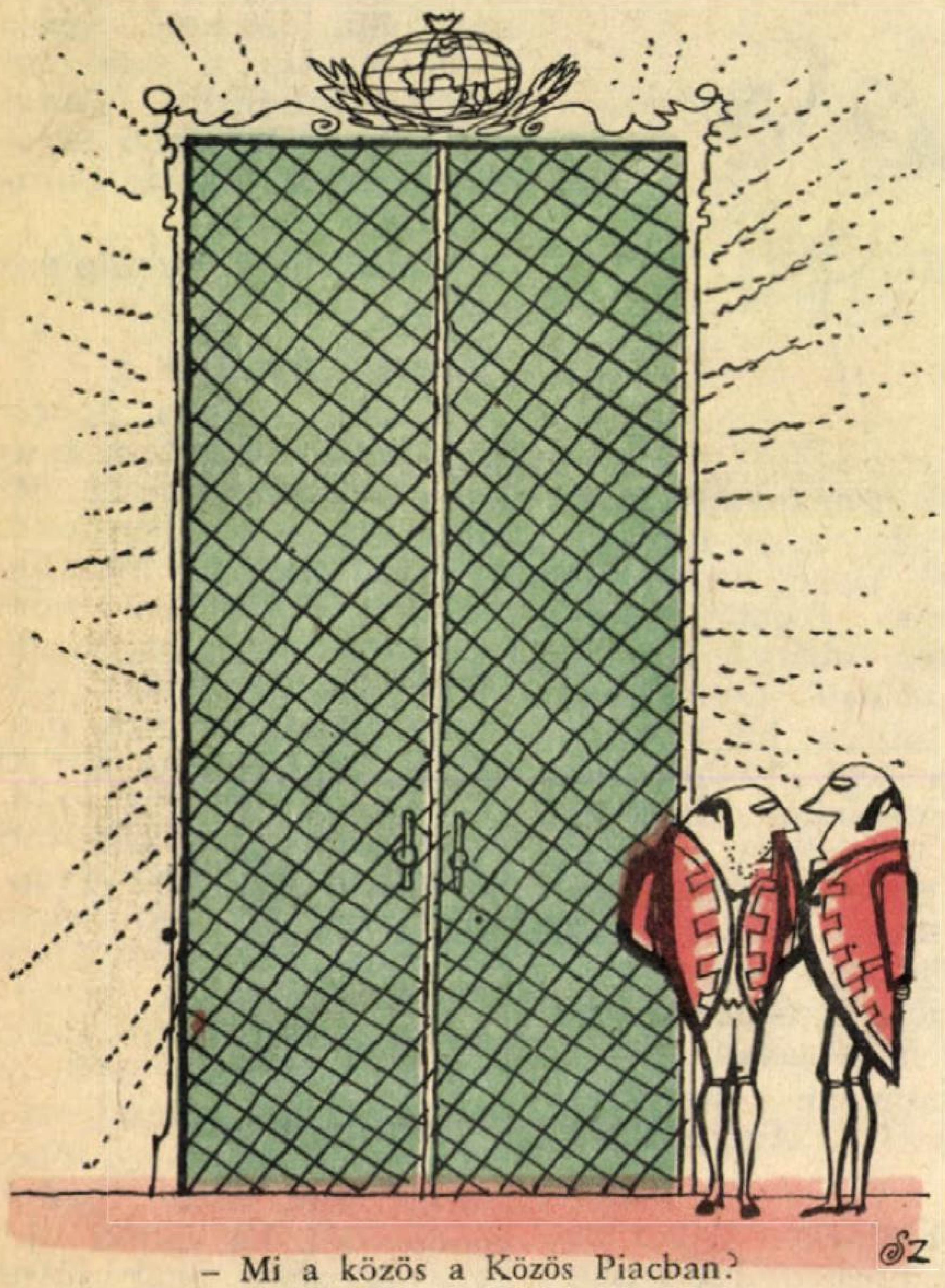

– Mi a közös a Közös Piacban?
– Az, hogy mindenki mást akar!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A GELLÉRTBEN TÖRTÉNT...

A külföldön élő magyar megérkezett a Gellértbe, megmosakodott, azután városnézésre indult. Végigjárta azokat az utcákat, amelyeken huszonöt évvel ezelőtt járt utoljára, és amelyek után úgy vágyódott. Örömmel tapasztalta, hogy a város szebb, mint ahogyan emlékeiben élt.

Másnap reggel lement a Gellért fürdőjébe. A gyógyfürdő is ott szerepelt idegenben a vágyálmai között. Nem érte csalódás, egészen addig, míg ki nem jött a fürdőből. A fürdő halljában feketét akart inni. Tíz perc hiányzott a nyolcból.

– Csak nyolckor van fekete – mondták neki, és ő nem tudta megérteni, hogy egy hatkor nyitó fürdő büféjében miért csak nyolckor lehet feketézni.

Azt sem értette meg, hogy miért nem kapott magyar napilapot a hall újságos pavilonjában.

Ennyi csalódás elegendő egy reggelen – gondolta, és összehúzva frotír fürdőköpenyét, a lifthez lépett. Ott már három fürdőző szállóvendég várakozott, de a liftes nem volt sehol. Végre megérkezett és így szólt:

– Tessék belépni, rögtön jövök, csak yoghurtért megyek. Tetszik tudni, mire a délutános bejön, ő már nem kapna. Neki veszek.

Elment. Addig a fürdőköpenyesek türelemmel vártak. Amikor percek múlva megérkezett, sajnálkozva mondta:

– Sajnos, nem kaptam yoghurtot.

Történetünk hőse jóakaratúan jegyezte meg:

– A Damjanich utcában, közel a ligethez, egy tejboltban tegnap sok yoghurtot láttam, ott még biztosan lesz. Menjen oda, majd mi itt megvárjuk a liftben . . .

(sti)

Híradástechnika

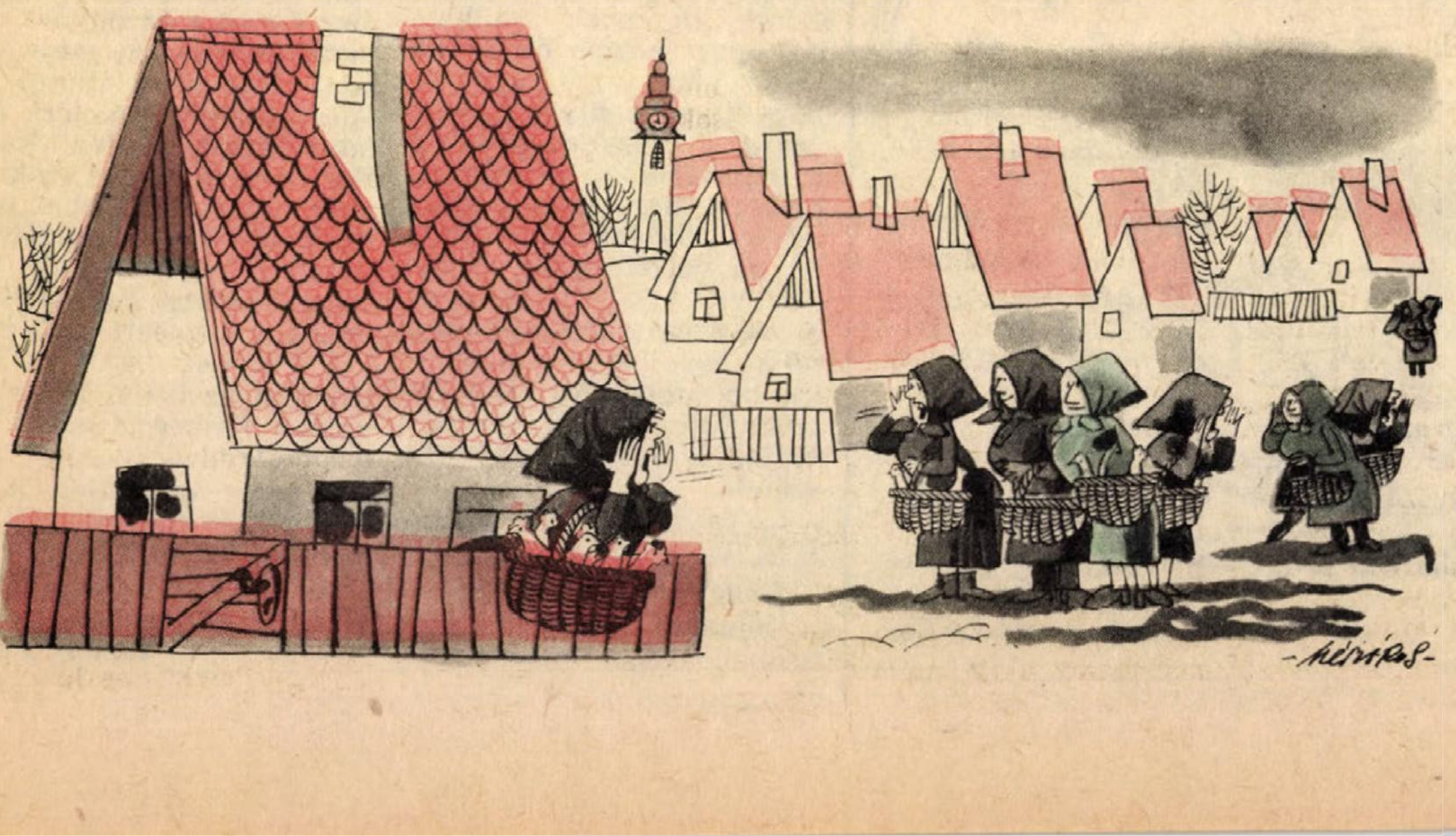

– Asszonyok, a csirke ára ma negyven forint!
– Negyvenkettő . . .
– Negyvenöt! . . .

A HÍR

Megmondom őszintén, az újságokban a híreket szeretem legjobban. Nem mintha nem bíznék a tudósítások hitelességében, vagy színtelennek tartanám a riportokat, de a hír, az egészen más, a hír olvasására születni kell. A tudósítás és a riport az ember szájába rágja a dolgot, míg a hírek sejtelmes tömörsége mögött feltáratlan világok rejtőznek, amelyek kifürkészése vonzó és magasrendű szellemi feladat.

Itt van például ez a kis hírecske az Esti Hírlapból:

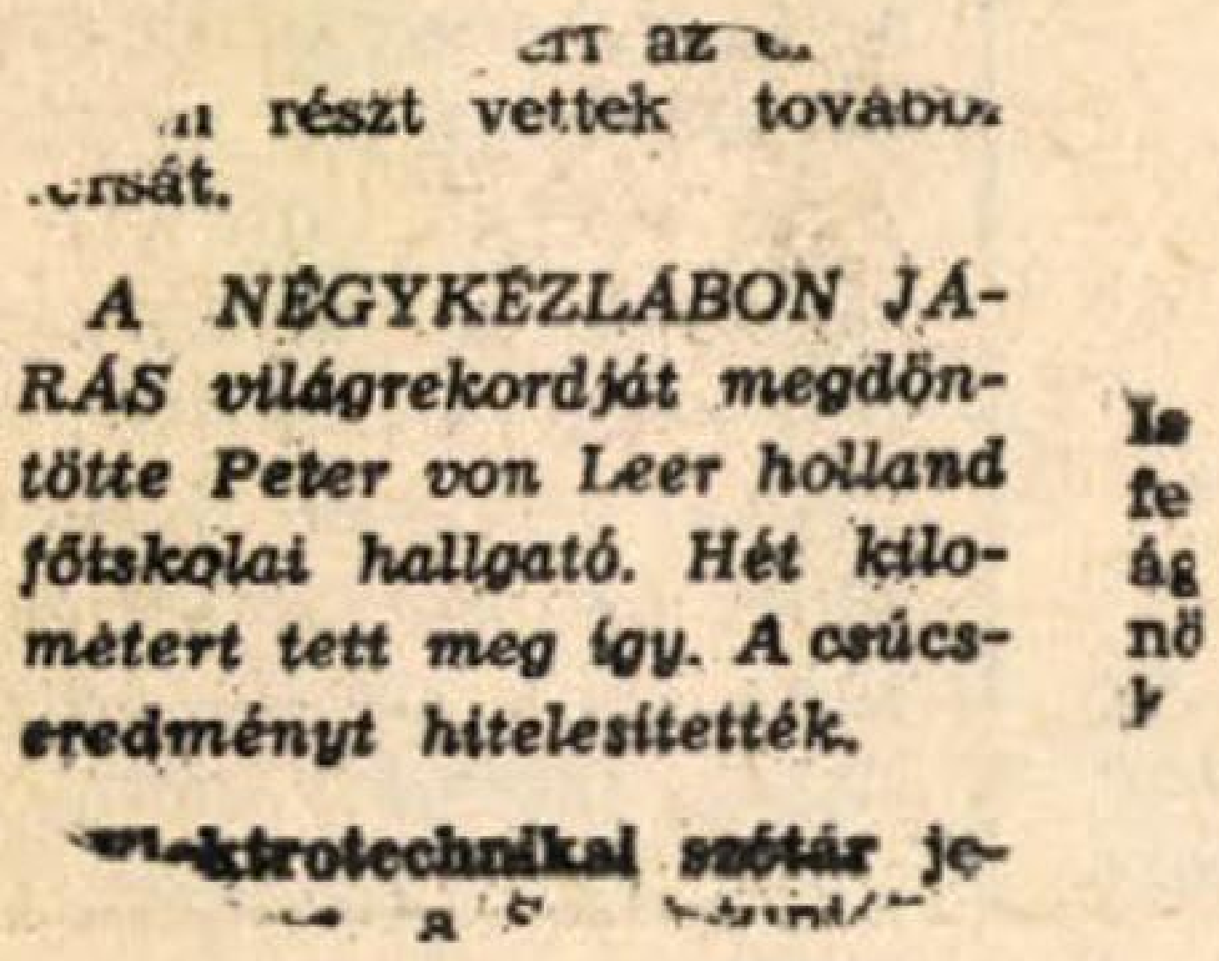

részt vettek

A NÉGYKÉZLÁBON JÁRÁS világrekordját megdöntötte Peter von Leer holland főiskolai hallgató. Hét kilométert tett meg így. A csúcseredményt hitelesitették.

Mindössze három mondat, de megannyi izgató kérdés: Hogy csak a legkézenfekvőbbeket említsem:

Ki tartotta eddig a négykézlábon-járás világrekordját?

Peter von Leer mennyivel javította meg a régi világrekordot?

A fiatalember milyen főiskolára jár?

Reggelenként kétlábon, vagy négykézláb jár be a főiskolára?

Hány kilométer a napi edzésadagja?
Ki az edzője?
Mik a további tervei?

Tokióban még rajthoz áll, vagy pedig már most profiszerződést ír alá?

Szerinte mennyi a négykézlábonjárás felső határa?

Milyen pályán történt a csúcsjavítás (országút, salak, természetes terep)?

A rekordkísérlet alkalmával nem volt-e a megengedettnél nagyobb hátszél?

A Holland Négykézlábonjáró Szövetség hitelesítette a világcsúcsot vagy a Nemzetközi Négykézlábonjáró Szövetség?

S végül; vajon normálisnak tekinthető-e Peter von Leer?

(d—th)

„Készüljünk fel a télre!”

Szegő Gizi rajza

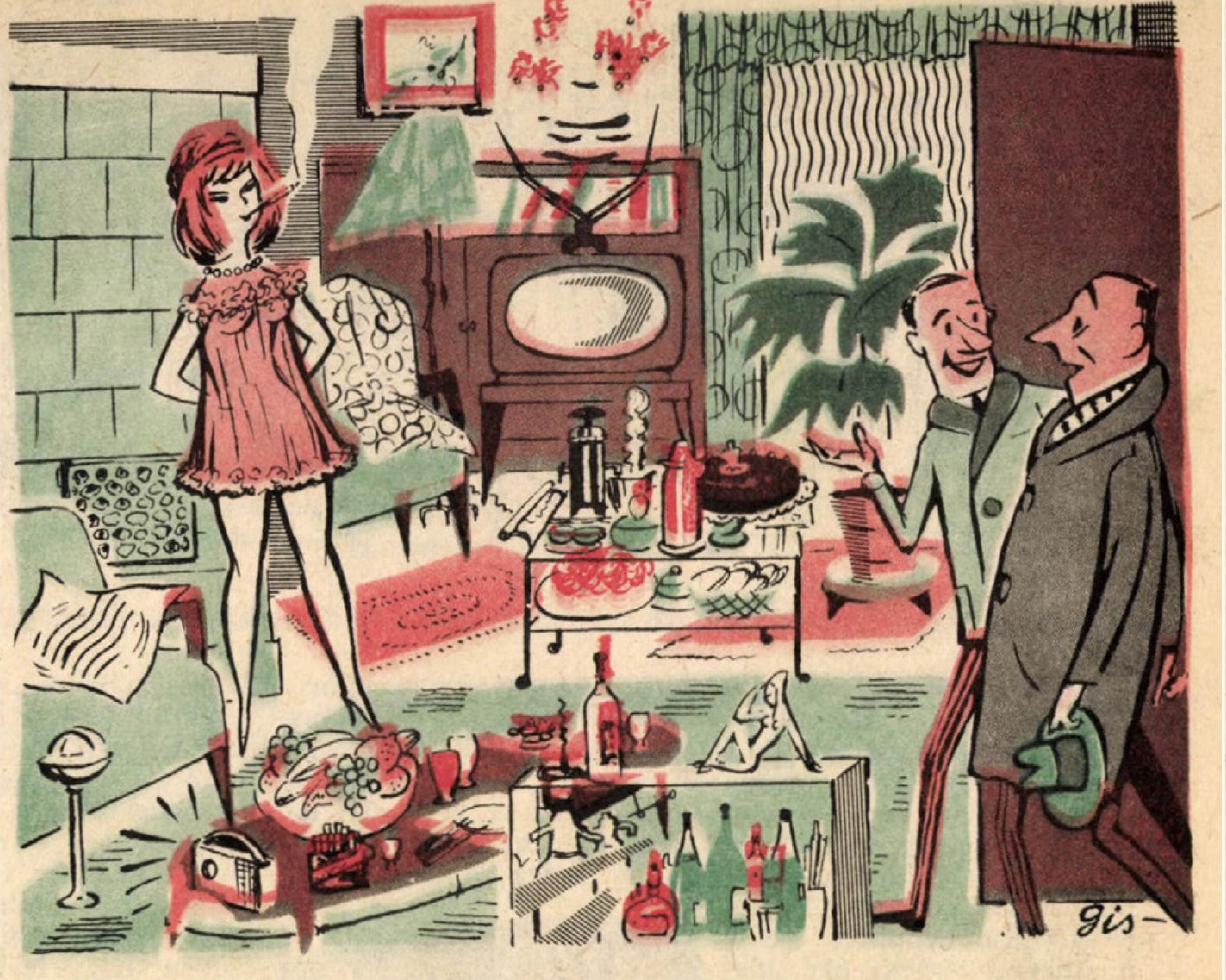

– Na, mit szólsz hozzá, milyen jól felkészültem az idei télre?! . . .

Megmagyarázta

Toncz Tibor rajza

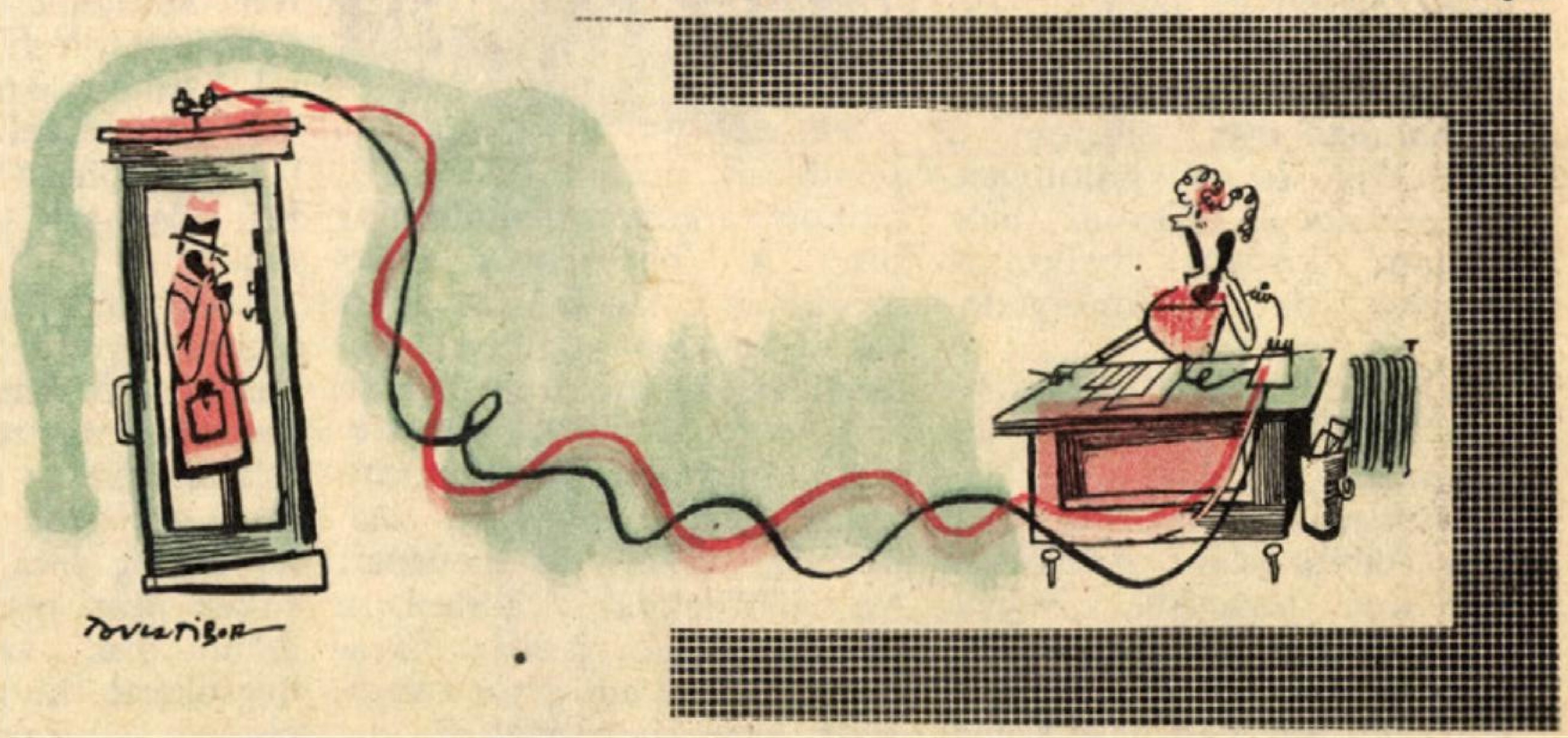

– Kérem, a központi fűtés ügye Kovács kartársra tartozik, de ő jelenleg Ibusz társasutazással Egyiptomban tartózkodik . . .

HÍRES ÍRÓ BUDAPESTEN

Dante Alighieri, az ismert olasz költő és közéleti személyiség az elmúlt héten egy félnapot Budapesten töltött, miután Kairóban részt vett a Purgatórium című forgatókönyvéből készülő film felvételein. A Versbarátok Körének felkérésére állt meg néhány órára fővárosunkban. Sajnos, hosszabb ideig nem tudott maradni, mivel még aznap este a norvégiai Narvikban kellett felolvasást tartania.

Budapesti tartózkodása alatt a költő dedikálta magyarul megjelent műveit a Vérmezőn, részt vett egy díszebéden, találkozott a magyar írókkal és költőkkel, távolról üdvözölte a humoristákat, végül egy rögtönzött sajtóértekezleten az újságírók kérdéseket tettek fel neki. A kérdések a következők voltak:

— Noha életében először járt Magyarországon, volna-e szíves megmondani, hogy milyen változásokat lát Budapest életében?

— Véleménye szerint hogyan halad nálunk a dieselesítés?

— Milyen változtatásokat lát szükségesnek a magyar építőiparban?

— Ön szerint javult-e a kiszolgálás a vendéglátó üzemekben?

— Túl vannak-e terhelve a magyar diákok?

— Mi a véleménye a magyar filmekről?

— Hogyan látja drámaírásunk helyzetét?

— Milyen megjegyzést fűzne a Szolnok vidéki téeszek munkaegységének idei alakulásához?

— Miben látja a munkaerővándorlás okait?

— Elégedettek lehetünk-e a művészi és irodalmi kritika helyzetével?

— Adhat-e okot a selejtcsökkenés jelenlegi mértéke önelégültségre?

— Lehet-e önzetlen barátság író és olvasó között?

— Hogyan látja az árkádosítás jövőjét?

— Mivel magyarázza válogatott labdarúgó csapatunk ingadozó teljesítményét?

— Milyennek találja az üzemi étkeztetést?

— Hogy van megelégedve az Astoria-aluljáróval?

— Hogy van?

— Köszönöm, jól! — mondta a költő összefoglalóan, mert mint megjegyezte, nem akart minden kérdésre külön-külön válaszolni.

Feleki László

Fejlődik a falu

Balázs-Piri Balázs rajza

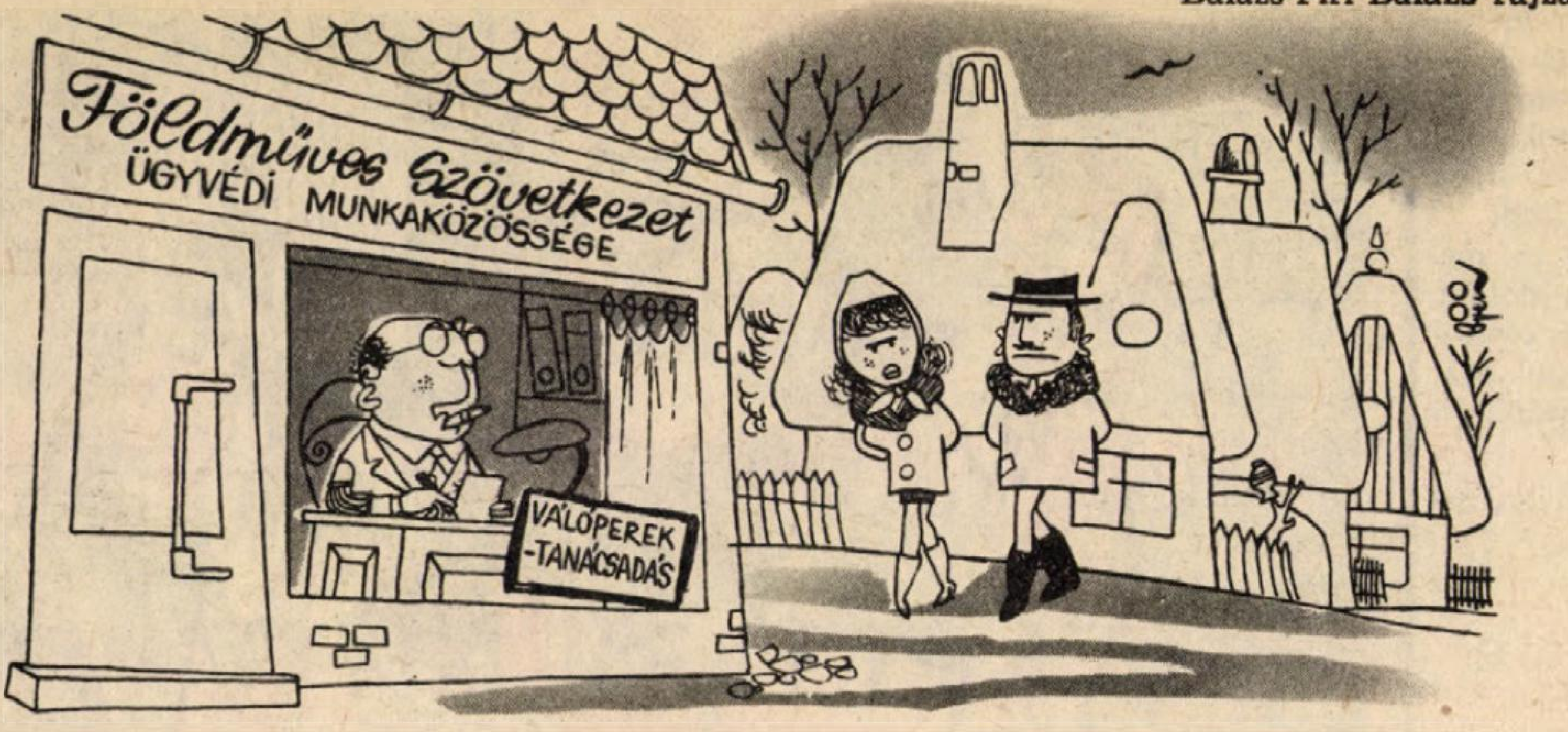

Nyomozás

A múlt héten, az esti órákban, eltávolítottam családomat a lakásból. Nem kell rosszra gondolni. Feleségemnek színházjegyet vettem a Madáchba, fiamat elküldtem látogatóba Sári nénihez, Pestlőrincre, kislányomnak pedig mozijegyet vettem egy magyar filmvígjátékhoz. Miután utolsó családtagom után is becsukódott az ajtó, egyetlen rántással feltéptem a ruhásszekrényt és lázasan keresni kezdtem.

Vad összevisszaságban tornyosultak már előttem a pantallók és a hálóingek. Elkeseredetten fúrtam bele magam kisfiam ballonkabátjába, de eredménytelenül.

A nyájas olvasó talán jobban meg fogja érteni az izgalmamat, ha elárulom: nálunk családi hagyomány a karácsonyra szánt ajándékokat már november végén megvásárolni, és azt megfelelő helyen tárolni, míg a fenyőfán égő gyertyák szelíd fényénél átnyújtásra kerülnek.

Kíváncsiságommal már nem bírván, hozzáláttam, hogy a nekem szánt ajándékban illegálisan elgyönyörködhessem. A szekrény után ügyesen felhasítottam a fotelek bőrhuzatát. Nagyobb mennyiségű kócon kívül nem találtam egyebet. Gondosan megnéztem Bösendorfer zongorám belsejét. Ugyanis tavaly a kereszthúrok alatt találtam meg a karácsonyi ajándékul nekem szánt középkori aranyozott halbontó kést. A fehérneműs szekrényben a törülközők alatt kis dobozkára találtam. Remegő ujjakkal téptem fel, de csak volt lakótársnőnk szerelmi leveleit olvashattam benne egy nyíregyházi vasutashoz. Nem csüggedtem. Az ajándéknak valahol a lakásban kell lennie. Óvatosan felszedtem a parkettát, mert két évvel ezelőtt ott találtam meg a nekem szánt gyapjújégert. Most azonban csak néhány szálka akadt a kezembe. Megtapogattam az új sublódot, vajon nincs-e dupla feneke? Serényen lebontottam az alját, mert kopogtatásomra enyhén kongó hangot adott. Kiderült, hogy belülről kiette a szú. Egyébként teljesen üres volt. Furfangosan kutattam át a könyvszekrény mögötti rést, ahol mindössze egy doboz, 1943. november 12-én lejáró kétszersültet találtam. Elszánt mozdulattal létrát ragadtam, hogy leellenőrizzem a tapétát. S fáradhatatlan kutatásom sikerrel járt. Valamivel a mennyezet alatt, egy résben, fenyőfalevéllel díszített csomagot találtam: „*A legrendesebb férjnek*" felirattal. Torkomban dobogó szívvel téptem fel a papírhuzatot. A csomagban egy sötétkék rakott szoknyára leltem.

Ezek után érthető idegességgel fogadtam színházból hazaérkező feleségemet, akinek kijelentettem, hogy furcsállom ezt az ajándékot, mire ő arcomba vágta, „hogy ha ennek sem tudsz örülni, akkor már igazán nem tudom, mit vegyek neked. Egyébként, ha nem szívesen viseled a rakott szoknyát, majd elhordom én" – jelentette ki nagylelkűen.

Nagy baj azért nincs, mert én is vettem a feleségemnek egy kétsoros szürke öltönyt. Már úgyis kopott volt a régi ruhám.

Galambos Szilveszter

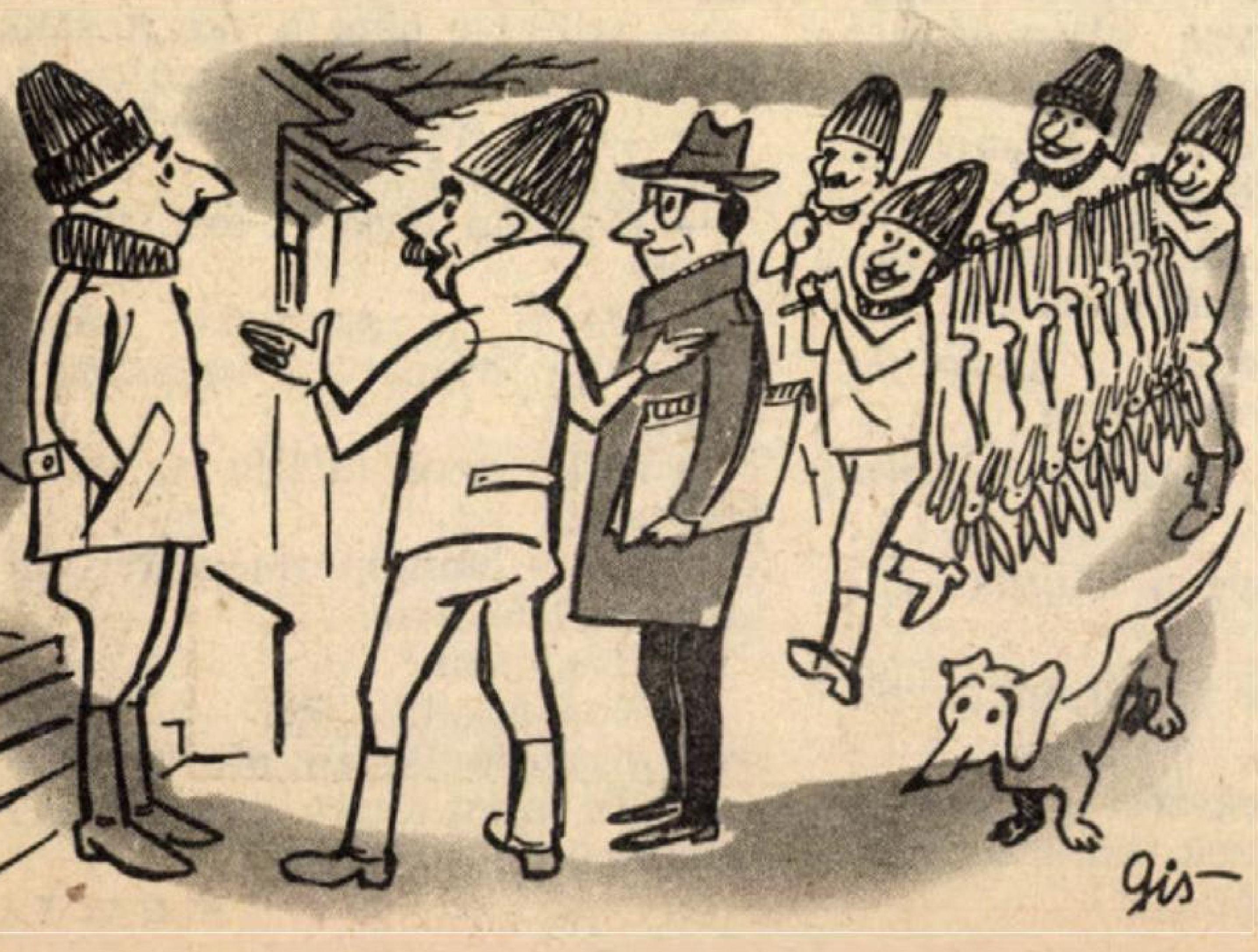

Téesz-tagok téli vadászaton

– Lőttünk 120 nyulat, 17 rókát, és felhajtottunk egy diplomás főkönyvelőt! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TERVEN FELÜL? . . .

A vérbeli dohányosoknak ahhoz a fajtájához tartozom, akik a megszokott füstölnivalójuk mellett még akkor is hűségesen kitartanak, amikor a kedvencnek már csak a neve emlékeztet egykori aromájára. Én például a Terv cigaretta mellé tettem le a garast még az idő tájt, mikor megszületett. Eleinte igen jól megvoltunk egymással. Ő gyöngéd volt hozzám, én meg állhatatos. Idegcsillapítóm és orvosom volt egy füst alatt. Amikor ugyanis a közérzetem hullámvölgybe került, nem az orvost hívtam segítségül, hanem a megszokott Tervemet. Ha ízlik, kutyabajom sincs, mondogattam magamnak. Ha bűzlött, minden esetben baja volt a szervezetemnek. Sajnos, a kettőnk közötti szívós jó viszony – a dohánygyárak jóvoltából – az utóbbi időben alaposan leromlott.

Napjainkban valahogy ilyetén zajlik le a Terv és a köztem dúló áldatlan küzdelem: én rágyújtok és szippantok, ő mellbe vág, elalszik és bűzlik. Én megint rágyújtok és szippantok, ő megint mellbe vág, elalszik és megint bűzlik. Kipiszkálom belőle azt a csutkát, amelyik bűzlik, és amelyik megállítja a cigarettázás égési folyamatát. Utána ismét rágyújtok, szippantok belőle egy mellrevalót, ő pedig erősen visszavág, majd elalszik. Nem bírom tovább az egyenlőtlen küzdelmet. Nekivadultan feltrancsírozom a meggyötört csikket, majd a többi huszonnégy cigarettát is, amely még érintetlenül lapít tasakjában.

A boncolási lelet megdöbbentő. A huszonnégy és fél cigarettában 72 darab olyan „fináncláb" van, amelyből öt darab bőségesen elegendő lenne ahhoz, hogy 100 darab Terv cigarettát ripityává züllesszen.

Mivel hogy én – amint elöljáróban is mondottam – vérbeli dohányos vagyok és hűségesen kitartok hűtlen kedvencem mellett, arra kérem a Dohányjövedék illetékeseit, hogy ők is legyenek állhatatosak és vigyázzanak a minőségre. Még akkor is, ha az netán a tervtúlteljesítést némileg csökkentené.

Bernáth Ede

A CSODÁLATOS CSEKK-KÖNYV

Mrs. Roberta Marabele, a kaliforniai Redwood Cityben rendkívül rajongott a csekk-köny rendszerééért, noha nem teljesen értette szerepét. Bankszámlát nyitott, s amint megkapta csekk-könyvét, azonnal hozzálátott a csekkek kitöltéséhez. Adott boldog-boldogtalannak, rokonnak, ismerősnek, sőt ismeretlennek is. Amikor 10 dolláros letétjét már 5000 dollárral lépte túl, letartóztatták. Miközben összeszedték mindazokat, akik a jószívű hölgytől csekket kaptak, Marabele asszonynak megmagyarázták a csekk-könyv lényegét. Amikor végre megértette, hogy a csekk-könyv nem kimeríthetetlen kincsesbánya, csalódottan legyintett:

– Ez a könyv sem jobb, mint a többi!

Újabb könyvbarátot veszített a kultúra.

Ebadta szerel

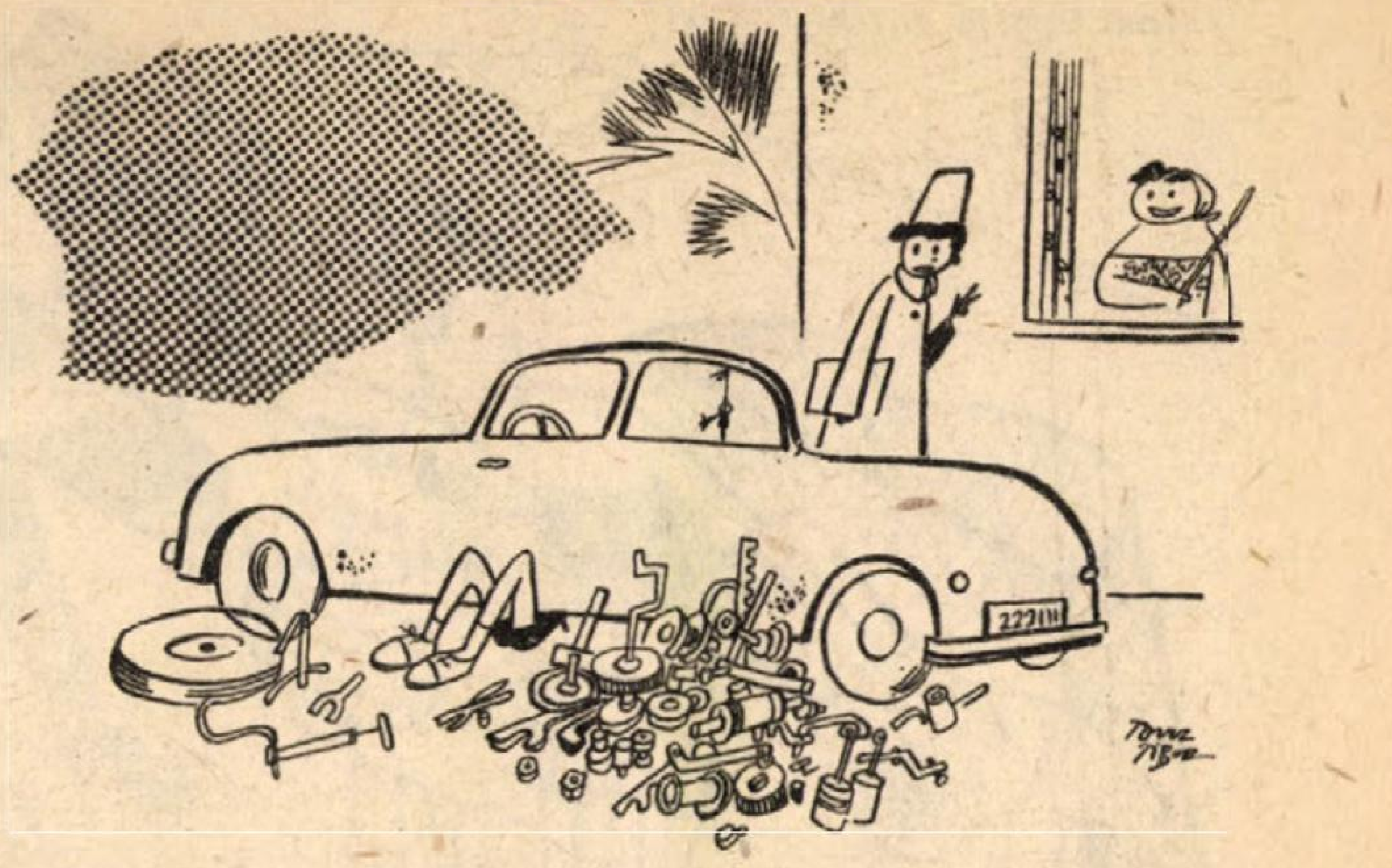

– Jó ötlet! Märklint veszek neki karácsonyra . . .

ÉDES ÉLET

Kázmér íróasztala már negyedik napja gazdátlan. Szegény kollégánk — beteg. Elhatároztam, meglátogatom. A bizalmi adott húsz forintot, hogy vigyek csokit és hozzak számlát.

Bevásároltam, villamosra ültem, beállítottam.

Kázmér moszat-zöld arccal feküdt az ágyon. Oldalánál aggódó hitvese álldogált. Köszöntem és óvatosan paplanára helyeztem az ajándékot.

— Nagy tábla mogyorós csokoládé — közöltem büszkén. — Huszonhárom forint. Hármat a saját zsebemből pótoltam. Itt írd alá. Hogy vagy?

— Csokoládé?! — ordított eszelősen Kázmér, és a párnák közé fúrta a fejét. — Gyilkosok!

Feleségére pillantottam és tenyeremet sokat jelentően húztam el a homlokom előtt.

— Nem — suttogta halkan az asszony. — Észnél van. Csak a Télapó miatt beteg.

— Hogyan?!

— Pistikénk ugyanis óvodás — kezdte a tragikus esemény részletesebb kifejtését Kázmérné. — Az oviban kapott Mikulásra egy nagy csomag édességet Télapótól. Férjemnek a munkahelyén három pakkot adták. Egyet a szakszervezet, egyet a vállalat vezetősége, egyet a nőszövetség. Én hatot hoztam haza. Szociális bizottság, szövetkezeti vezetőség, káeszkábéi, Emháes, fotó-szakkör, fegyelmi bizottság. Postán érkezett a Teplic utcai szülői munkaközösség, az Elektromos Művek és az Operabarátok ajándéka. Aztán jöttek a rokonok. Huszonheten. Piros celofán zacskóval a kezükben. Már mozdulni sem tudtunk a lakásban.

— No és? — sürgettem. — Mi történt?

— Mindent megettünk — vallotta be megtörten. — Vacsorára csokoládébanánt fogyasztottunk mézes puszedlival és Micimackóval. A másnapi reggeli Nebuló grillás-drazsé volt, csokiszivar, plusz fejenként három törpe Mikulás. Uzsonnára egy kis szaloncukrot csomagoltam nekik, néhány Úttörő-szeletet és Melba-kockát. Szombat lévén, itthon ebédeltünk, Balaton szeletet, Julikát, Tibit, Otthont, Hunyadot és nápolyit. A vacsora ezüstdesszert volt, Melódia és zizi. Kázmér másnap panaszkodott a gyomrára. A konyakosmeggy sem használt, ki kellett hívatnom a körzeti orvost. Betegállományba vette. Azóta fekszik, ecetes uborkát eszik, vecsési káposztával.

— Remélem, javult az állapota?

— Hogyne, túljutott a krízisen. Néhány nap múlva talán már bemehet.

— Öregem — fordultam Kázmér felé, aki már csak hüppögve sírdogált —, tudod, mit? Ezt a tábla mogyoróst átveszem tőled. Féláron. Csakhogy mielőbb meggyógyulj.

Kürti András

Az utolsó pillanatok

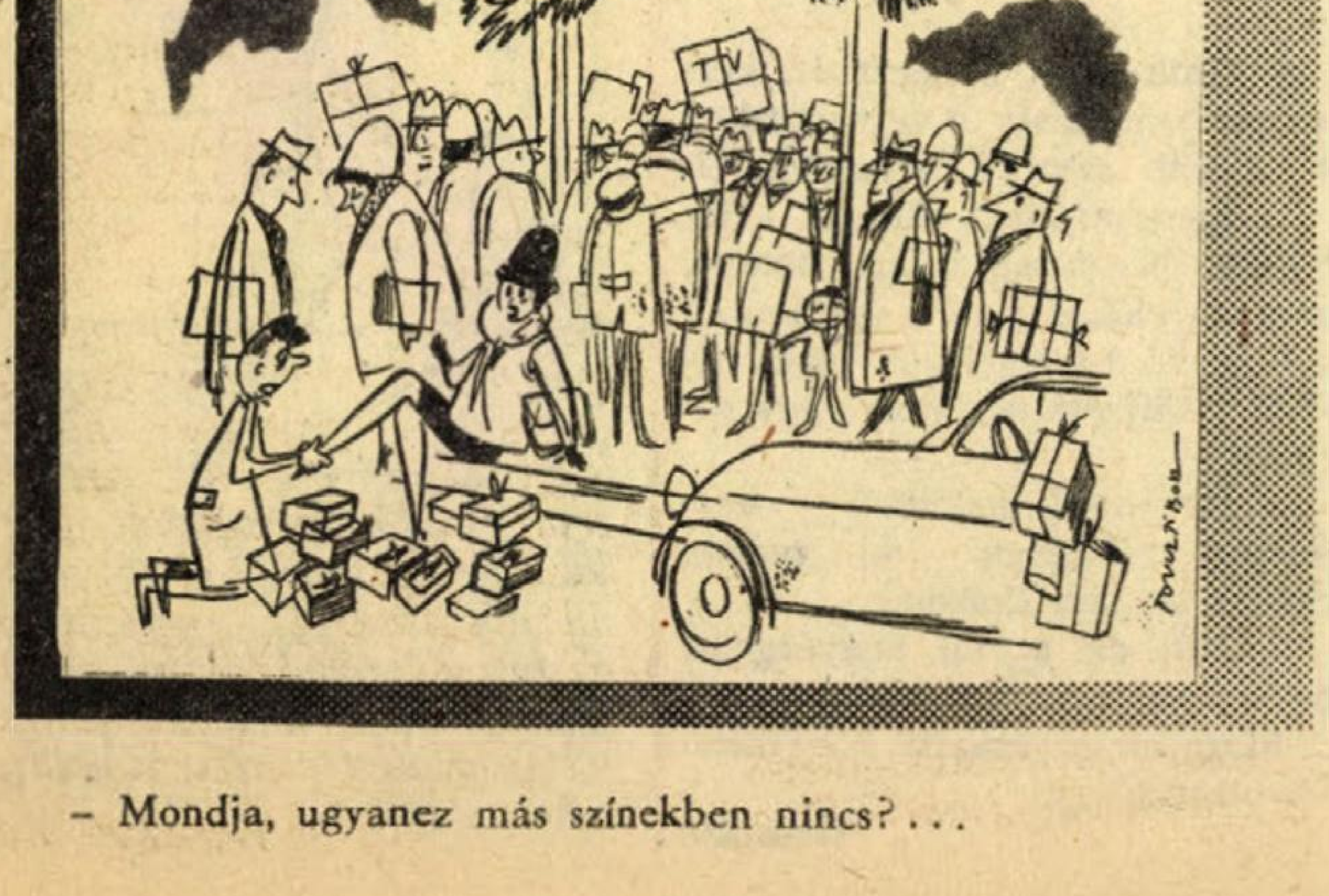

– Mondja, ugyanez más színekben nincs? . . .

A pályázatok mintájára

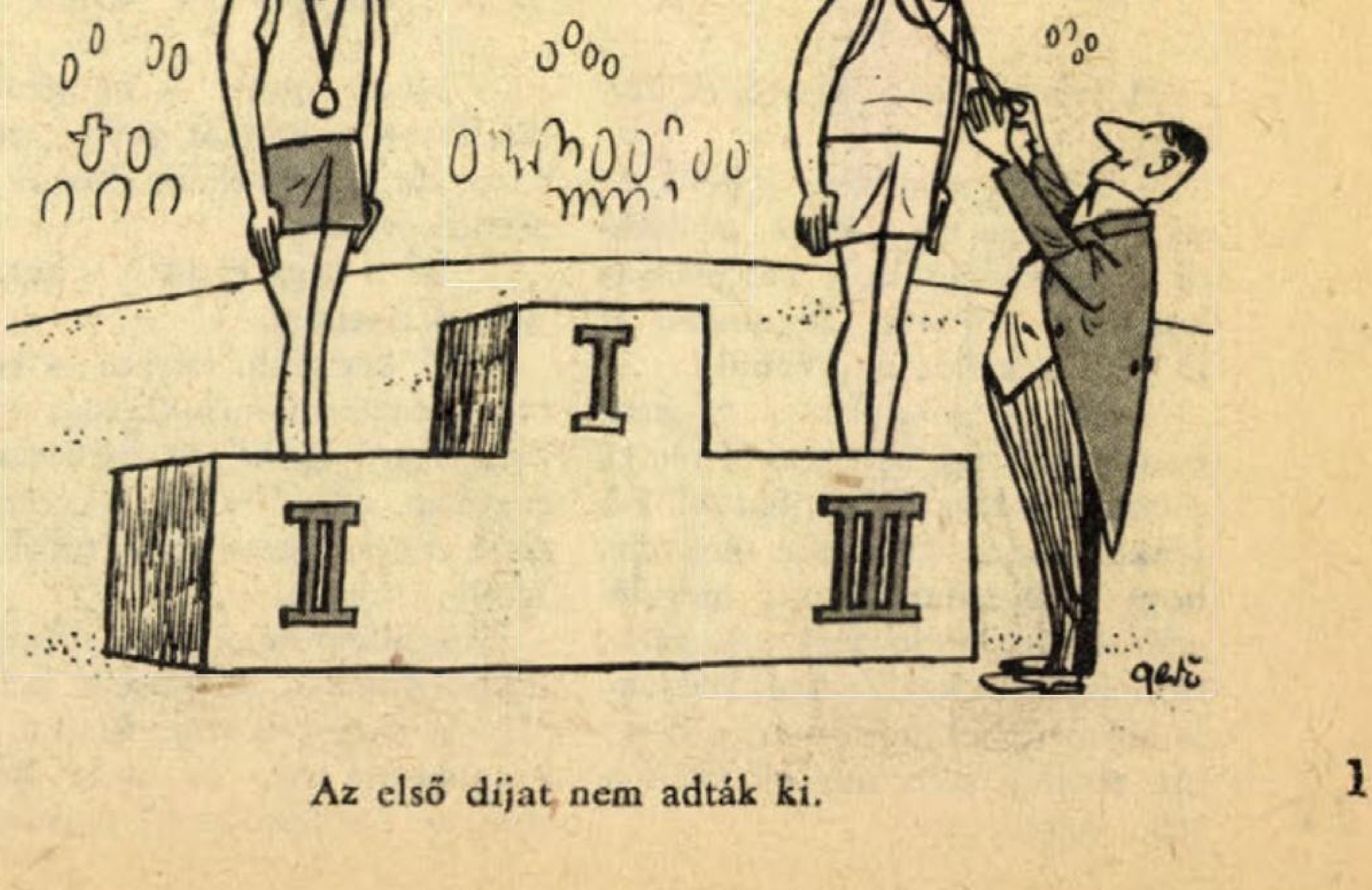

Az első díjat nem adták ki.

Védelmi taktika

Várnai György rajza

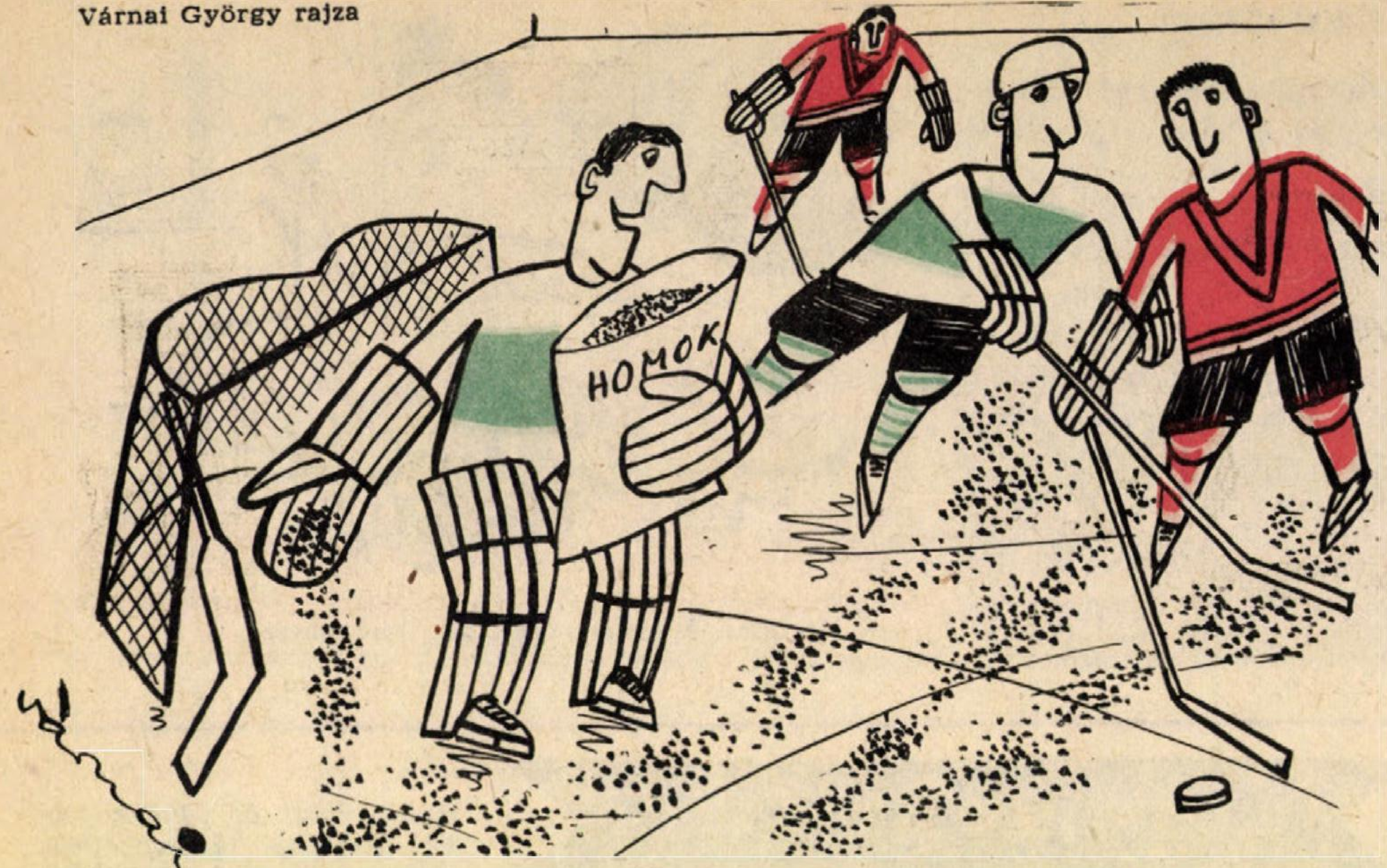

Karácsonyfa-típusok

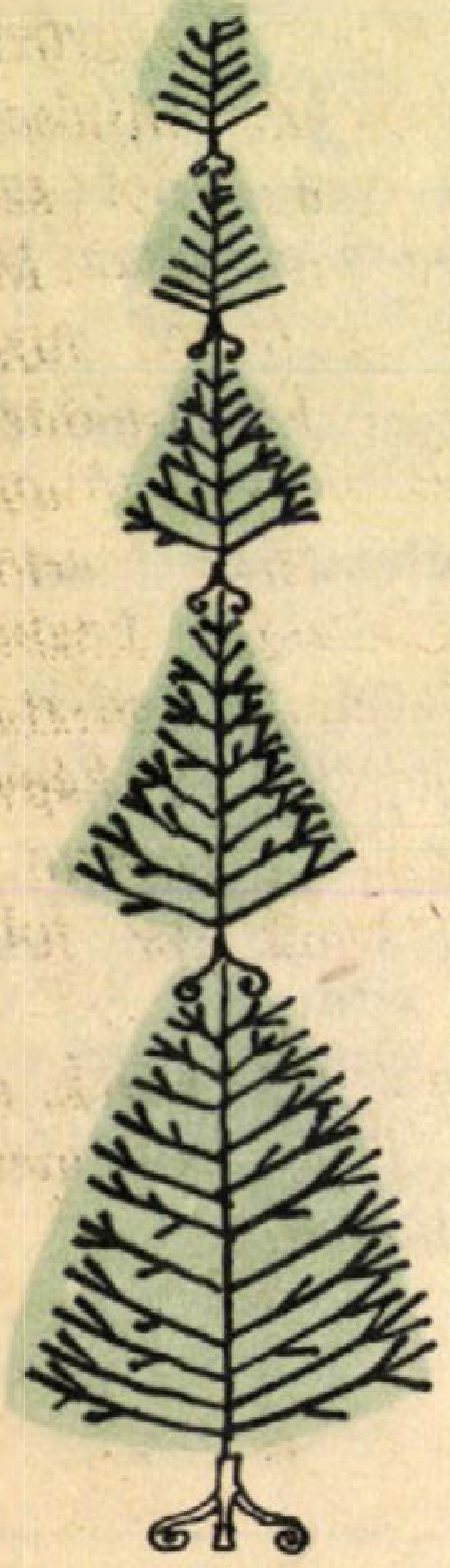

A telhetetlen karácsonyfája

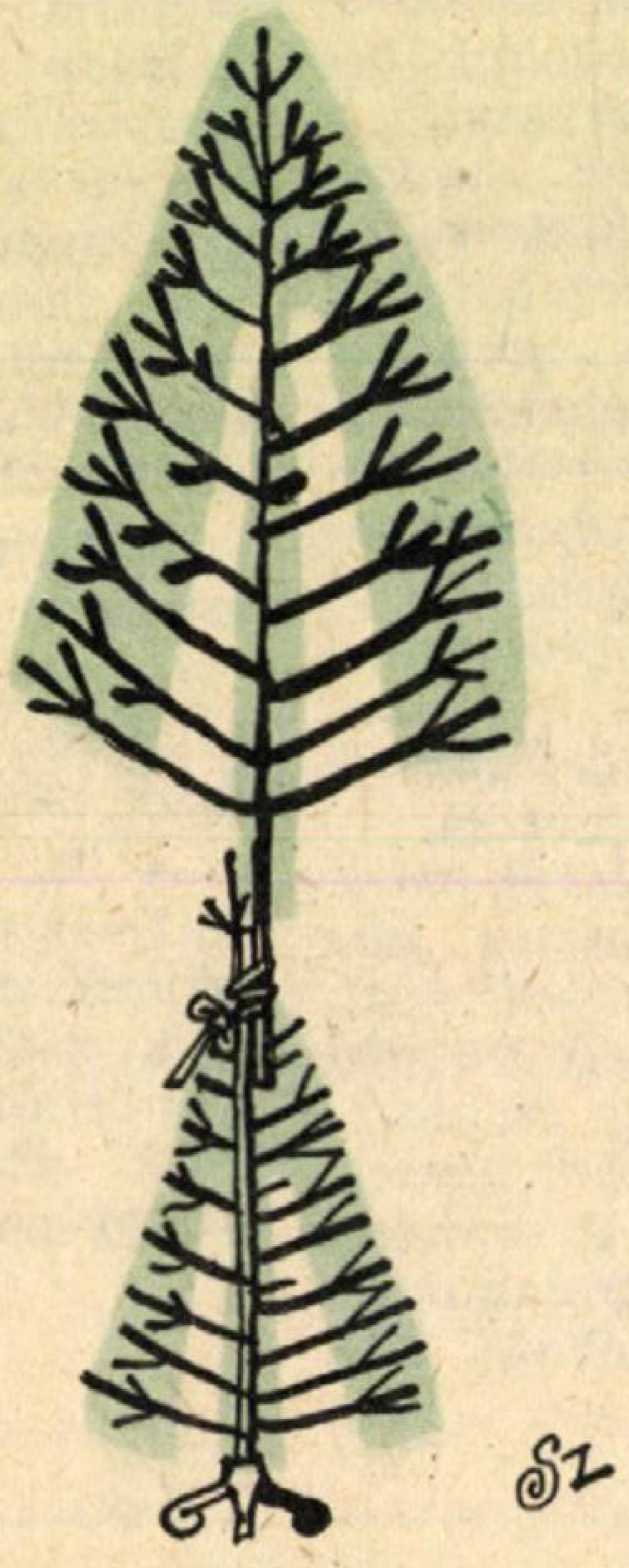

Jött egy kis mellékes

Heppiend

Meglátni és táncba hívni
Egy pillanat műve volt; –
Formasággal házibulin
Pista sose vacakolt.

Két madison, rá egy tviszt még,
Megszokták egymást hamar,
Aztán rumot ittak tisztán –
Érzelmeket ez kavar.

Éjféltájt a spájz sarkában
Hosszan elbeszélgettek:

– „Szeretsz?”
– „Nem én.”
– „Hát?”
– „Csak unom!”

S egymás karjába estek.

Szerelmüket azóta sem
Kezdte ki az enyészet:
Többé sose látták egymást,
S feledték az egészet...

Kaposy Miklós

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ASZÓDI CIPÓK

A felvágotthoz kenyér is kellene.

– Remek zsemléket lehet kapni – mondja a barátom, az aszódi önkiszolgáló bolt süteményes kosarára mutatva. Nyomban ki is vettem kettőt a javából.

– No – gondoltam magamban –, íme egy üzlet, ahol remek zsemle-példányok kaphatók! Ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy elragadtatásomat, megelégedésemet kifejezzem. A pénztárhoz érve kosaramra böktem, és elismeréssel mondtam: „Itt aztán tényleg szép nagy zsemléket lehet kapni!”

– Négy forint! – hangzott a tájékozatlanságomat mélyen megvető, de a méltatlankodástól sem mentes válasz.

– Mi a négy forint? – kérdeztem döbbenten.

– A két cipó, kérem – felelte a pénztáros –, merthogy kettő meg kettő forint, az összesen és kereken négy forint, kérem – tette hozzá most már türelmetlenül a kassza.

Mögöttem négy vevő topogott, haladéktalanul döntenem kellett. Vissza nem tehetem, hiszen csomagolatlan áru és már kézbe vettem. De feltétlenül szükségem van rájuk azért is, mert eltökélt szándékom, hogy a felvágotthoz két darab zsemlét fogyasztok el.

– Igen, azonnal fizetek – feleltem. Nyolcvan fillért letéve, gyorsan előkotortam a zsebemből a hiányzó három forint húsz fillért. S kifizettem a kért négy forintot.

– És tessék mondani – kérdeztem félszegen –, ki gyártja ezeket az izé, cipókat?

– Hát az aszódi kenyérgyár, hathetven...

Mármint az utánam következő vevő számlája.

(srankó)

E heti hirdetéseink

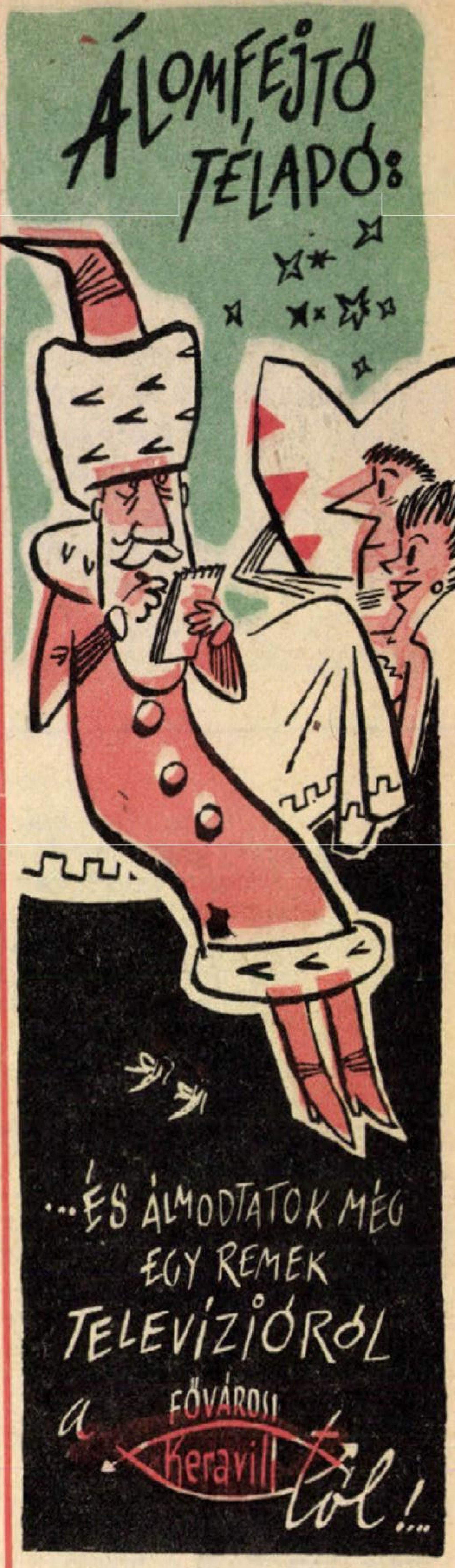
ÁLOMFEJTŐ TÉLAPÓ:
...ÉS ÁLMODTATOK MÉG EGY REMEK TELEVÍZIÓRÓL
a FŐVÁROSI Keravill tól!...

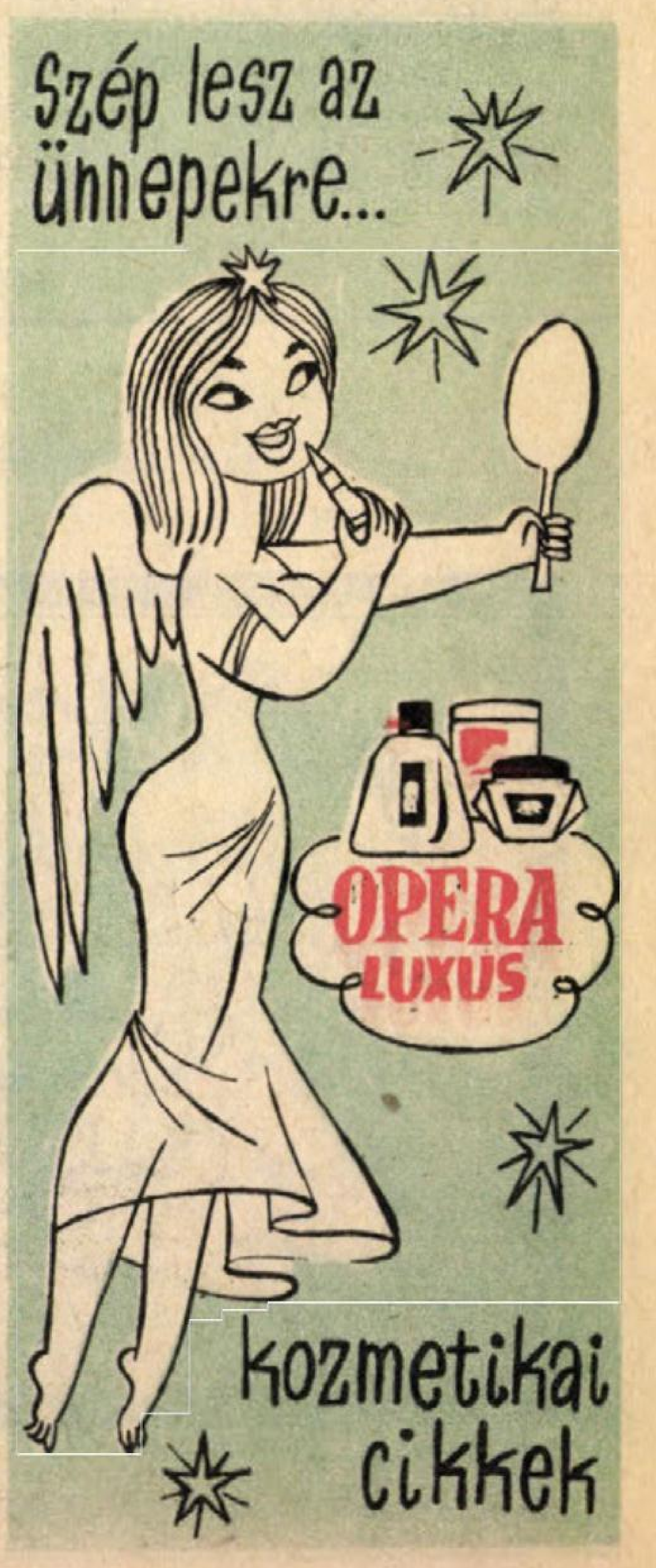

VÁLLALAT-ÖSSZEVONÁSOK

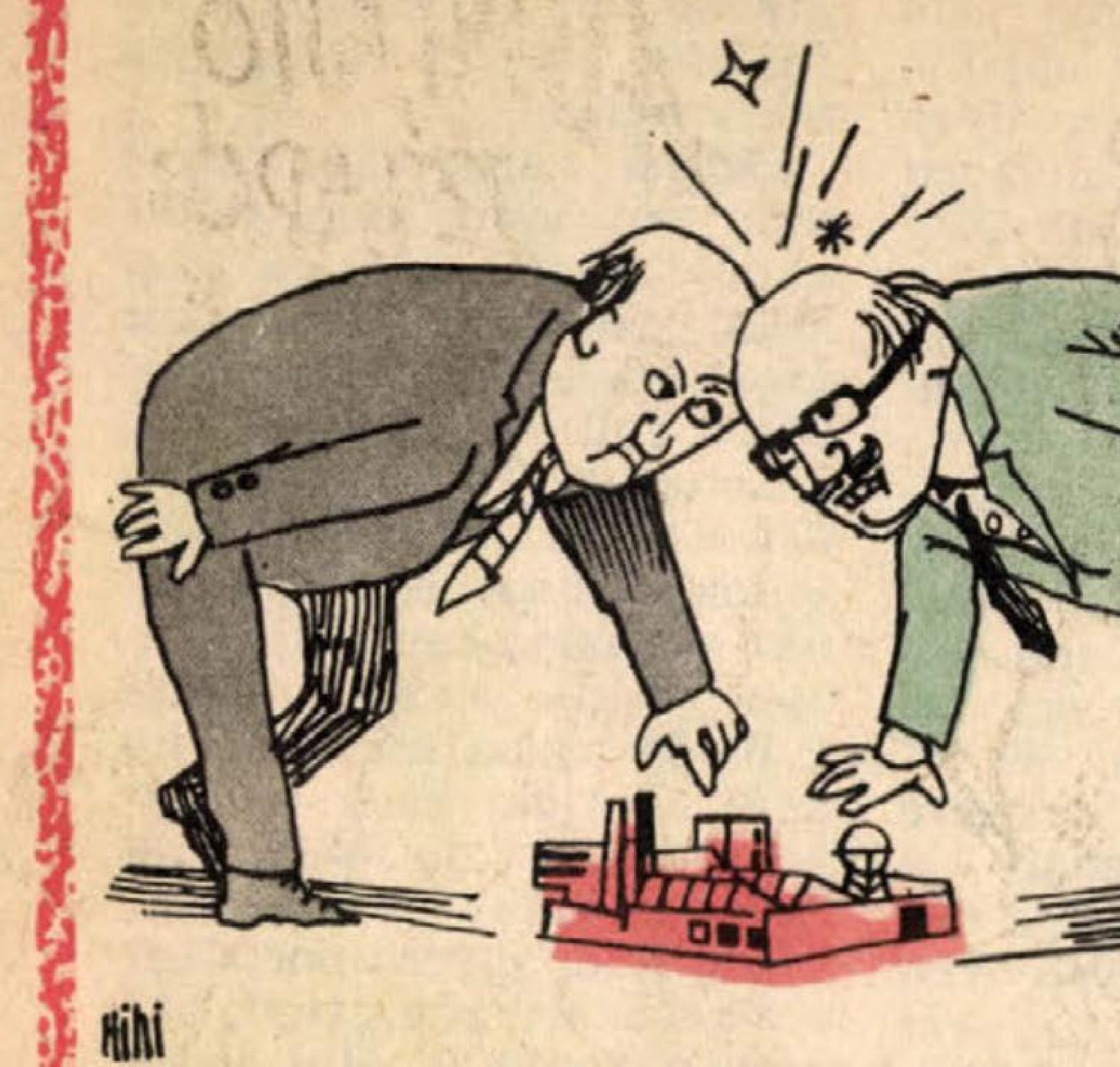

Ki lesz az új igazgató?...

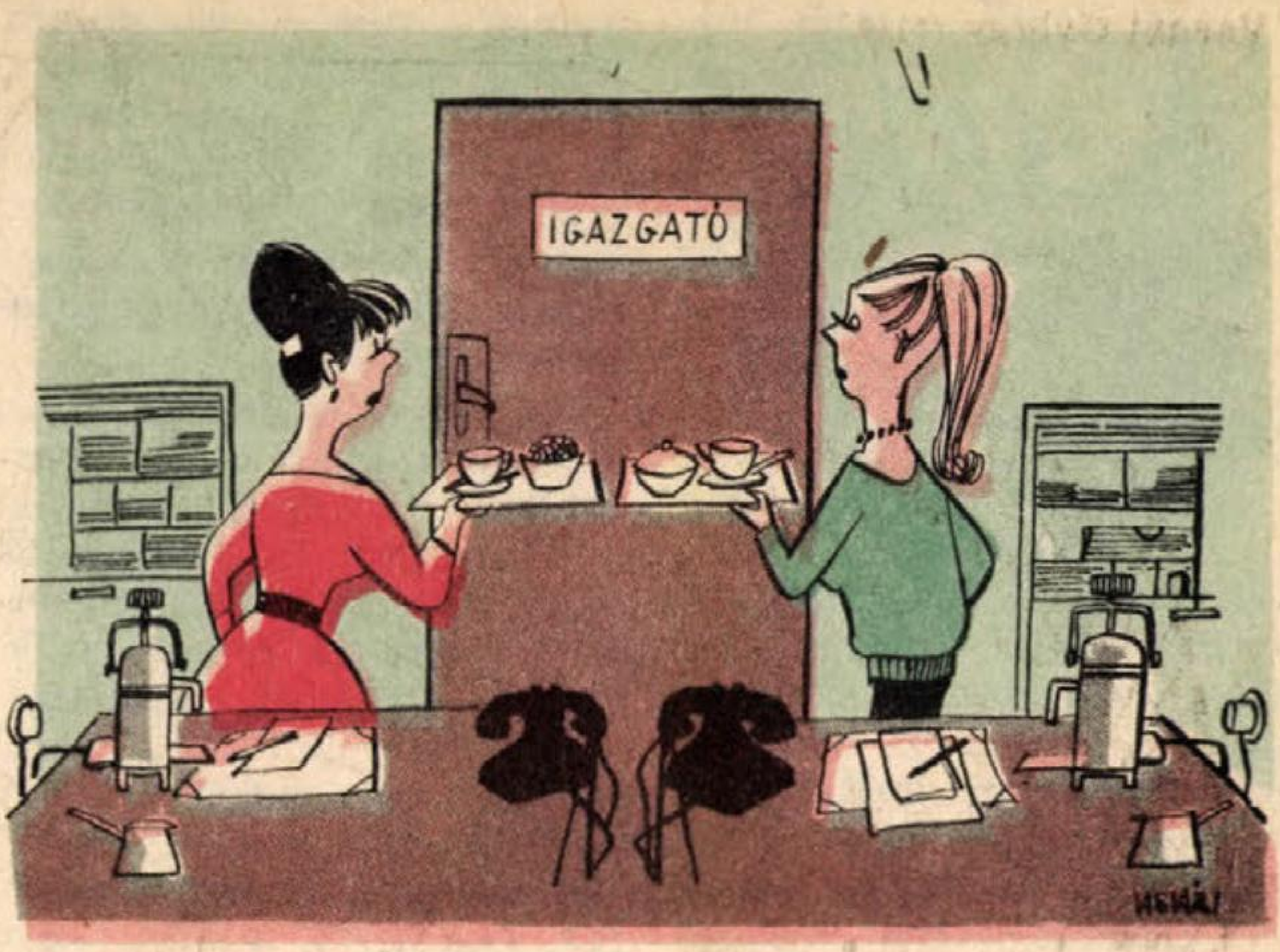

A titkárnő-kérdés megoldatlan maradt...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

J. Andor, Bp. VI., Népköztársaság útja — P. Péter, Sopron — Zs. Zoltán, Bp. Szinyei Merse u. — Cs. Ferenc, Szeged — B. Sándor, Bp. IV., Hársfa u. — M. Margit, Ecser — Gy. Kornélia, Almásfüzitő — G. Gusztáv, Bp. VI., Majakovszkij u. — G. Mártonné, Tiszavasvári — H. László, Bp. IX., Mester u. — Sz. György, Kaposvár — B. József, Vizesfás — F. György, Bp. Nagytemplom u. – F. Péter, Bp. VIII., Bezerédi u. – Sz. Tamás, Bp. XV., Csorvás u. — K. Árpád, Gyula — S. Tamás, Bp. VI., Jókai tér — B. Sándor, Hódmezővásárhely — R. Mária, Gárdony — Sz. Lajos, Vác — G. József, Bp. Lágymányosi lakótelep — K. János, Bp. XIII., Forgács u. — T. István, „Tudományos vita" — N. István, Kaposvár — B. Kati „Megnyugvás" — N. Aladár, Bp. XIII., Visegrádi u. — D. Ferenc, Bp. XI., Fehérvári u. — B. Leo, Tbánya — P. László, Pécs — P. Gyula, Kolozsvár — G. János, Makó — Er—My, Bp. V., Magyar u. — G. László, Bp. XIV., Hungária krt. — N. János, Bp. Landler J. u. -- B. Gábor, Oroszlány

Figyelmeztetés

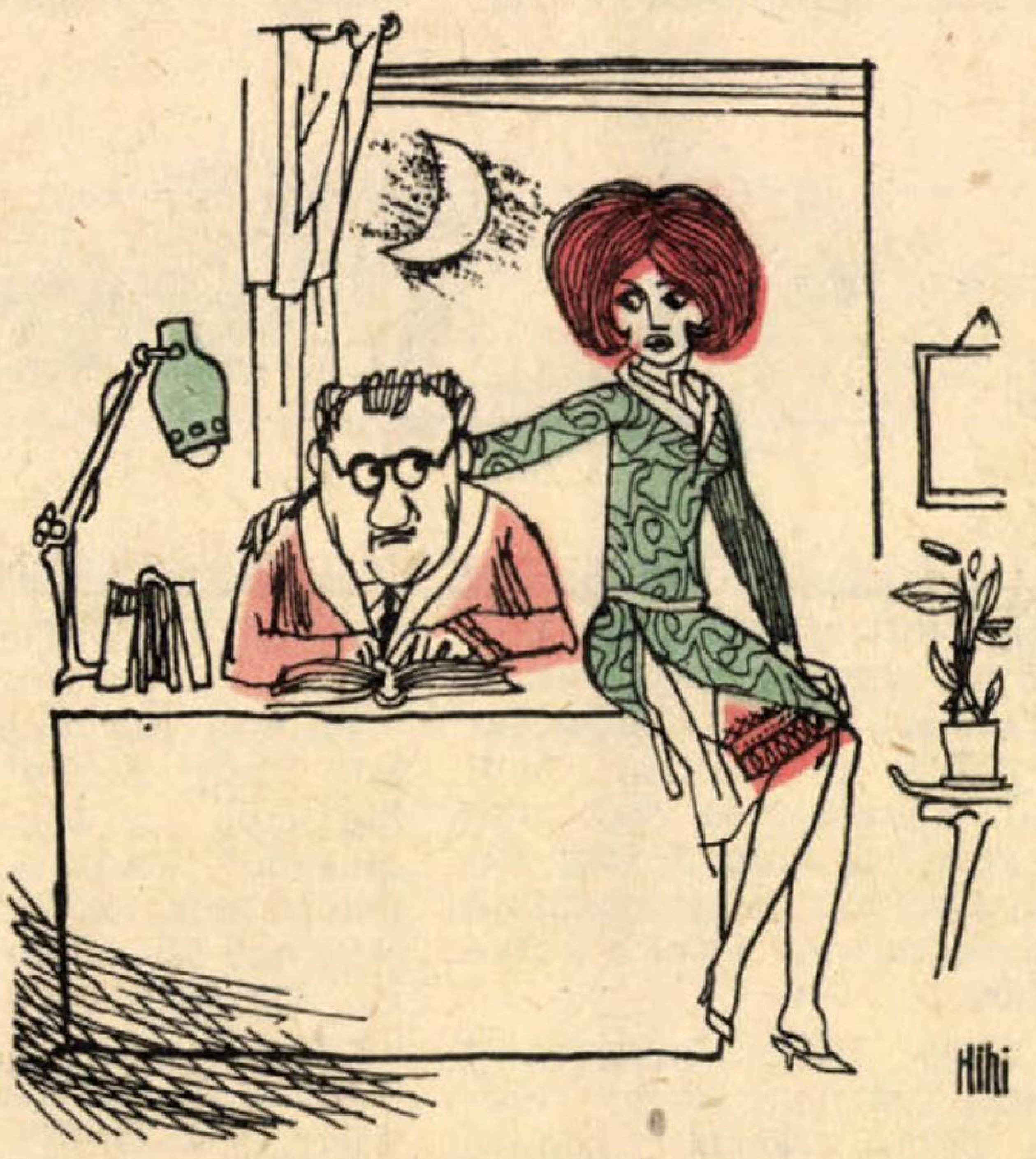

– Az előző férjem is folyton a könyveket bújta...

Váratlan bizonyíték az alsóházban

A politikusok nem mindig tudják meggyőzni hallgatóságukat állításaik igazáról. Igen ritka szerencsében volt része Mr. Roger G. Cooke angol konzervatív képviselőnek, miközben a növekvő angliai bűnözésről tartott beszédet. Beszéd közben egy kis cédulát csúsztattak a kezébe. A képviselő megállt, megnézte a cédulát, majd így folytatta:

– Engedelmet kérek, de azonnal haza kell mennem. Kiraboltak.

Edzés

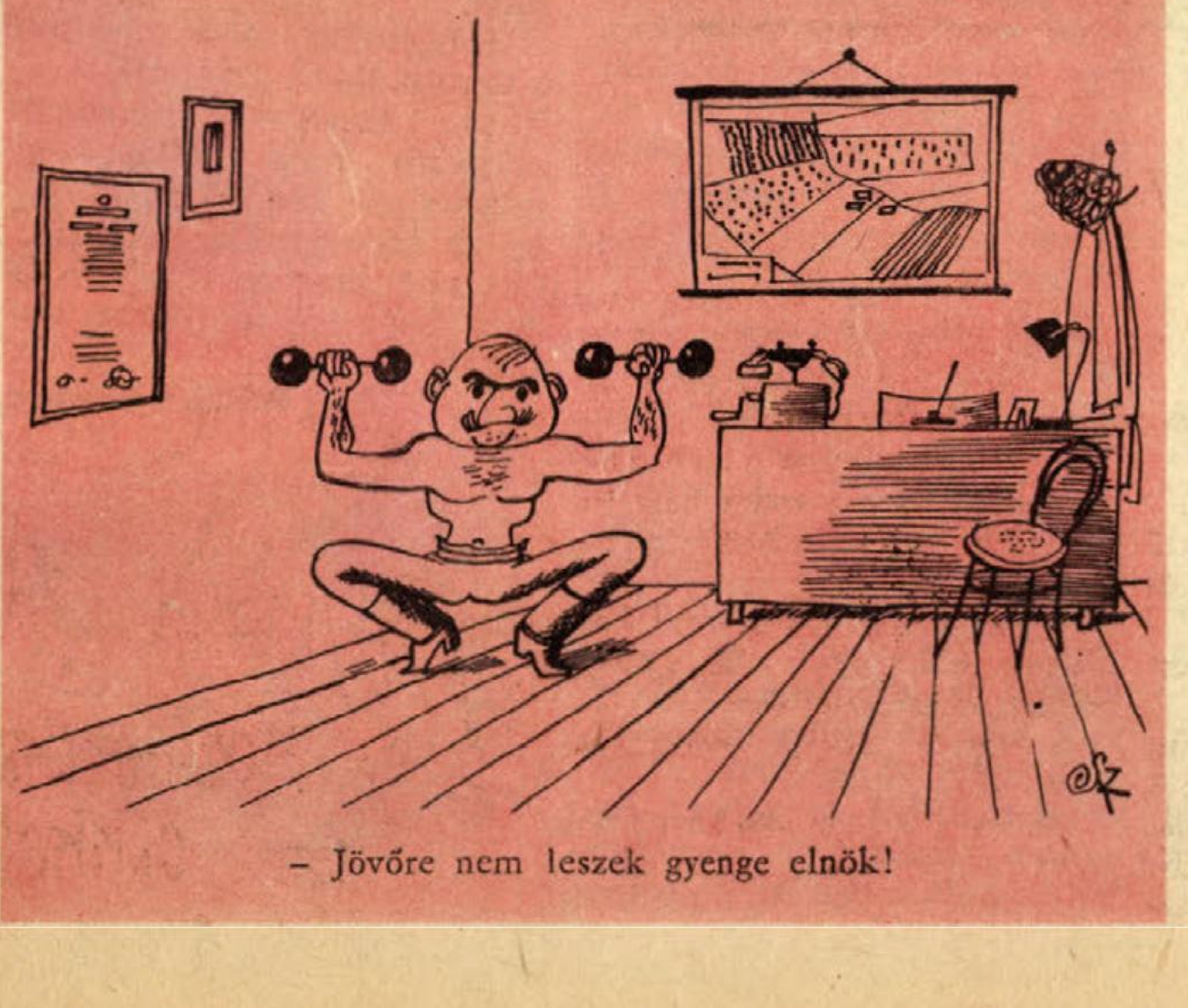

– Jövőre nem leszek gyenge elnök!

Újítás

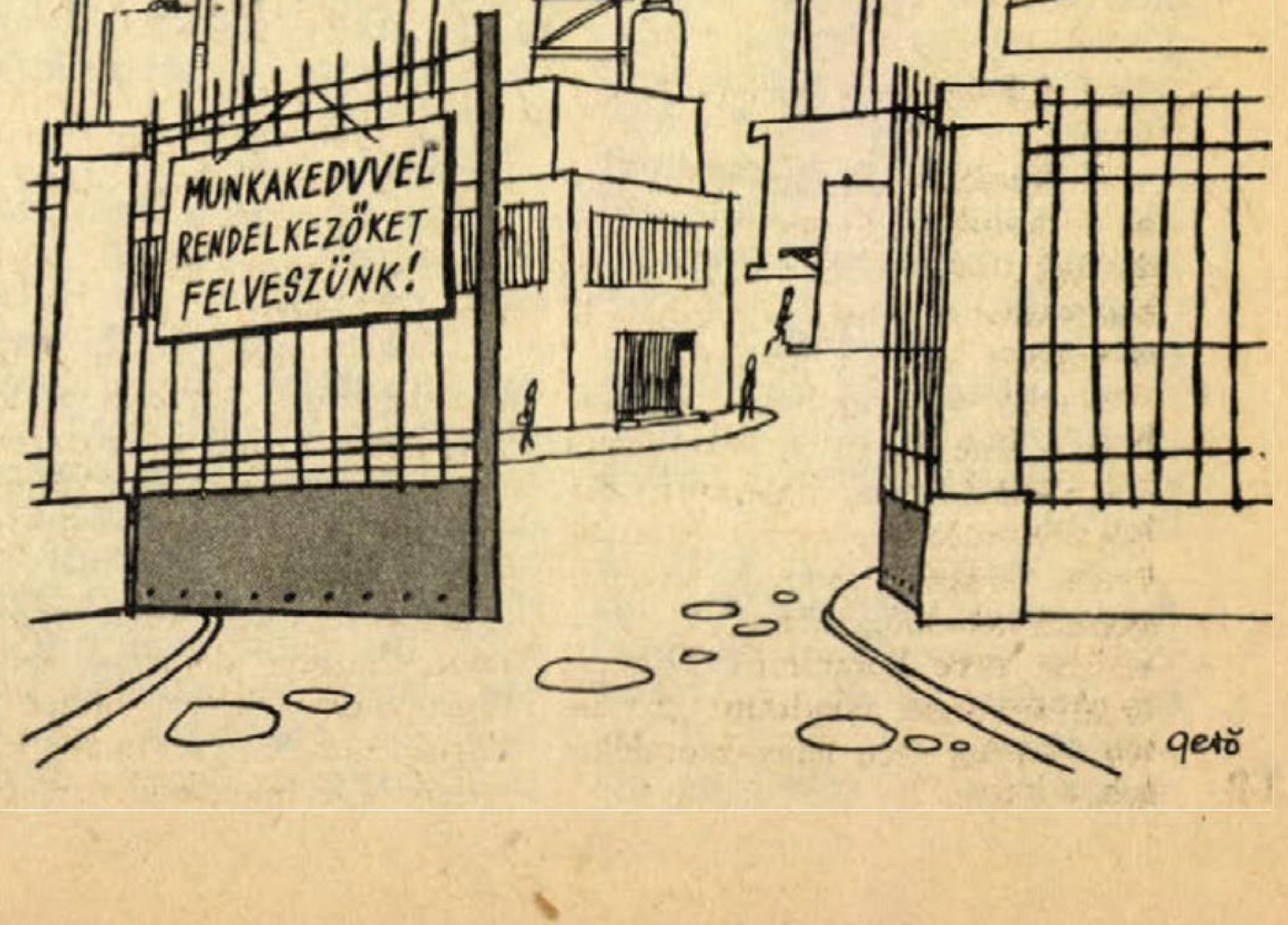

Rudi

A szép nyári reggelen három szál muzsikus cigány ballagott az állomás felé. Az este, hogy megjöttek, szekérrel hozták be őket, de reggel, hogy vége lett a lakodalomnak, senki sem törődött velük. Kozma bácsi, aki Csornáról kihozatta őket, valahol aludt a csűrben, Kozmáné a konyhát rakta rendbe, a fiatalok már régen eltűntek, így hát nem volt mit tenni, megindultak gyalog.

A prímás és a kontrás, kezükben lóbálva a hegedűt, könnyen haladtak, de Bakator Jancsi, vállán a nagybőgővel, csak botladozva. Szidta is őket, hogy ne siessenek annyira, van idő, a vonat csak egy óra múlva fut be.

Ez a Jancsi nevezetes tagja volt a bandának. Kis fekete ember, kurta lábakkal és némi pocakkal. Ő volt a banda humoristája és a csornaiak kedvence. Azt csinálta, amit a dzsessznél a dobos, ő is úgy hajladozott jobbra-balra, vagy magasba tartotta a vonót és hirtelen lecsapott, közben egy jókorát rikkantva. Azt is megtette, hogy leguggolt, a nagybőgőt a térdére fektette és úgy játszott tovább. A banda tagjai együtt nevettek a publikummal, mert Jancsi azért az összhangot nem rontotta el és soha hamis hangot nem fogott.

A lakodalmon is neki volt a legnagyobb sikere. A menyasszony rózsát dugott a gomblyukába, a vőlegény szivart a szájába. Kozma bácsi megrendelte nála a nagybercsényimiklóst, hogy játssza el szólóban, és a másik két cigány majd szétdurrant az elfojtott röhögéstől, ahogy Jancsi búsmagyarpofával letudta a nótát. Az is jórészt az ő érdeme volt, hogy a megbeszélt háromszáz forint fizetséget Kozma még egy százassal megtoldotta. Így aztán elégedetten, jókedvűen, egy kissé maguk is kapatosan igyekeztek az állomás felé, ami alig félórányira volt a falutól.

Vasárnap reggel volt. A falu aludt. Mindenki ott volt a lakodalmon és most mindenki aludt. A határ széltében üres, csak a teháncsorda fehérlett az úttól jobbra, a kiserdő szélén. Annak nincs lakodalom, nincs vasárnap, azt ki kell hajtani. A gulyás, Szepsi Lajos bácsi, ámbár ő is ott volt éjfélig a lakodalmon, tudta a kötelességét, és kora reggel kihajtotta az állatokat a legelőre.

A három muzsikus vígan taposta a port, csak Jancsi törölgette mind sűrűbben a homlokát. De azért ő is velük nevetett, ahogy az elmúlt éjszakát kifigurázták. Széles jókedvük beharsogta a környéket. Az erdő visszaverte hangjukat. A tehenek fölemelték a fejüket és az útra bámészkodtak. De Rudi, a bika, nem elégedett meg a bámészkodással.

Rudi ma rosszkedvűen ébredt. Morgott, mikor kihajtották az istállóból és végigdörmögte az utat a legelőig. Hatalmas, piros állat volt, kiállításokon díjat nyert példány. Rendesen nem volt vele semmi baj, de ha mérges volt, messzi el kellett kerülni. Tudta ezt a gulyás és ilyenkor nem hajkurászta, még csak nem is szólt rá, hagyta, hogy kifújja magát, hogy magában bandukoljon jóval a gulya után.

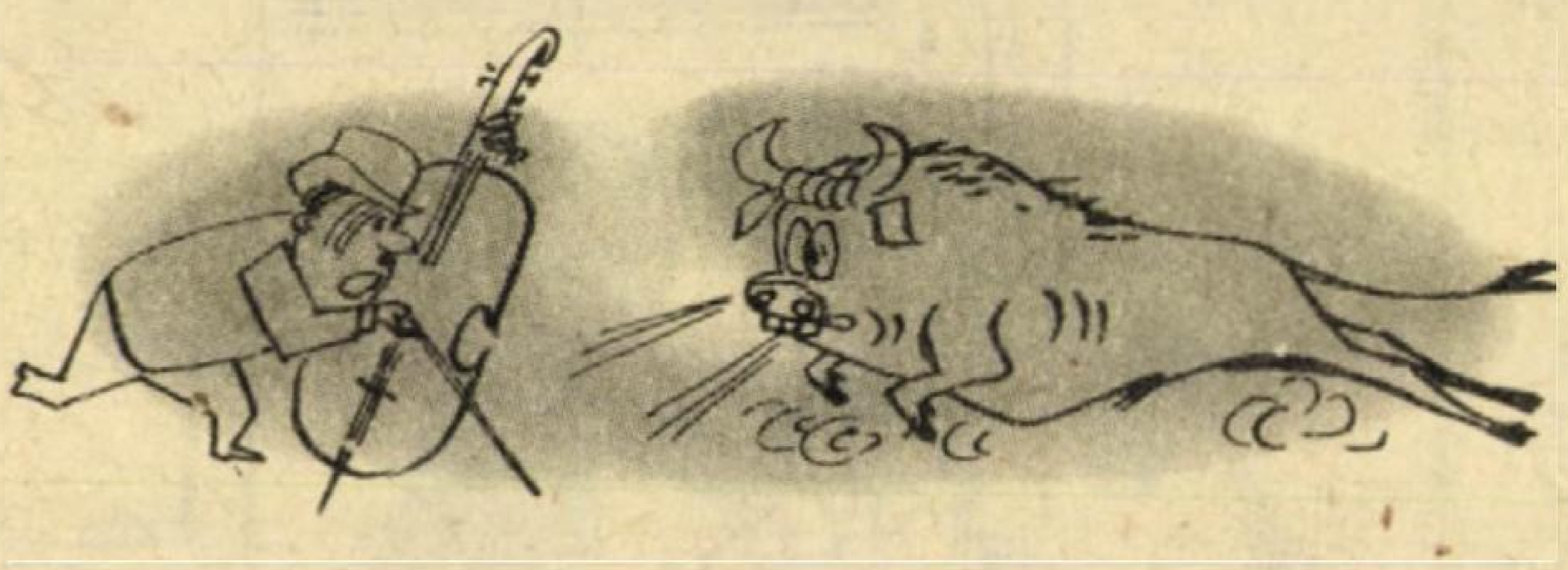

Hogy miért haragudott Rudi, azt nem lehetett tudni. Talán rosszat álmodott, vagy kevesellte a hajnalban odavetett szénát, netán fájt valamije, egyszóval rosszkedvű volt. Idővel persze megnyugodott volna, de a három cigány lármája felbőszítette. Felállt, nagyot bömbölt és megindult a hangos társaság felé. Fejét leszegve dühösen rohant. Lajos bácsi nagyot kiáltott: Rudi, hé! — de úgyis tudta, hogy hiába, ezért kezét a szájához emelve, a vidám muzsikusok felé ordította:

— Szaladjatok!

Azok az első pillanatban nem értették, miről van szó, de mikor meglátták a feléjük rohanó fenevadat, mindjárt megértették. Futásnak eredtek ész nélkül, a prímás és a kontrás mint a nyúl, de Jancsi a nagybőgővel lemaradt tőlük. Kiabált, hogy várják meg, de azok nem hallották, vagy nem akarták hallani és vágtattak, ahogy csak tudtak. Jancsi látta, hallotta közeledni a bikát — mit csináljon? Hajítsa el a nagybőgőt? Azt nem lehet, ezt még az apjától, nagyapjától örökölte, ilyen jó nagybőgő nincs több, ezt nem lehet elhajítani. Szaladt hát, amennyire tudott, de a másik kettő már bekanyarodott az állomás felé vezető gyalogútra, ő maradt egyedül Rudinak prédául. Jajgatott, könyörgött, segítségért kiáltott, nézte, hol van egy bokor, ami mögött megbújhatna, egy fa, amire felmászhatna, de sehol semmi és a bika egyre közeledik, már hallani a fújtatását, ahogy a föld dübörög alatta — véged van Bakator Jancsi, nincs aki megállítsa ezt a vad barmot, eltipor ez téged nagybőgőddel együtt!

Mikor már alig volt húsz lépésre tőle, Jancsi kifulladt, nem bírta tovább, megállt és lekapva válláról a nagybőgőt, elkezdte rajta húzni a nagybercsényimiklóst.

Mi volt ez? Isteni sugallat? Vagy miként Lehel a kürtjétől, ő a bőgőjétől búcsúzott? Vagy a veszedelem váltotta ki belőle ezt a reflexet? Nem lehessen tudni. De tény és való, hogy Jancsi maga elé állította hangszerét és teljes erővel belevágott. Rudit meghökkentette ez a furcsa idegen mély hang, mely mintha egy másik bika torkából szakadt volna ki. Megállt a négy cölöplábán és bömbölése morgásba ment át. Jancsi húzta irgalmatlanul, közben nem szűnt meg segítségért kiabálni. A kuruc nóta és Jancsi jajgatása, úgy látszik, Rudi fülében szép harmóniába olvadt és láthatólag megnyugtatta. Hátsó lábaira ereszkedett és véres szemeit Jancsira függesztve figyelt.

Rudi elábrándozását Jancsi kedvező alkalomnak tekintette a menekülésre és a nagybőgőt vállára vetve szaladni kezdett. De csalódott! Rudi felugrott és bömbölve utána vetette magát. Jancsi a kurta lábaival nem jutott messzire, a bika megint csak húsz lépésnyire volt tőle és Jancsinak nem volt más választása, mint megismételni az előbbi receptet. Reszkető kezekkel belevágott a húrba, de ezúttal a búsanszóla-kecskeméti-nagyharangot adta elő. Sikere volt. Rudi megállt és fújtatva figyelte a különös mély hangot.

Szepsi Lajos bácsi arról már lemondott, hogy Rudit akár ő, akár a kutyája jobb belátásra bírja és Jancsi szorongatásától eltérítse. Mást kell itt csinálni. A pásztorgyereket ugyan befuttatta a faluba, hogy jöjjenek azonnal, és Domonyi, aki vadászember volt, hozzon puskát is, mert hátha a Rudit agyon kell lőni, ha nem akarják, hogy emberhalál legyen, de amíg azok felkászolódnak és ideérnek, addig Rudi agyontiporja ezt a szerencsétlen cigányt, aki már a vonót is alig tudja tartani. Ha egyszer kiejti a kezéből és nem tudja tovább bűvölni Rudit, vége van. Mást kell itt csinálni.

Hirtelen észbe kapott. Gyorsan kihajtotta a csordából Rózsit, a szép pirostarka tehenet, akinek már itt volt a férjhezmenési ideje, és szapora botütésekkel kergette a bika felé.

Eközben Jancsi már a harmadik menekülési kísérletnél tartott, de ez sem sikerült. Rudi megint csak üldözőbe vette, és Jancsi kínjában eljátszotta neki a lehullottarezgőnyárfát.

Ekkor ért oda a Lajos bácsi által irányított Rózsi. A pásztor tisztes távolban maradt a bikától, de Rózsi egy cseppet sem félt tőle. Odaballagott hozzá és fejét hozzádörzsölte Rudi mogorva homlokához. Rudi bömbölt egy kurtát, de Rózsi attól sem ijedt meg, hanem tovább is ott legyeskedett körülötte. Rudi nem tudott mindjárt dönteni Jancsi és Rózsi között, hol az egyikre, hol a másikra emelte busa fejét, de végül mégis Rózsi után indult, aki szerelmes mú-mú-val hívogatta.

Lajos bácsi rákiáltott Jancsira:

— No most szedd a lábad!

Jancsinak nem kellett sok biztatás. Szaladt, rohant, amennyi maradék erejéből még tellett. A nagybőgő kegyetlenül verte az oldalát. De nem baj. Ott volt már az állomás és még beérte a nyolcórai vonatot.

Balázs Sándor

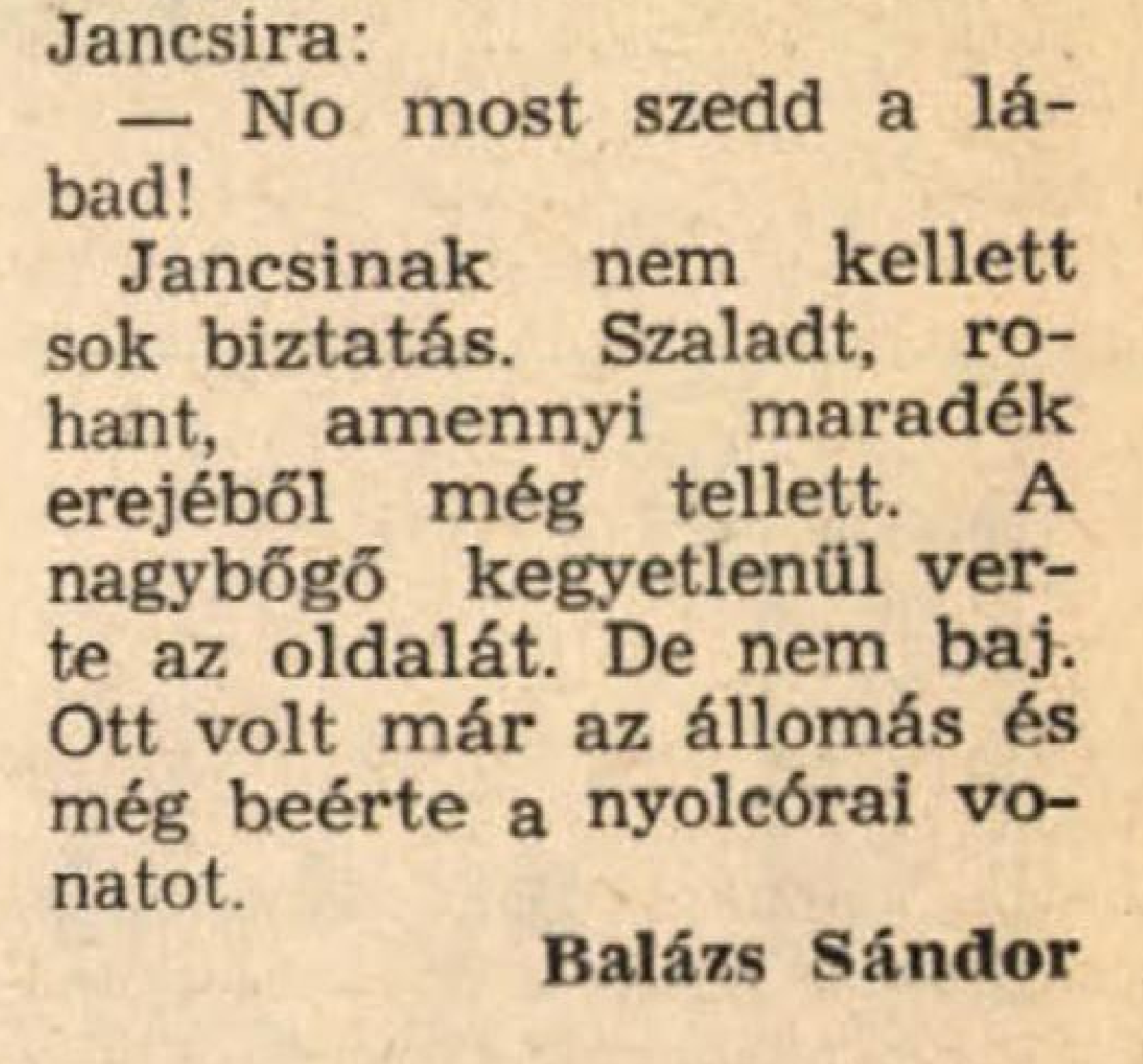

EZT OLVASTUK

Homérosz tévedett?

A Szolnok megyei Néplapban olvastuk, hogy az ókorban *két tengeri szörny,* Scylla és Charybdis tanyázott a messinai szorosban. Scylla valóban igazi szörny volt, mégpedig már akkoriban is felette ritka, hatfejű példány. A Charybdis azonban Homérosz Odüsszeájának tanúsága szerint inkább veszedelmes szikla volt, mint szörny, melynek közelében Scylla leskelődött jó húsban levő hajósokra. Tévedés azonban nincsen kizárva. Homérosz ugyanis vak volt.

Gyógyszeripari piackutatók figyelmébe

A Népszava londoni orvosok vizsgálatait ismertette, akik az aszpirinnek a gyomorra kifejtett hatását kutatták oly módon, hogy *egy gramm* aszpirint juttattak a beteg gyomrába, ami *15 tabletta* tartalmának felel meg. Már csak igen kevés aszpirinjük lehet az angoloknak, hogy egy grammból 15 tablettát készítenek, nem pedig csak kettőt, mint minálunk.

Minden vízbe mártott test…

A Tolna megyei Népújság képregényben ismertette az Archimedes-tétel felfedezésének történetét: a neves ókori bölcs *egyforma súlyú* arany-, majd ezüsttömböt merített vízbe, és elgondolkodott azon, miért szorított ki *több vizet* az arany-, mint az ezüsttömb? Volt is min elgondolkodnia, az arany ugyanis majdnem kétszer olyan nehéz, mint az ezüst, egyforma súly esetén tehát kisebb a térfogata, kevesebb és nem több vizet szorít ki az ezüstnél. Archimedes, szerencsére, lángész volt, aki ennek ellenére ki tudta okoskodni a róla elnevezett tantételt.

Dátum

A Rádió és Televízió Újság a „Könyörtelenek bálja" ismertetésénél arról tájékoztatja olvasóit, hogy ezt az egyfelvonásos operát Monteverdi 1806-ban komponálta.

Ezt aligha tehette a nagy olasz zeneszerző, aki 1643-ban hunyt el.

Önkritika

Bakot lőttünk a december 5-i *Ezt olvastuk* „Statisztika"' című híradásában. A Magyar Nemzet cikkírójának azt az állítását vontuk kétségbe, hogy Lengyelországban 12 millió a húsz éven aluliak és 18 millió a harminc éven aluliak száma. Azzal érveltünk, hogy ennek az országnak összlakossága harmincmillió, és számon kértük a szerzőtől az idősebb korosztályokhoz tartozó lengyeleket. Közben megfeledkeztünk arról a rendkívül bonyolult matematikai összefüggésről, hogy a harminc éven aluliak csoportjába a húsz éven aluliak is beletartoznak.

Dr. Árgus

Import humor

FONTOS LÉPÉS

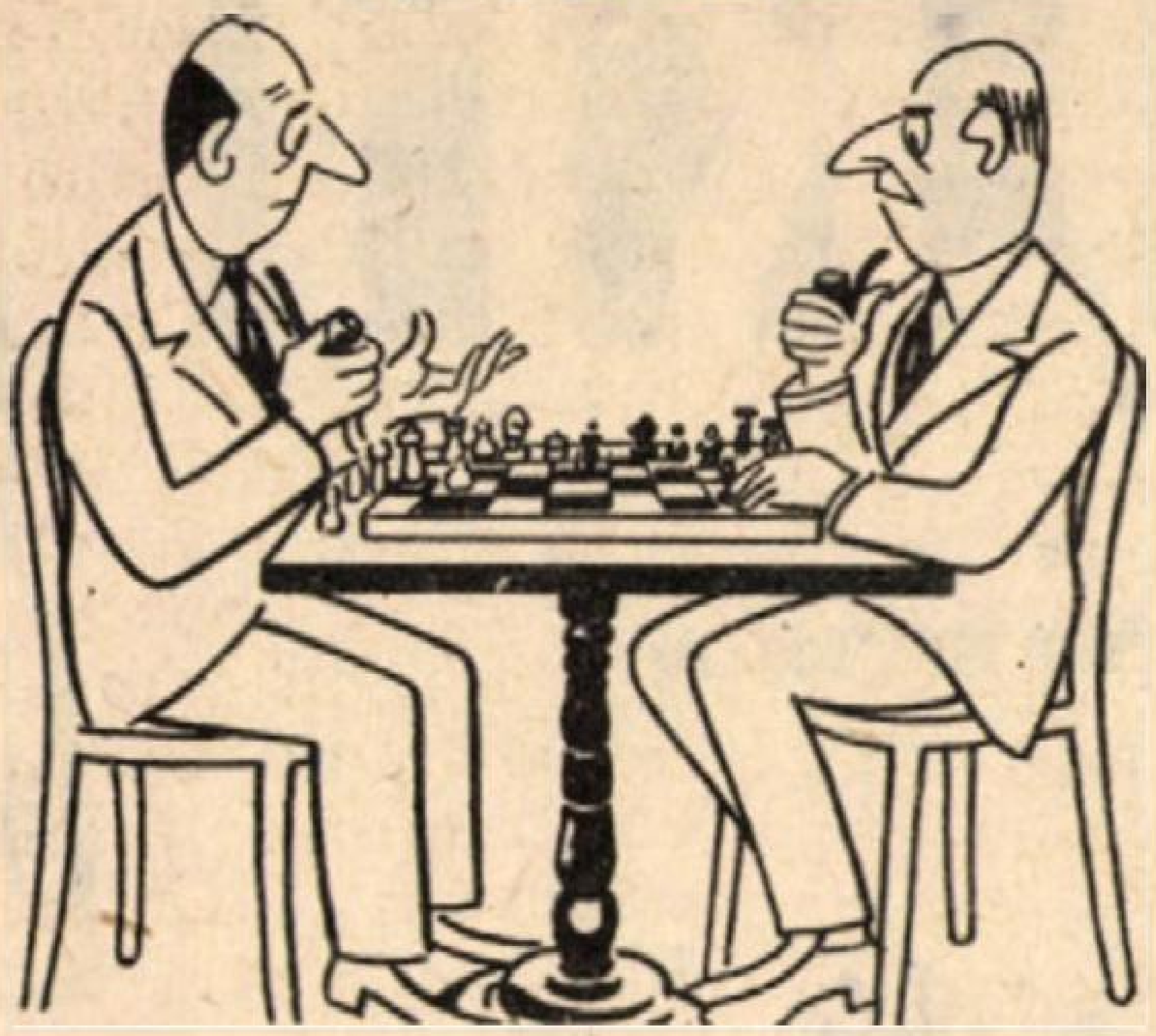

– Lenyelhetném a lovadat, de az a szerencséd, hogy vegetáriánus vagyok.

(A római „Vie Nuove"-ból)

AUTOSTOP

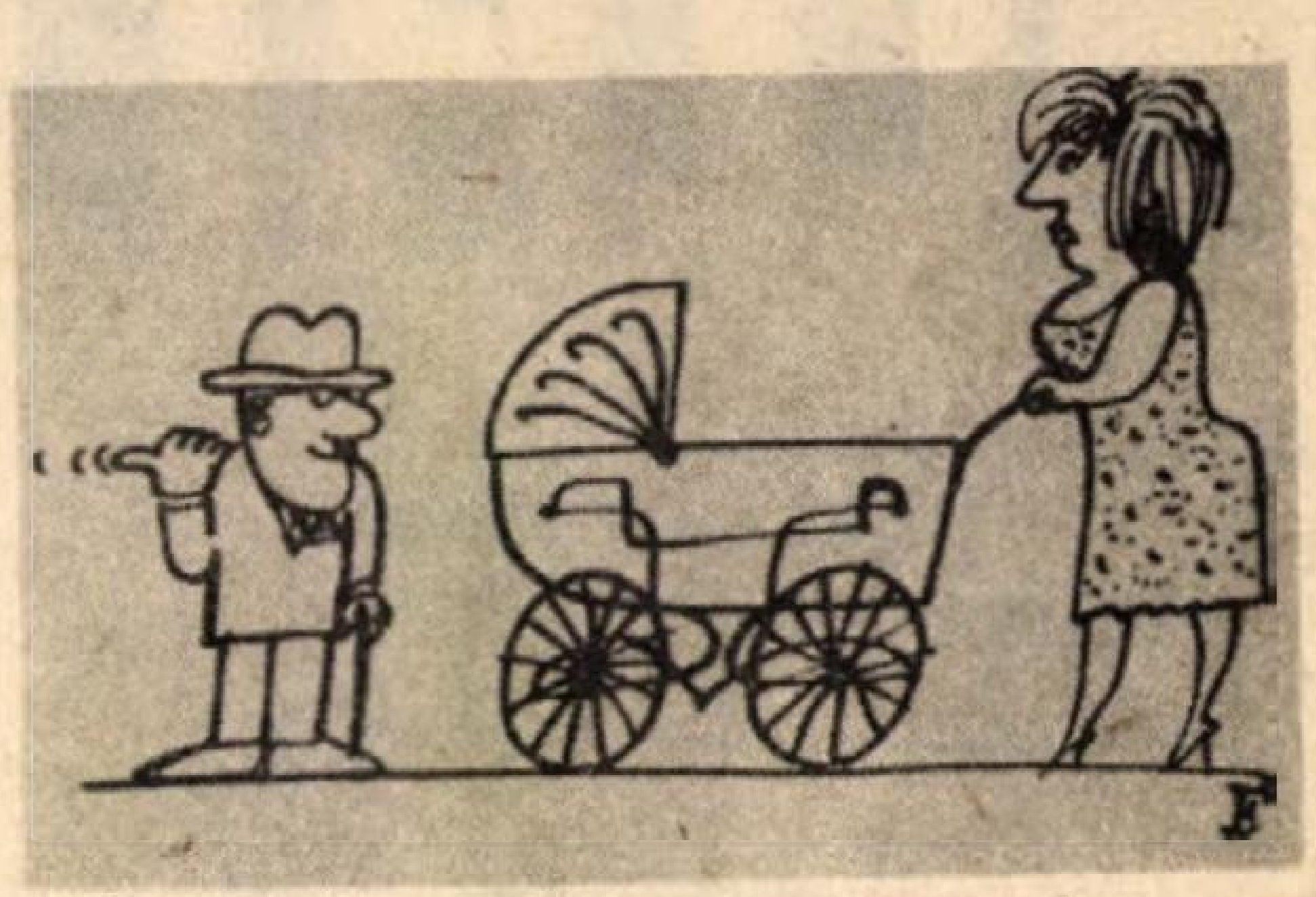

(A pozsonyi „Rohács"-ból)

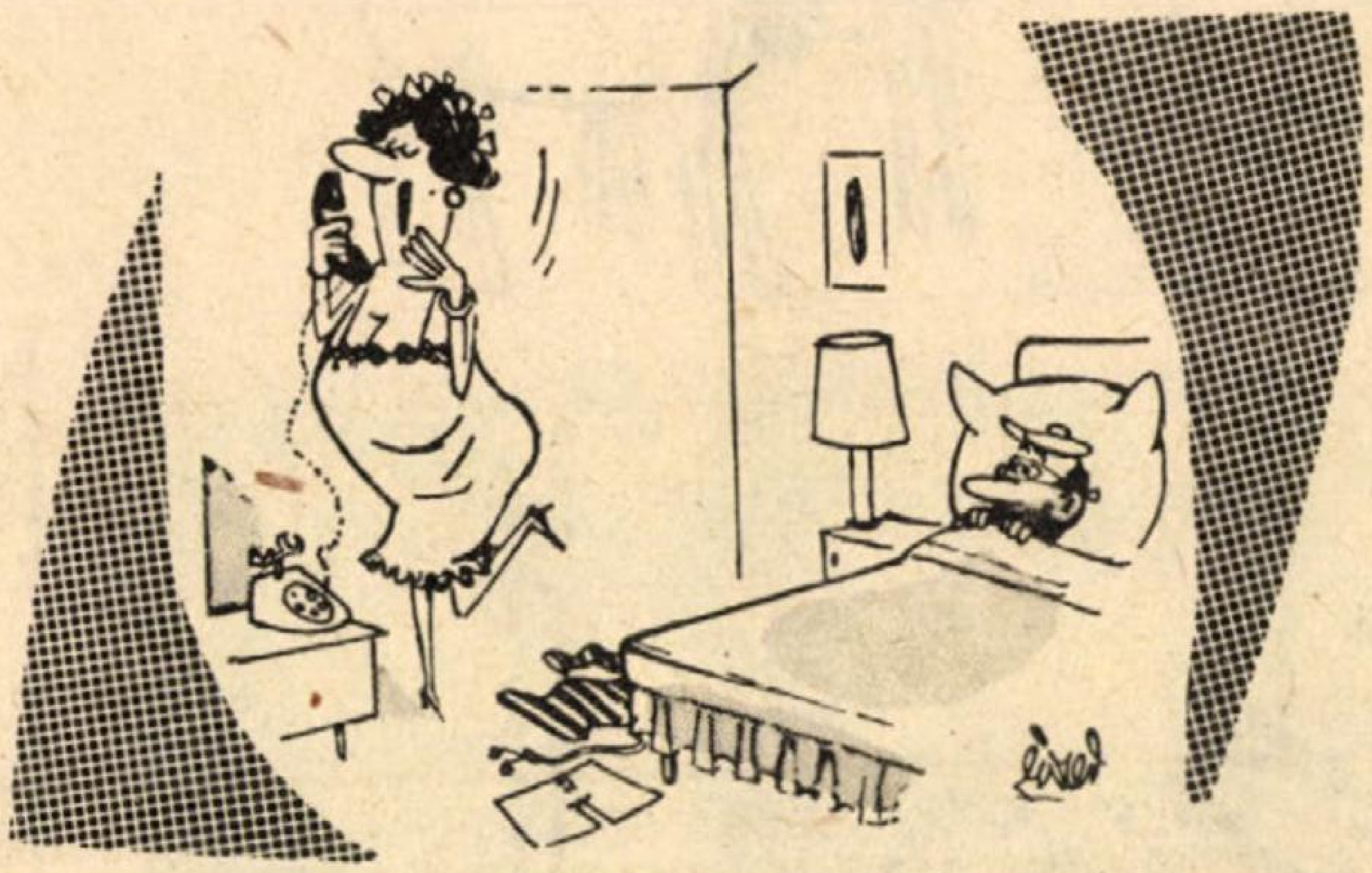

IZGALMAS TELEFONTÉMA

– Képzeld ezt a meglepetést, szívem! Betörőt találtam az ágy alatt!

(Az „Ici Paris"-ból)

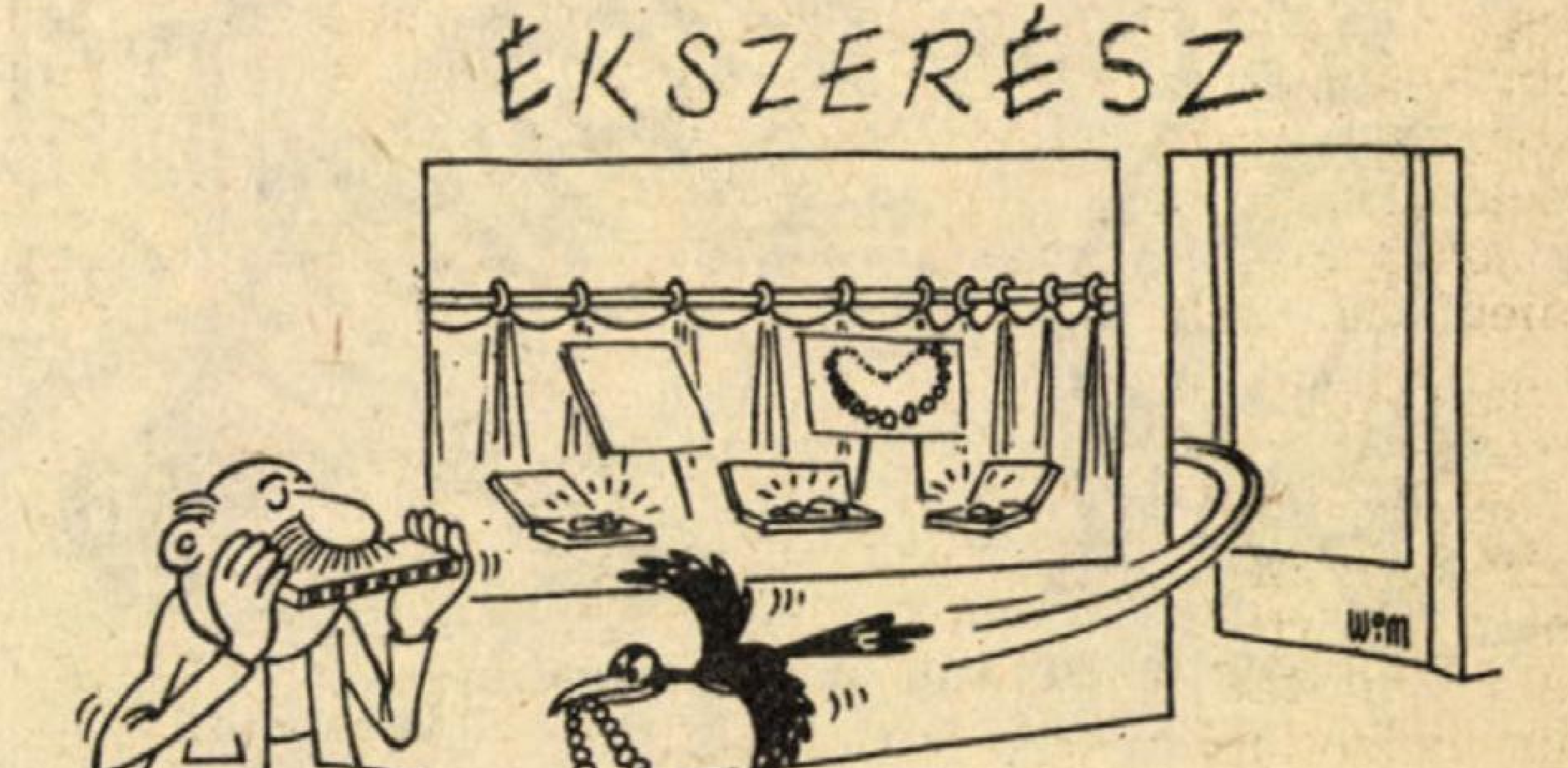

A LELEMÉNYESSÉG

(A berlini „Eulenspiegel-ből")

TÉLI VISELET

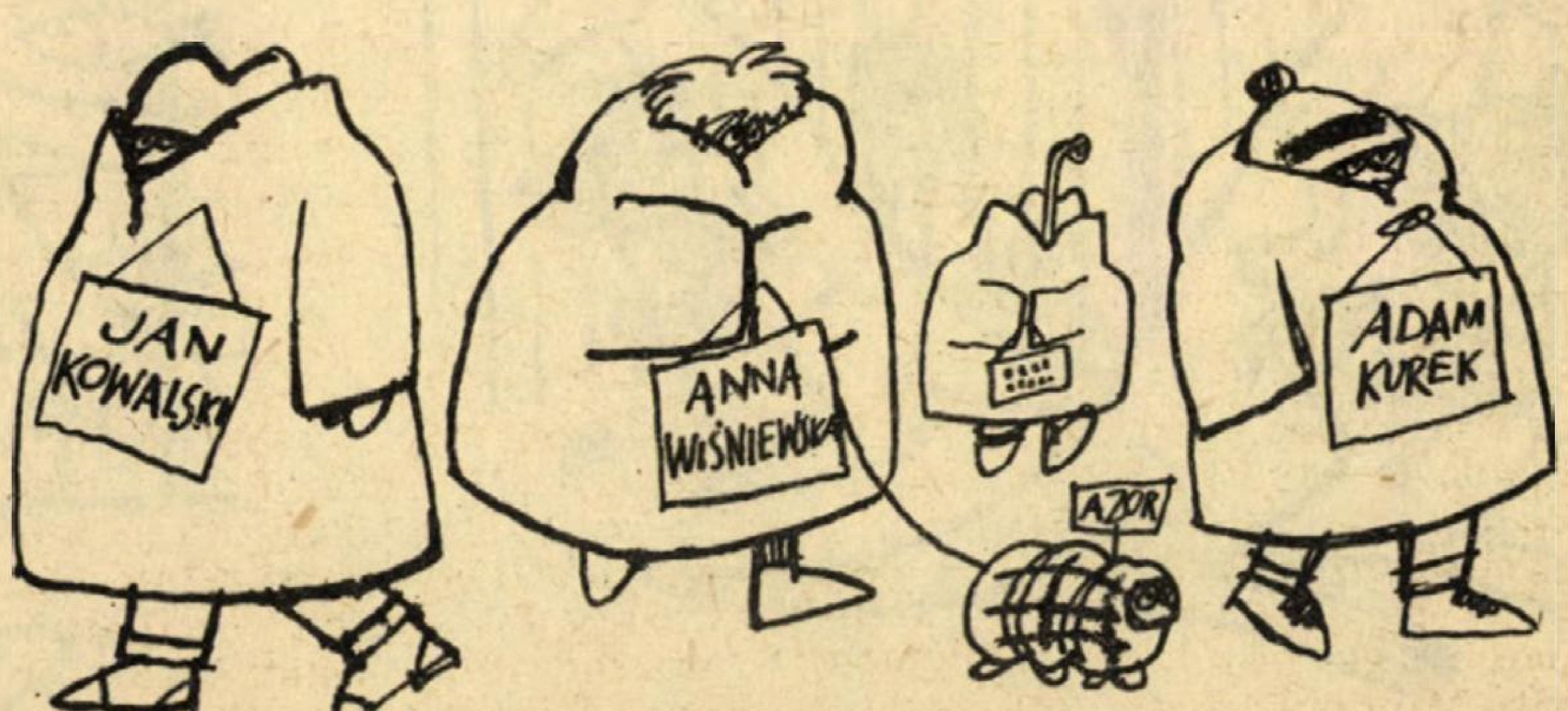

(A varsói „Szpilki"-ből)

ÁLLATKERTI JELENTÉS

KÖZÖS ÚJ ÉPÜLETBEN

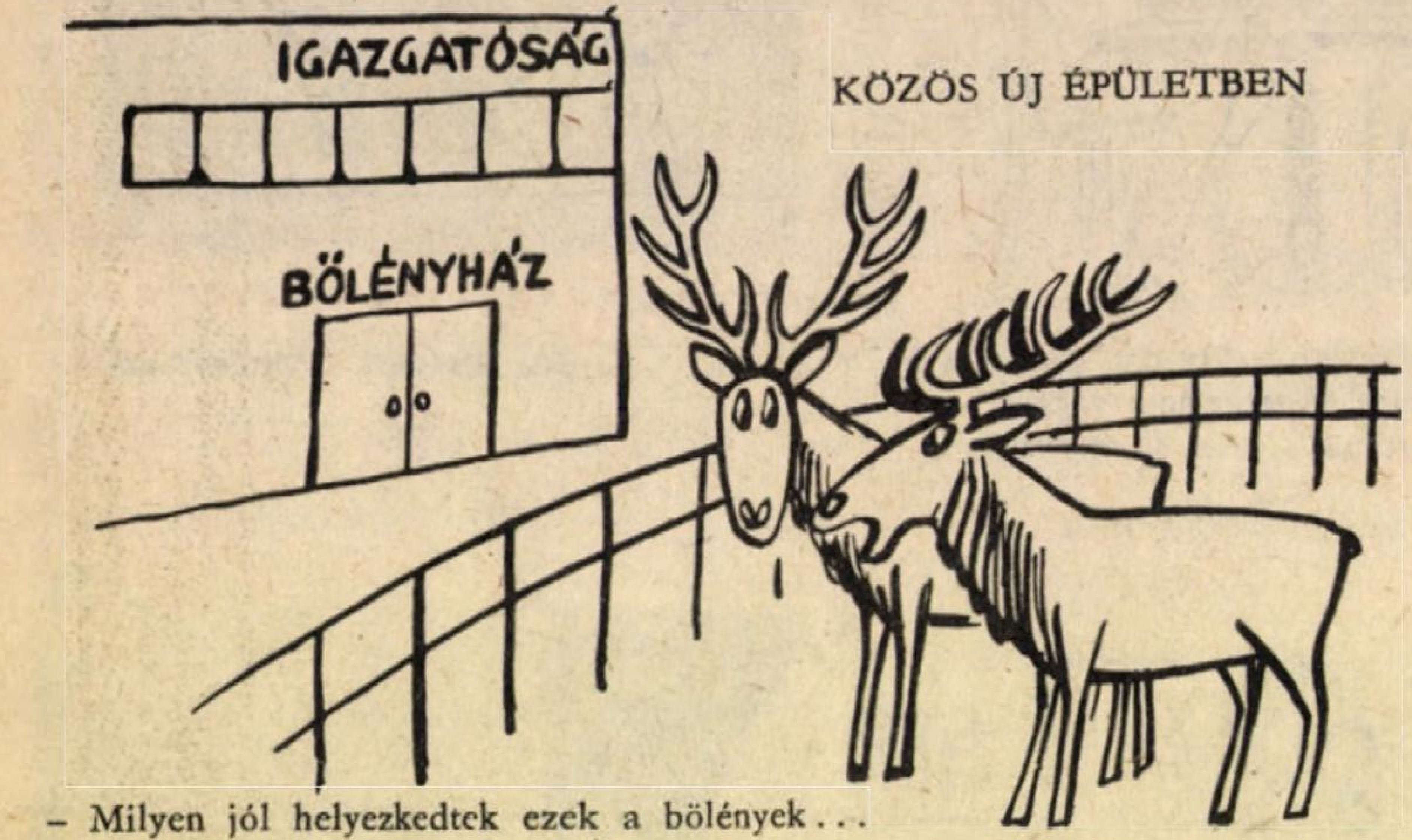

– Milyen jól helyezkedtek ezek a bölények...

SZEMLÉLTETŐ ÚTJELZŐ-TÁBLÁKAT ÁLLÍTOTTAK FEL

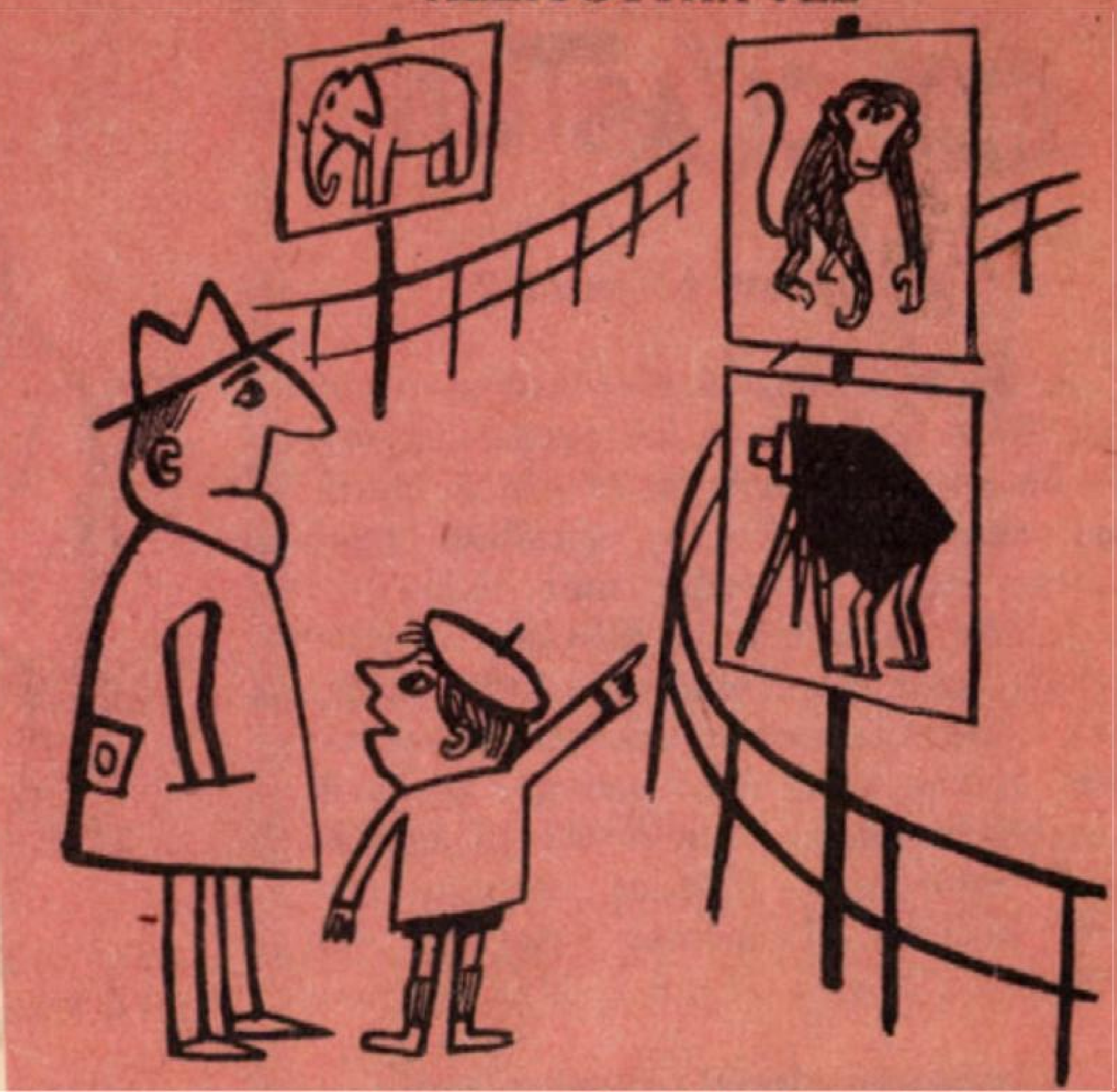

– Apu, ez milyen állat? ...

SZERDÁN ZÁRVA AZ ÁLLATKERT

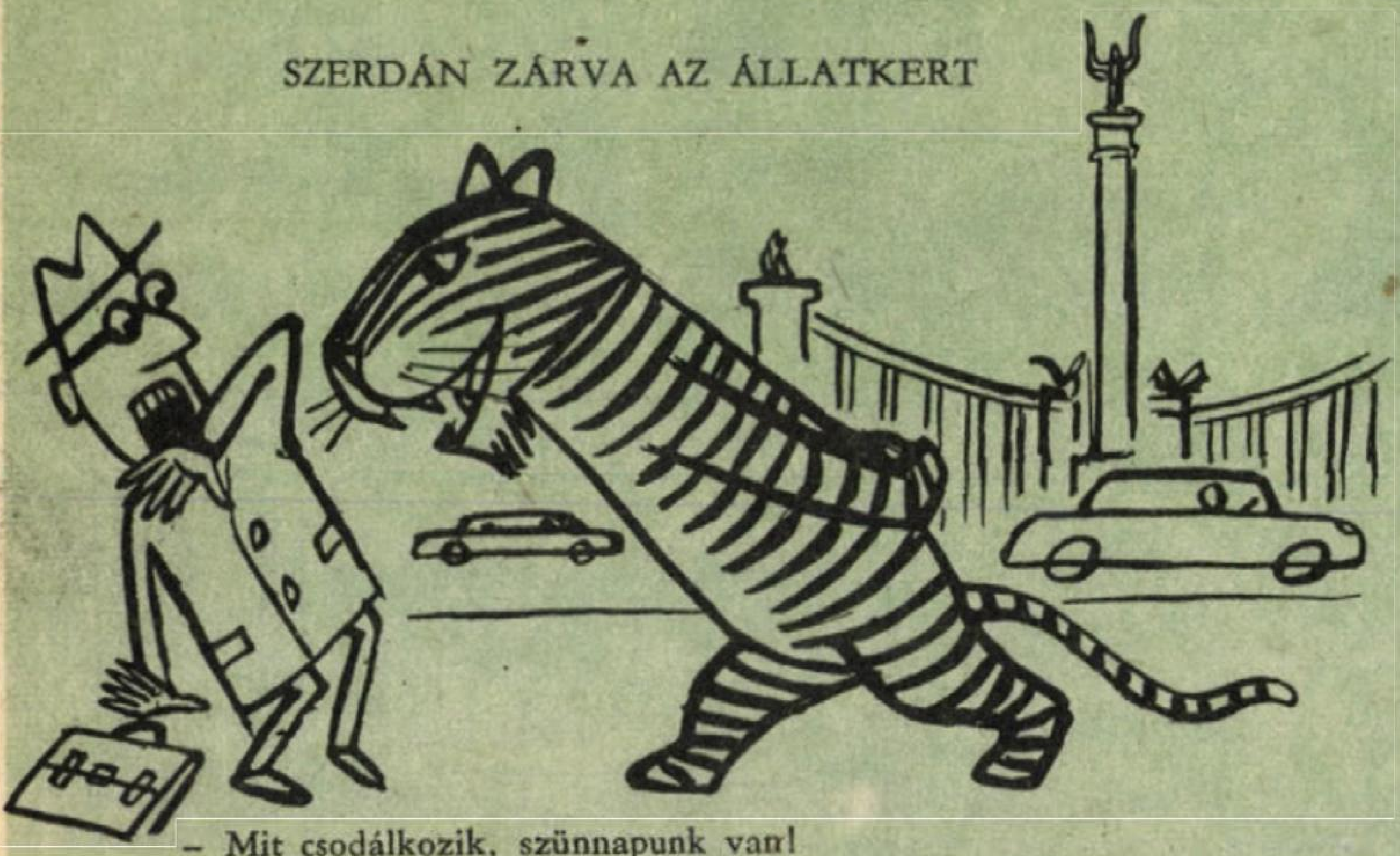

– Mit csodálkozik, szünnapunk van!

EGY RÉSZEG LÁTOGATÓ KIÜTÖTTE AZ EGYIK ÁPOLÓ FOGÁT

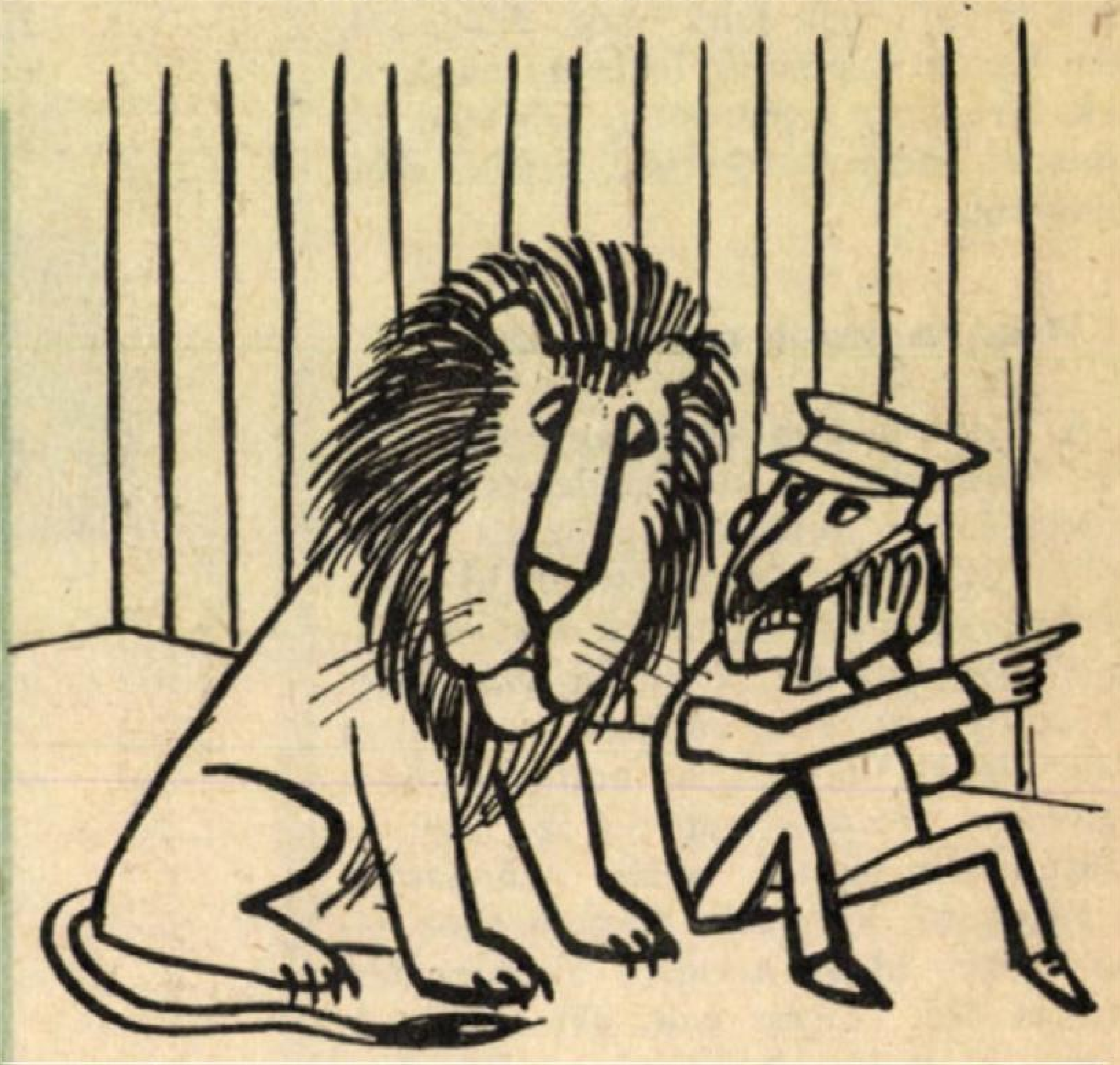

– Látod, Leó, milyen veszedelmesek az emberek...

JAVASLATAINK A HAJLÉKTALAN MEDVÉK ELHELYEZÉSÉRE

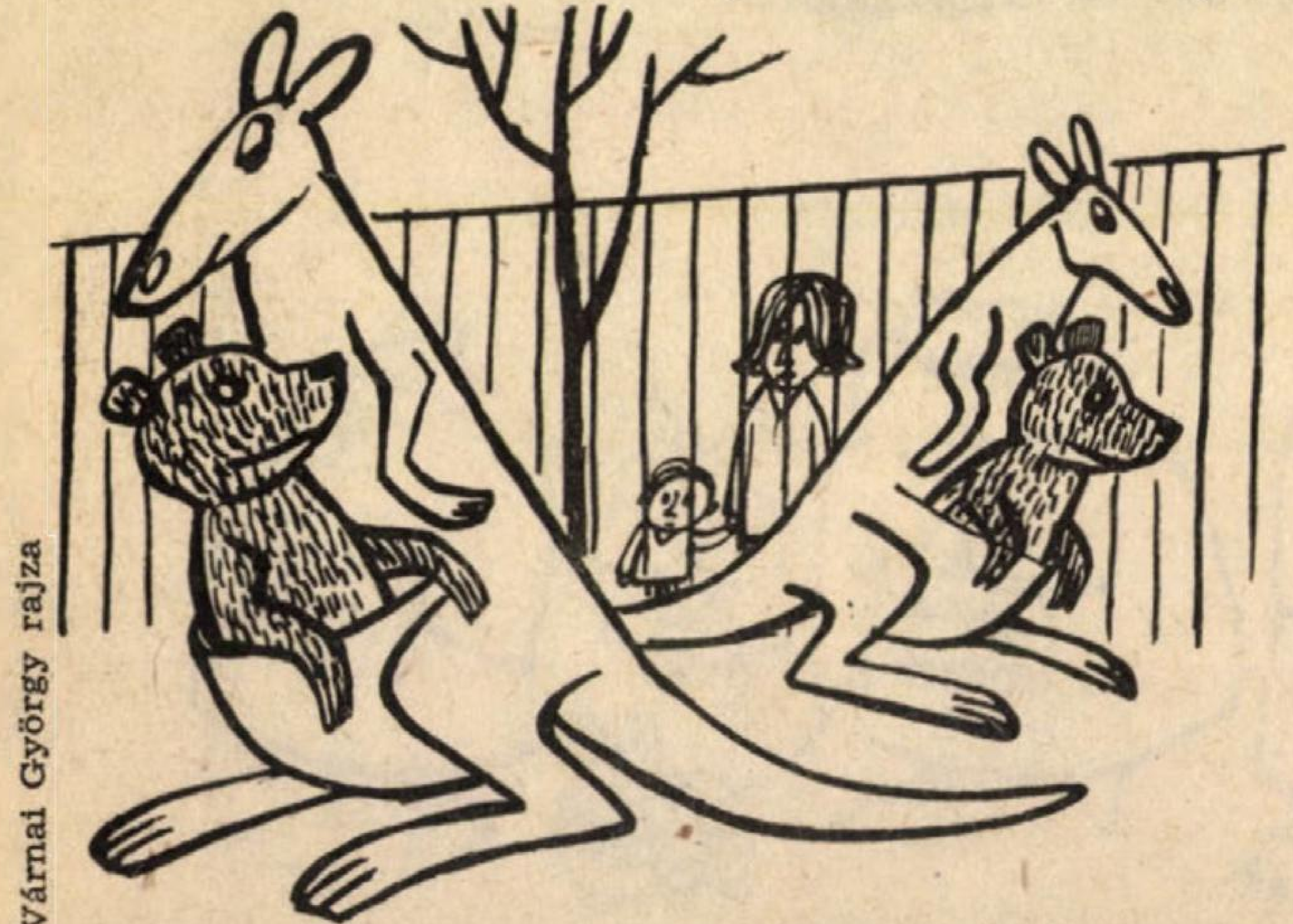

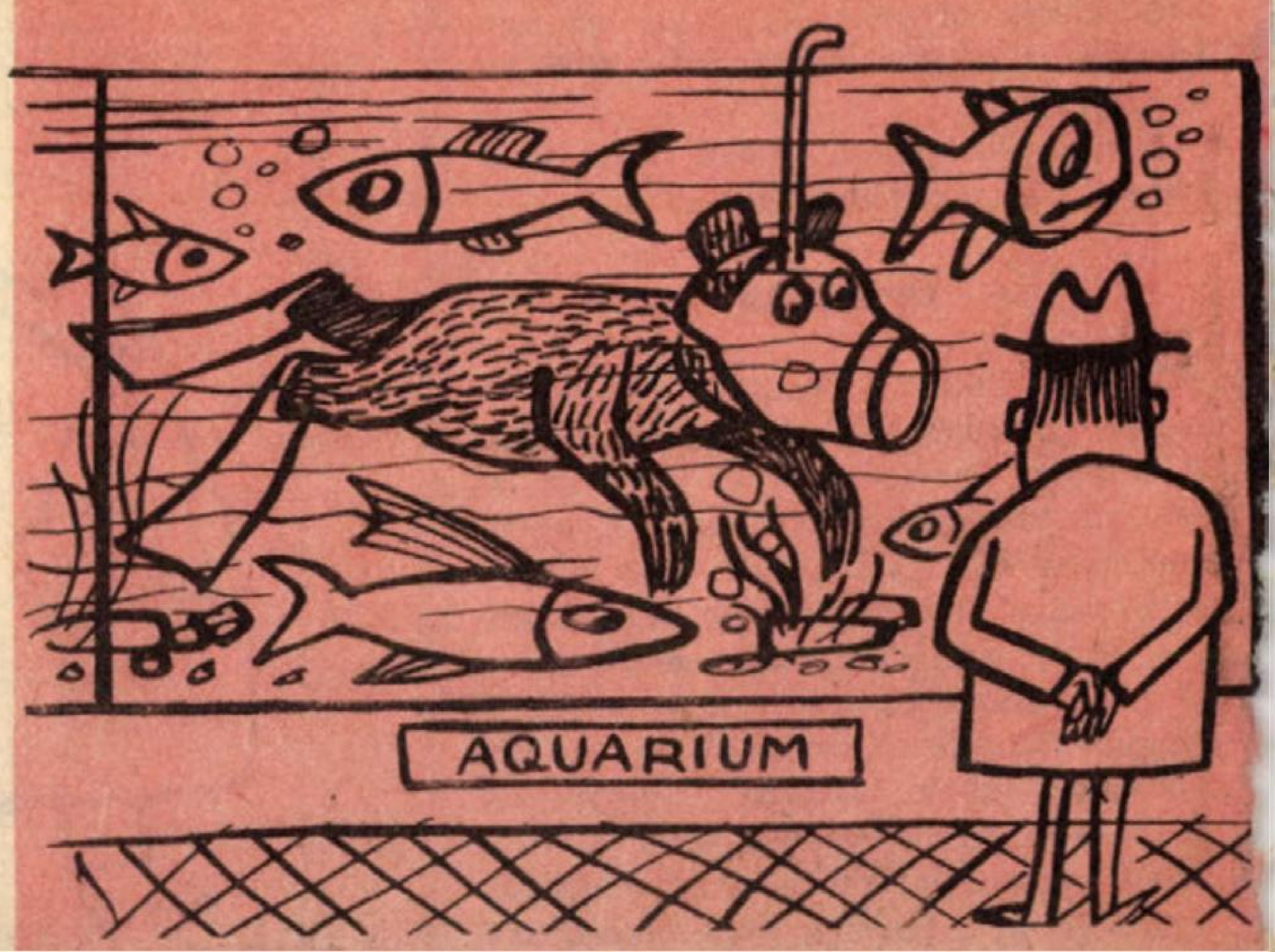

Várnai György rajza

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 63.7541 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504